

CÍRKEV JEŽÍŠE KRISTA SVATÝCH POSLEDNÍCH DNŮ • LISTOPAD 2012

Liahona

Proslovy z generální konference

**Snížení minimálního
věku pro službu na misi
na plný úvazek**

**Oznámení dvou nových
chrámů**

**Představení nových
studijních osnov pro
mládež**

© WALTER RANE, NESMÍ BÝT KOPÍROVÁNO

Všickni nasyceni jsou, Walter Rane

*„A vzav [Ježíš] těch pět chlebů a ty dvě rybě, popatřiv do nebe, dobrořečil, i lámal chleby,
a dal učedníkům svým, aby kladli před ně. A dvě rybě rozdělil mezi všechny.*

I jedli všickni, a nasyceni jsou.“ (Marek 6:41–42.)

„Těch pak, kteříž jedli, bylo okolo pěti tisíců mužů, kromě žen a dětí.“ (Matouš 14:21.)

SOBOTNÍ DOPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 4 Vítejte na konferenci
President Thomas S. Monson
- 6 Cítíte se tak nyní?
Starší Quentin L. Cook
- 10 Víím to. Žiji podle toho. Miluji to.
Ann M. Dibbová
- 12 Nevýslovný dar od Boha
Starší Craig C. Christensen
- 15 „Nebo já živ jsem, i vy živi budete“
Starší Shayne M. Bowen
- 18 Zeptejte se misionářů!
Ti vám mohou pomoci!
Starší Russell M. Nelson
- 21 O lítosti a předsevzetích
President Dieter F. Uchtdorf

SOBOTNÍ ODPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 25 Vyjádření podpory
úředníkům Církve
President Henry B. Eyring
- 26 Staňte se dobrými rodiči
Starší L. Tom Perry
- 29 Buďte horlivě zaměstnáni
Starší M. Russell Ballard
- 32 „Pojďte ke mně, ó vy z domu Izraele“
Starší Larry Echo Hawk
- 34 Kterou dá člověk odměnu
za duši svou?
Starší Robert C. Gay
- 37 Chránová měřítka
Starší Scott D. Whiting
- 39 Zkouška vaší víry
Starší Neil L. Andersen
- 43 Ochraňujte děti
Starší Dallin H. Oaks

KNĚŽSKÉ ZASEDÁNÍ

- 47 Bratří, máme práci,
kterou musíme vykonat
Starší D. Todd Christofferson
- 51 Buďte odvážní, silní a aktivní
Bishop Gary E. Stevenson
- 54 Mějte se na pozoru ohledně sebe
Starší Anthony D. Perkins
- 57 Radost pramenící z kněžství
President Dieter F. Uchtdorf
- 60 Pomáhejte jim mířit výš
President Henry B. Eyring
- 68 Představujte si druhé takové,
jakými se mohou stát
President Thomas S. Monson

NEDĚLNÍ DOPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 72 Kde je ten stánek?
President Henry B. Eyring
- 75 Usmíření
President Boyd K. Packer
- 78 Nejprve si všimněte, pak služte
Linda K. Burtonová
- 81 Učme se srdcem
Starší Walter F. González
- 83 První veliké přikázání
Starší Jeffrey R. Holland
- 86 Pohledte na svá požehnání
President Thomas S. Monson

NEDĚLNÍ ODPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 90 Buďme křesťany více
podobnými Kristu
Starší Robert D. Hales
- 93 Radost z přinášení vykoupení mrtvým
Starší Richard G. Scott
- 96 O krok blíž ke Spasiteli
Russell T. Osguthorpe
- 99 Všechny věci se naplňují vírou
Starší Marcus B. Nash
- 101 Jak se stát pravým učedníkem
Starší Daniel L. Johnson
- 104 Požehnání svátosti
Starší Don R. Clarke
- 106 Obrácení k Pánu
Starší David A. Bednar
- 110 Bůh buď s vámi,
než se sejdeme zas
President Thomas S. Monson

GENERÁLNÍ SHROMÁŽDĚNÍ POMOCNÉHO SDRUŽENÍ

- 111 Máme víru v Usmíření Ježíše Krista
vepsanou v srdci?
Linda K. Burtonová
- 115 Plně se probudme a chopme
se svých povinností
Carole M. Stephensová
- 118 Pán na vás nezapomněl
Linda S. Reevesová
- 121 Pečovatelky
President Henry B. Eyring
- 64 Generální autority Církve Ježíše
Krista Svatých posledních dnů
- 125 Rejstřík příběhů v konferenčních
proslovech
- 126 Zprávy z Církve
- 128 Generální předsednictva
pomocných organizací

Stručný přehled 182. pololetní generální konference

SOBOTA DOPOLEDNE, 6. ŘÍJNA 2012, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson. Vedl: president Henry B. Eyring. Úvodní modlitba: starší Kevin R. Duncan. Závěrečná modlitba: starší Juan A. Uceda. Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhaníci Clay Christiansen a Richard Elliott: „Glory to God on High,” *Hymns*, no. 67; „How Firm a Foundation,” *Hymns*, no. 85, ar. Wilberg, pub. Oxford; „Lord, I Would Follow Thee,” *Hymns*, no. 220; „We Thank Thee, O God, for a Prophet,” *Hymns*, no. 19; „I Will Follow God’s Plan,” *Children’s Songbook*, 164, ar. Hofheins, nepublikováno; „Now Let Us Rejoice,” *Hymns*, no. 3, ar. Wilberg, nepublikováno.

SOBOTA DOPOLEDNE, 6. ŘÍJNA 2012, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson. Vedl: president Dieter F. Uchtdorf. Úvodní modlitba: starší Gerrit W. Gong. Závěrečná modlitba: starší José L. Alonso. Hudbu zajistil smíšený sbor mládeže z Bennionu a Taylorsville v Utahu; dirigentka Leah Tarrantová; varhanice Linda Margettsová a Bonnie Goodliffeová: „Arise, O Glorious Zion,” *Hymns*, no. 407; „I Am a Child of God,” *Hymns*, no. 301, ar. Perry, nepublikováno; „Let Us All Press On,” *Hymns*, no. 243; „On This Day of Joy and Gladness,” *Hymns*, no. 64, ar. Huff, nepublikováno.

SOBOTA VEČER, 6. ŘÍJNA 2012, KNĚŽSKÉ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson. Vedl: president Dieter F. Uchtdorf. Úvodní modlitba: starší Jay E. Jensen. Závěrečná modlitba: starší Patrick Kearon. Hudbu zajistil sbor Melchisedchova kněžství z Ogdenu v Utahu; dirigenti Stephen P. Schank a Derek Furch; varhaník Andrew Unsworth: „Praise to the Lord, the Almighty,” *Hymns*, no. 72; „Love One Another,” *Hymns*, no. 308, ar. Furch, nepublikováno; „Guide Us, O Thou Great Jehovah,” *Hymns*, no. 83; „Hope of Israel,” *Hymns*, no. 259, ar. Schank, nepublikováno.

NEDĚLE DOPOLEDNE, 7. ŘÍJNA 2012, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson. Vedl: president Dieter F. Uchtdorf. Úvodní modlitba:

starší Marlin K. Jensen. Závěrečná modlitba: starší Keith R. Edwards. Hudbu zajistil Tabernacle Choir; dirigent Mack Wilberg; varhaníci Richard Elliott a Andrew Unsworth: „Oh Say, What Is Truth?” *Hymns*, no. 272; „The Morning Breaks,” *Hymns*, no. 1, ar. Wilberg, nepublikováno; „Does the Journey Seem Long?” *Hymns*, no. 127, ar. Wilberg, nepublikováno (sólita Shane Warby); „Called to Serve,” *Hymns*, no. 249; „If the Savior Stood Beside Me,” píseň pro vystoupení dětí na shromáždění svátosti od Sally DeFord, ar. Cardon, nepublikováno; „If the Way Be Full of Trial, Weary Not,” *Songs of Zion* (1912), no. 158, ar. Wilberg, nepublikováno.

NEDĚLE ODPOLEDNE, 7. ŘÍJNA 2012, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson. Vedl: president Henry B. Eyring. Úvodní modlitba: starší Octaviano Tenorio. Závěrečná modlitba: starší Larry W. Gibbons. Hudbu zajistil Sbor Tabernaclu; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhanice Linda Margettsová a Bonnie Goodliffeová: „The Day Dawn Is Breaking,” *Hymns*, no. 52, ar. Murphy, nepublikováno; „Did You Think to Pray?” *Hymns*, no. 140, ar. Wilberg, pub. Jackman; „Rejoice, the Lord Is King,” *Hymns*, no. 66; „God Be with You Till We Meet Again,” *Hymns*, no. 152, ar. Wilberg, nepublikováno.

SOBOTA VEČER, 29. ZÁŘÍ 2012, GENERÁLNÍ SHROMÁŽDĚNÍ POMOCNÉHO SDRUŽENÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson. Vedla: Linda K. Burtonová. Úvodní modlitba: Maria Torresová. Závěrečná modlitba: Melinda Barrowová. Hudbu zajistil sbor mladých svobodných sester z těchto utažských kůlů MSD: Salt Lake Bonneville, Salt Lake Holladay a Murray; dirigentka Emily Wadleyová; varhanice Linda Margettsová: „Let Us All Press On,” *Hymns*, no. 243; směs písní „He Sent His Son,” *Children’s Songbook*, 34, a „I’m Trying to Be like Jesus,” *Children’s Songbook*, 78, ar. Sally DeFord, nepublikováno; „I Stand All Amazed,” *Hymns*, no. 193; „I Need Thee Every Hour,” *Hymns*, no. 98, ar. Beebe, pub. Larice.

PROSLOVY Z GENERÁLNÍ KONFERENCE JSOU K DISPOZICI

Proslovy z generální konference v mnoha jazycích najdete na webových stránkách

conference.lds.org. Po zobrazení stránky zvolte jazyk. Do dvou měsíců po konferenci jsou zvukové nahrávky obvykle k dispozici i v distribučních střediscích.

POSELSTVÍ PRO DOMÁCÍ A NAVŠTĚVUJÍCÍ UČENÍ

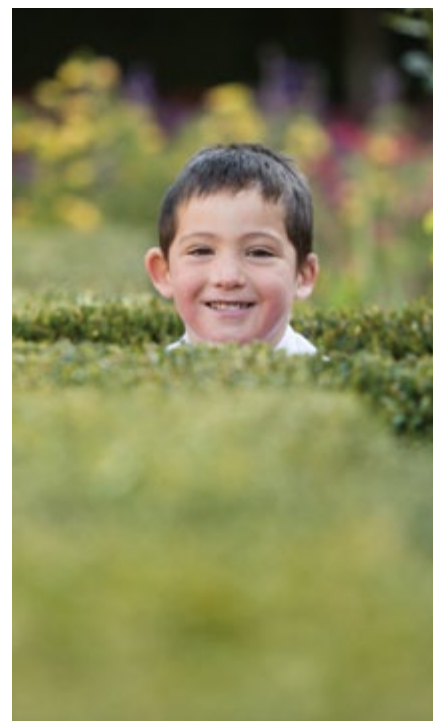
Jako poselství pro domácí a navštěvující učení vyberte prosím proslov, který nejlépe odpovídá potřebám těch, které navštěvujete.

NA OBÁLCE

Vpředu: Foto Derek Israelsen.
Vzadu: Foto Leslie Nilsson.

FOTOGRAFIE Z KONFERENCE

Záběry z generální konference v Salt Lake City pořídili Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Cody Bell, Leslie Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen, Derek Israelsen, Scott Davis, Kristy Jordan, Randy Collier, Lloyd Eldredge, a Cara Call; v Botswaně John Huntsman; v Brazílii Francisco Flávio Dias Carneiro; v Estonsku Amanda Robinson; v Řecku David L. Mower; v Itálii Christopher Dean; v Mexiku Carlos Israel Gutierrez Robles; v Mosambiku Daniel Osborn; v Polsku Lois Jensen; ve Skotsku John J. Graham; ve Španělsku Antoni García Corrius; a na Tchaj-wanu Danny Chan La.

LISTOPAD 2012, 20. ROČNÍK, ČÍSLO 4
LIAHONA 10491 121

Oficiální mezinárodní časopis Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

První předsednictvo: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kvorum Dvanácti apoštolů: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Šéfredaktor: Craig A. Cardon

Poradci: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden Jr., Anthony D. Perkins

Výkonný ředitel: David T. Warner

Ředitel podpory rodiny a členů: Vincent A. Vaughn

Ředitel církevních časopisů: Allan R. Loyborg

Manažer obchodu: Garff Cannon

Výkonný redaktor: R. Val Johnson

Asistenti výkonného redaktora: LaRene Porter Gauntová

Asistent publikací: Melissa Zentenová

Autorský a redakční tým: Susan Barrettová, Ryan Carr, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedmanová, Hikari Loftus, Lia McClanahanová, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodburyová

Výkonný ředitel pro grafickou úpravu: J. Scott Knudsen

Ředitel pro grafickou úpravu: Tadd R. Peterson

Designérský tým: Jeanette Andrewsová, Fay P. Andrusová, C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrinová, Colleen Hinkleyová, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinátor pro duševní vlastnictví:

Collette Nebeker Auneová

Vedoucí výroby časopisu: Jane Ann Petersová

Produkční tým: Connie Bowthorpe Bridgeová, Howard G. Brown, Julie Burdettová, Bryan W. Gygi, Kathleen Howardová, Denise Kirbyová, Ginny J. Nilsonová, Ty Pilcher, Gayle Tate Raffertyová

Příprava tisku: Jeff L. Martin

Ředitel pro tisk: Craig K. Sedgwick

Ředitel pro distribuci: Evan Larsen

Překlad: Martin Prachar

Distribuce:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Informace o předplatném:

Objednávky předplatného a změny adresy vyřizuje oddělení Customer Service

Bezplatná linka: 00800 2950 2950

Telefon: +49 (0) 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Web: store.lds.org

Cena za roční předplatné: 61,25 CZK (české vydání)

Rukopisy a dotazy zasílejte online na adrese liahona.lds.org, poštou na adresu: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; nebo na e-mail: liahona@ldschurch.org.

Liahona (název pochází z Knihy Mormonovy a znamená „kompas“ nebo „ukazatel“) je vydávána albánsky, arménsky, bislamsky, bulharsky, kambodžsky, cebuánsky, čínsky, chorvatsky, česky, dánsky, holandsky, anglicky, estonsky, fidžijsky, finsky, francouzsky, německy, řecky, haitsky, maďarsky, islandsky, indonésky, italsky, japonsky, kiribatsky, korejsky, lotyšsky, litevsky, malgašsky, maršalsky, mongolsky, norský, polsky, portugalsky, rumunsky, rusky, samoánsky, slovinsky, španělsky, švédsky, tagalsky, tahitsky, thajsky, tonžsky, ukrajinsky, urdsky a vietnamsky. (Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena. Vytisknuto ve Spojených státech amerických.

Text a obrazový materiál v *Liahoně* může být kopírován pro příležitostné neobchodní použití v Církvi nebo v rodině. Obrazový materiál nesmí být kopírován, pokud řádek s údaji o autorovi kopírování zakazuje. S případnými dotazy ohledně copyrightu se obraťte na Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2012, Vol. 20 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Czech (ISSN 1085-4258) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

SEZNAM ŘEČNÍKŮ

Andersen, Neil L., 39
Ballard, M. Russell, 29
Bednar, David A., 106
Bowen Shayne M., 15
Burtonová, Linda K., 78, 111
Christensen, Craig C., 12
Christofferson, D. Todd, 47
Clarke, Don R., 104
Cook, Quentin L., 6
Dibbová, Ann M., 10
Echo Hawk, Larry, 32
Eyring, Henry B., 60, 72, 121
Gay, Robert C., 34
González, Walter F., 81
Hales, Robert D., 90
Holland, Jeffrey R., 83
Johnson, Daniel L., 101
Monson, Thomas S., 4, 68, 86, 110
Nash, Marcus B., 99
Nelson, Russell M., 18
Oaks, Dallin H., 43
Osguthorpe, Russell T., 96
Packer, Boyd K., 75
Perkins, Anthony D., 54
Perry, L. Tom, 26
Reevesová, Linda S., 118
Scott, Richard G., 93
Stephensová, Carole M., 115
Stevenson, Gary E., 51
Uchtdorf, Dieter F., 21, 57
Whiting, Scott D., 37

REJSTŘÍK TÉMAT

aktivizace, 68
cudnost, 6, 39
děti, 15, 43
Duch Svatý, 12, 81, 99
dům Izraele, 32
chrámy, 4, 12, 37, 93
inspirace, 86
Ježíš Kristus, 15, 18, 75, 99, 111, 118
kněžství, 47, 51, 54, 57
Kniha Mormonova, 32
křesťanství, 90
láska, 10, 78, 83, 118
manželství, 26, 43, 47
měřítka, 37
misionářská práce, 4, 18
mládež, 60
modlitba, 86
naděje, 15
obět, 34
obrácení, 6, 54, 81, 96, 106
oddanost, 51
oddanost, 83
odvaha, 51, 68
pokání, 34, 75
pokora, 34, 72
Pomocné sdružení, 111, 115, 121
pornografie, 6

poslušnost, 101
povinnost, 115
práce, 29
pravá láska, 121
priority, 21
protivenství, 39, 110, 115
radost, 21, 57
rodina, 26, 43, 54
rodinná historie, 93
služba, 12, 29, 57, 72, 78, 101, 110, 115, 121
smlouvy, 54
smrt, 15
svátost, 104
svědectví, 68, 106
svoboda jednání, 51
talenty, 60
učednictví, 21, 29, 78, 83, 90, 101
učení se, 10, 96
Usmíření, 6, 75, 104, 111
uzdravení, 81
vděčnost, 110
víra, 39, 72, 99, 111
výuka, 18, 96
vzkříšení, 15
zaměstnání, 47
zjevení, 60
Znovuzřízení, 18

President Thomas S. Monson

Vítejte na konferenci

Naslouchejme pozorně poselstvím, ... abychom mohli pociťovat Ducha Páně a získat poznání, které si Pán přeje, abychom získali.

Do té míry, do jaké to mohu posoudit, každé sedadlo je obsazené – kromě několika málo tamhle vzadu. Tam na tom ještě můžeme trochu zapracovat. Ale jsme shovívaví vůči těm, kteří se možná trochu opozdili – kvůli dopravní situaci –, aby i oni získali místo k sezení.

Toto je úžasný den – konferenční den. Vyslechli jsme si překrásný pěvecký sbor, který zazpíval nádhernou píseň. Pokaždé, když slyším tento sbor nebo varhany nebo klavír, vzpomenu si na maminku, která mi řekla: „Líbí se mi všechny ty pocty, které jsi obdržel, všechny tituly, které jsi získal, i všechno to, co jsi v životě vykonal. To jediné, čeho lituji, je, že jsi nezůstal u hry na klavír.“ Díky, mami. Kéž bych tak zůstal.

Bratři a sestry, s radostí vás vítám na 182. pololetní generální

konferenci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Od našeho posledního setkání před šesti měsíci byly zasvěceny tři nové chrámy a jeden byl znovuzasvěcen. V květnu jsem měl výsadu zasvětit nádherný chrám Kansas City v Missouri a zúčastnit se doprovodného kulturního programu. O této oslavě se zmíním podrobněji ve svém zítřejším dopoledním prosluvu.

V červnu zasvětil president Dieter F. Uchtdorf dlouho očekávaný chrám v Manaus v Brazílii a na začátku září president Henry B. Eyring znovuzasvětil nedávno zrenovovaný chrám v Buenos Aires v Argentině – chrám, který jsem měl tu výsadu zasvětit před téměř 27 lety. A před dvěma týdny zasvětil president Boyd K. Packer úžasný chrám v Brigham City – ve městě, kde se narodil a kde vyrůstal.

Jak už jsem řekl dříve, žádná Církví postavená budova není důležitější než chrám, a jsme rádi, že po celém světě máme v provozu již 139 chrámů a dalších 27 je jich oznámeno nebo se staví. Jsme vděční za tyto posvátné budovy a za požehnání, která nám přinášejí do života.

Jsem rád, že vám dnes dopoledne mohu oznámit dva další chrámy, jež budou v nadcházejících měsících a letech postaveny na těchto místech: Tucson v Arizoně a Arequipa v Peru. Podrobné informace o těchto chrámech budou poskytnuty později, jakmile budou získána všechna nezbytná povolení.

Bratři a sestry, nyní bych se rád zmínil o další záležitosti – o misionářské službě.

První předsednictvo a Kvorum Dvanácti apoštolů již nějakou dobu umožňuje mladým mužům z několika určitých zemí, aby šli na misi již v 18 letech, pokud jsou toho hodni a schopni, pokud ukončili středoškolské vzdělání a pokud vyjádřili upřímnou touhu sloužit. Toto pravidlo platí jen v určitých vyjmenovaných zemích a díky němu mohly tisíce mladých mužů sloužit se ctí na misi a zároveň splnit povinnou vojenskou službu a zahájit studium na vysoké škole.

Naše zkušenost s těmito 18letými misionáři je velmi pozitivní. Jejich presidenti misí se zmiňují, že tito misionáři jsou poslušní, věrní a vyspělí a slouží stejně schopně jako misionáři, kteří jsou starší a kteří slouží v téže misi. Díky jejich věrnosti, poslušnosti a vyspělosti jsme pocítili přání rozšířit tuto možnost – jít na misi o rok dříve – na *všechny* mladé muže, bez ohledu na zemi, z níž pocházejí.

S radostí oznamuji, že s okamžitou platností všichni způsobilí a schopní mladí muži, kteří dokončili studium na střední škole nebo podobném zařízení, bez ohledu na to, kde žijí, budou mít možnost být doporučení k misionářské službě začínající v okamžiku, kdy dosáhnou 18 let, namísto 19 let. Neříkám, že všichni mladí muži zahájí svou službu v tomto dřívějším věku – nebo že to mají učinit. Říkám jen, že jde o možnost, která je nyní

dostupná, a záleží na individuálních okolnostech a na rozhodnutí vedoucích kněžství.

Když jsme s modlitbou přemýšleli o tom, v jakém věku mohou mladí muži zahájit službu na misi, přemýšleli jsme také o tom, v jakém věku mohou odejít na misi mladé ženy. Dnes s radostí oznamuji, že všechny schopné a způsobilé mladé ženy, které mají touhu sloužit, mohou být doporučený k misionářské službě začínající v okamžiku, kdy dosáhnou 19 let, namísto 21 let.

Potvrzujeme skutečnost, že misionářská práce je kněžskou povinností – a povzbuzujeme všechny mladé muže, kteří jsou toho hodni a fyzicky i duševně schopni, aby přijali výzvu ke službě. Na misi také slouží mnoho mladých žen, pro které ale služba není povinností, tak jako pro mladé muže. Ujišťujeme však mladé sestry Církve, že jejich přínos coby misionářek je cenný, a my jejich službu vítáme.

I nadále potřebujeme mnohem více manželských párů-seniorů. Pokud vám to okolnosti dovolují, pokud

odcházíte do důchodu a umožňuje-li vám to zdraví, povzbuzuji vás, abyste se připravili na službu na misi na plný úvazek. Oba, manžel i manželka, budou mít ještě větší radost, když budou společně sloužit dětem našeho Otce.

A nyní, bratři a sestry, naslouchejme pozorně poselstvím, která budou pronášena během těchto dvou dnů, abychom mohli pociťovat Ducha Páně a získat poznání, které si Pán přeje, abychom získali. Aby tomu tak mohlo být, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Quentin L. Cook
Kvorum Dvanácti apoštolů

Cítíte se tak nyní?

Někteří členové Církve mají dojem, že na Almovu otázku nemohou odpovědět rezolutním ano. Nyní se tak necítí.

Presidente Monsone, máme Vás rádi, chováme k Vám úctu a podporujeme Vás! Toto historicky významné oznámení týkající se misionářské služby je inspirující. Vzpomínám si na nadšení, které lidé pociťovali v roce 1960, když byl věk mladých mužů pro misionářskou službu snížen z 20 na 19 let. Přijel jsem do Britské misie jako nově povoláný 20letý mladý muž. Prvním 19letým v naší misii byl starší Jeffrey R. Holland – úžasná posila. Bez několika málo měsíců mu bylo 20 let. Pak, v průběhu roku, přijeli mnozí další 19letí mladí muži. Byli to poslušní a věrní misionáři, a práce šla kupředu. Jsem přesvědčen, že když budou spravedliví a oddaní misionáři plnit Spasitelovo přikázání kázat Jeho evangelium, bude nyní dosaženo ještě větší žně.

Z mého pohledu jste vy v dorůstající generaci lépe připraveni než jakákoli generace dřívejší. Vaše znalost písme je zvláště působivá. Nicméně těžkosti, kterým vaše generace čelí během přípravy na službu, jsou podobné těm, kterým čelí všichni členové Církve. My všichni jsme si vědomi toho, že kultura ve většině zemí světa neprospívá spravedlivosti ani duchovní oddanosti. V průběhu historie vedoucí Církve varovali druhé a učili o pokání. V Knize Mormonově

byl Alma mladší tak znepokojen bezbožností a nedostatkem oddanosti lidí, že rezignoval jakožto hlavní soudce a vedoucí představitel nefitského lidu a soustředil veškeré úsilí na své pro-rocké povolání.¹

V jednom z nejvýznamnějších veršů v celých písmech se Alma ptá: „Jestliže jste zakusili proměnu srdce a jestliže se vám chtělo zpívat píseň vykupitelské lásky, chtěl bych se zeptati, cítíte se tak nyní?“²

Místní vedoucí po celém světě podávají zprávu o tom, že z celkového pohledu členové Církve, a zvláště naše mládež, nebyli nikdy silnější. Avšak téměř vždy zmiňují dvě obavy: za prvé těžkosti v podobě narůstající bezbožnosti ve světě a za druhé lhostejnost a nedostatek oddanosti některých členů. Žádají o radu, jak členům pomoci následovat Spasitele a dosáhnout hlubokého a trvalého obrácení.

Tato otázka: „Cítíte se tak nyní?“ k nám zaznívá přes celá staletí. Přese všechno, co jsme obdrželi v této dispensaci – včetně Znovuzřízení plnosti evangelia Ježíše Krista, vylévání duchovních darů a nezpochybnitelných požehnání nebes – nebyla Almova výzva nikdy důležitější.

Krátce poté, co byl Ezra Taft Benson v roce 1943 povolán apoštolem, president George Albert Smith³ pronesl tuto radu: „Vaším posláním ... je ... upozorňovat druhé ... co nejhlavňším způsobem, že pokání bude jediným všelékem na neduhy tohoto

světa.⁴ Tato slova byla pronesena v době, kdy zuřila 2. světová válka.

V dnešní době se morální úpadek stupňuje. Jedna význačná autorka nedávno napsala: „Každý ví, že tato kultura je jedovatá, a nikdo neočekává, že se to změní.“⁵ Neustálé zobrazování násilí a nemorálnosti v hudbě, zábavě, umění a v dalších médiích v dnešní kultuře nemá obdoby. Toto pozoruhodně popsal jistý vysoce vážený baptistický teolog, když řekl: „Duchovní imunitní systém celé civilizace je napaden.“⁶

Není překvapující, že někteří členové Církve mají dojem, že na Almovu otázku nemohou odpovědět rezolutním ano. Nyní se tak necítí. Mají pocit, že jsou duchovně vyprahlí. Jiní jsou rozzlobení, uražení nebo rozčarování. Pokud se tento popis týká i vás,⁷ je důležité zjistit, proč se tak nyní necítíte.

Mnozí, kteří jsou duchovně vyprahlí a postrádají oddanost, se nutně nemuseli dopustit závažných hříchů nebo přestupků, ale učinili nemoudrá rozhodnutí. Někteří jsou nedbalí v dodržování posvátných smluv. Jiní tráví většinu času tím, že věnují prvořadou pozornost méně důležitým věcem. Někteří dopouštějí, aby jejich oddanost evangeliu Ježíše Krista oslabovaly výrazné kulturní či politické názory. Jiní se zaobírají materiály na internetu, které zveličují, nadsazují a v některých případech i nově vytvářejí nedokonalosti prvních vedoucích Církve. Poté činí nesprávné závěry, které mohou mít vliv na jejich svědectví. Kdokoli, kdo se věnuje těmto věcem, může činit pokání, a duchovnost opět získat.

Máme-li získat duchovní výživu, je zcela nezbytné ponořit se do písem.⁸ Slovo Boží inspiruje k oddanosti a působí jako uzdravující balzám pro uražené pocity, hněv a rozčarování.⁹ Když je naše oddanost z jakéhokoli

důvodu oslabena, součástí řešení je pokání.¹⁰ Oddanost a pokání jsou úzce provázané.

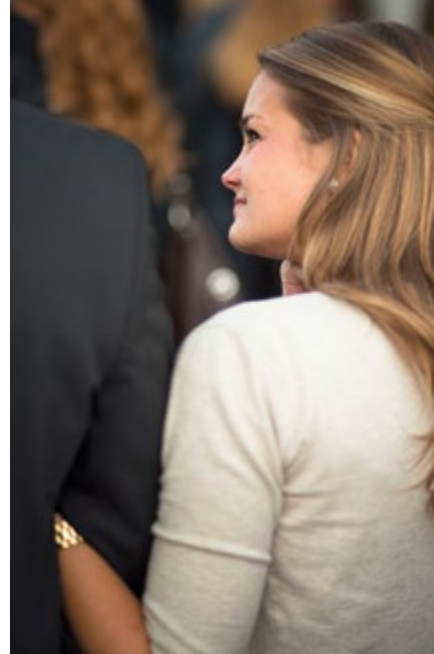
C. S. Lewis, hledající a pragmatický křesťanský autor, toto popsal velmi výstižně. Tvrdil, že křesťanství říká lidem, aby činili pokání, a slibuje jim odpuštění; ale dokud lidé nevědí a nepocítují, že odpuštění potřebují, křesťanství je neoslovuje. Řekl: „Víte-li, že jste nemocní, jste ochotni naslouchat lékaři.“¹¹

Prorok Joseph poukázal na to, že před křtem jste mohli stát na neutrální půdě mezi dobrem a zlem. Avšak „když jste [vstoupili] do této Církve, [dali] jste se do služby Bohu. Když jste [tak učinili, opustili] jste neutrální půdu, a nikdy se již na ni nemůžete vrátit.“ Jeho rada zněla, že Mistra nesmíme nikdy opustit.¹²

Alma zdůrazňuje, že skrze Usmíření Ježíše Krista je „rámě milosrdenství ... vztaženo“ k těm, kteří činí pokání.¹³ A poté klade pronikavé a podstatné otázky, jako například: Jsme připraveni setkat se s Bohem? Jsme bezúhonní? My všichni bychom měli o těchto otázkách přemítat. Almova vlastní zkušenost týkající se toho, jak nenásledoval svého věrného otce a jak poté dospěl k dramatickému poznání toho, jak moc potřebuje odpuštění a co to znamená zpívat píseň vykupitelské lásky, je mocná a působivá.

I když cokoli, co oslabuje oddanost, není bez následků, existují dva významné problémy, které jsou rozšířené i závažné. Prvním problémem je nelaskavost, násilí a domácí zneužívání a týrání. Druhým je sexuální nemorálnost a nečisté myšlenky. Tyto problémy často předcházejí rozhodnutí být méně oddanými a jsou příčinou tohoto rozhodnutí.

To, jak se chováme ke svým nejbližším, je nesmírně důležité. Násilí, zneužívání a týrání, nedostatek

zdvořilosti a neúcta v rodině jsou nepřijatelné – nejen u dospělých, ale i u nastupujícího pokolení. Můj otec nebyl v Církvi aktivní, ale byl mimořádně dobrým příkladem, zvláště v tom, jak se choval k mé matce. Říkal: „Bůh bude volat muže k zodpovědnosti za každou slzu, kterou jejich manželka prolila.“ Na tutéž myšlenku se klade důraz i v dokumentu „Rodina – prohlášení světu“. Píše se zde: „[Ti], kteří týrají nebo zneužívají manželského partnera, se] ... jednoho dne ... budou zodpovídat před Bohem.“¹⁴ Bez ohledu na kulturní prostředí, v němž jsme vyrůstali, a bez ohledu na to, zda nás rodiče týrali, či nikoli, nesmíme fyzicky, citově ani slovně týrat nikoho jiného.¹⁵

Potřeba chovat se zdvořile nebyla ve společnosti nikdy důležitější. Základ k laskavému a zdvořilému chování získáváme ve své rodině. Není tudíž překvapivé, že veřejná rozprava upadáva ve stejné míře, v jaké se rozpadávají rodiny. Rodina tvoří základ pro lásku a získání a udržení duchovnosti. Rodina vytváří prostředí, kde může vzkvétat zachovávání náboženských zásad. Vskutku platí, že „krása všude rozkvétá, když láska doma dlí“.¹⁶

Sexuální nemorálnost a nečisté myšlenky porušují měřítko stanovené Spasitelem.¹⁷ Na počátku této dispensace jsme byli varováni, že sexuální nemorálnost bude možná tou největší zkouškou.¹⁸ Pokud dotýčný nečiní

v domově, který je útočištěm, v němž vládne laskavost, odpuštění, pravda a spravedlivost. Rodiče musí mít odvahu filtrovat či monitorovat přístup k internetu, televizní pořady, filmy a hudbu. Rodiče musí mít odvahu říci ne, hájit pravdu a vydávat mocné svědectví. Je třeba, aby vaše děti věděly, že máte víru ve Spasitele, že milujete Nebeského Otce a že podporujete vedoucí Církve. V našich domovech musí vzkvétat duchovní vyzrálost. Doufám, že nikdo z této konference neodejde bez pochopení toho, že o morálních otázkách dnešní doby se musí diskutovat v rodině. Je třeba, aby biskupové a vedoucí kněžství a pomocných organizací podporovali rodiny a dbali na to, aby se vyučovalo duchovním zásadám. Domácí učitelé a navštěvující učitelky mohou pomáhat, zvláště s dětmi osamocených rodičů.

Onen mladý muž, kterého jsem zmínil, se upřímně zeptal, zda apoštolové vědí, jak brzy v životě se má začít s výukou a ochranou před pornografií a nečistými myšlenkami. Důrazně prohlásil, že v některých oblastech není příliš brzy dokonce ani u dětí, které jsou dosud v Primárních.

Mladí členové, kteří jsou vystavováni nemravným obrázkům již ve velmi útlém věku, se děsí toho, že se tím mohou stát nezpůsobilými k misionářské službě a k uzavření posvátných smluv. V důsledku toho se může značně narušit jejich víra. Chtěl bych vás, mladí členové, ujistit o tom, že, jak učil Alma, skrze pokání můžete být hodni všech požehnání nebes.²⁰ Právě toto je podstatou Spasitelova Usmíření. Promluvte si prosím s rodiči nebo s důvěryhodným poradcem a poraďte se se svým biskupem.

Někteří dospělí se v otázkách morálky domnívají, že oddanost jednomu význačnému humanitárnímu projektu nebo zásadě anuluje potřebu

pokání, toto chování způsobí duchovní vyprahlost a ztrátu oddanosti. Filmy, televize a internet často přetvářejí degradující poselství a obrazy. President Dieter F. Uchtdorf a já jsme nedávno byli v jedné vesnici v amazonské džungli a všimli jsme si satelitů, které byly připevněny dokonce i na některých jednoduše postavených chýších. Radovali jsme se z toho, že i v této odlehle oblasti mají přístup k úžasným informacím. Také jsme si ale uvědomili, že na zemi prakticky není místa, které by nemohlo být zasaženo oplzlými, nemravnými a dráždivými obrazy. Toto je jedním z důvodů, proč se pornografie stala v dnešní době takovým morem.

Nedávno jsem vedl velmi zajímavý rozhovor s patnáctiletým nositelem Aronova kněžství. Pomohl mi porozumět tomu, jak snadno mohou být mladí lidé v této internetové době téměř nedopatřením vystaveni nečistým, ba i pornografickým obrázkům. Poukázal na to, že u většiny zásad, kterým

Církev učí, si společnost obecně vzato alespoň do určité míry uvědomuje, že porušování těchto zásad může mít zničující dopad na zdraví a blaho člověka. Zmínil kouření cigaret, užívání drog a konzumaci alkoholu u mladých lidí. Poznamenal ale, že ve společnosti obecně vzato neexistují podobné protesty ani významná varování, pokud jde o pornografii či nemoralnost.

Draží bratři a sestry, poznatek tohoto mladého muže je správný. Jaké je řešení? Již celé roky proroci a apoštolové učí tomu, jak důležité je žít podle svého náboženství v prostředí domova.¹⁹

Rodiče, již dávno jsou za námi dny, kdy pravidelná aktivní účast na církevních shromážděních a programech, jakkoli nezbytná, může naplnit vaši posvátnou zodpovědnost učit vaše děti tomu, jak vést morální a spravedlivý život a jak kráčet zpříma před Pánem. Vzhledem k dnešnímu oznámení presidenta Monsona je nezbytné, aby se tohoto věrně dosahovalo

žít v souladu se Spasitelovým učením. Namlouvají si, že sexuální prohřešek je jen „maličkost, ... [pokud jsem] laskavý a lidumilný člověk“. ²¹ Tento názor je ohromný sebeklam. Někteří mladí mi říkají, že v našem současném kulturním prostředí není populární se přehnaně snažit v mnoha oblastech, včetně snahy žít v přísném souladu se spravedlivými zásadami. ²² Nenechte se prosím lapit do této pasti.

Při křtu slibujeme, že na sebe bereme „jméno [Ježíše Krista], máje *odhodlání* sloužiti mu až do konce“. ²³ Máme-li dál zpívat píseň vykupitelské lásky a zůstat skutečně obrácení, pak tato smlouva vyžaduje odvážné úsilí, oddanost a bezúhonnost.

Historickým příkladem odhodlanosti být silným a neochvějným pro lidi kteréhokoli věku byl jistý britský olympionik, který závodil na olympiádě v roce 1924 v Paříži ve Francii.

Eric Liddell byl syn skotského misionáře v Číně a zbožný muž. Rozlítil představitele britského olympijského týmu tím, že odmítl, dokonce pod nesmírně velkým nátlakem, běžet kvalifikační závod na 100 metrů, který se konal v neděli. Nakonec zvítězil v závodě na 400 metrů. Liddellův příklad v tom, že odmítl běžet v neděli, byl mimořádně inspirující.

Při líčení jeho příběhu a při památných akcích na jeho počest se zmiňují tato inspirující slova z Izaiáše: „Ale ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako orlice; běží, a však neumdlévají, chodí, a [neumdlévají].“ ²⁴

Liddellovo obdivuhodné chování mělo velký vliv na rozhodnutí našeho nejmladšího syna neúčastnit se nedělních sportovních zápasů a, co je ještě důležitější, stranit se nespravedlivého a světského chování. Použil onen citát z Izaiáše jako svůj příspěvek do školní ročenky. Eric Liddell nám zanechal

mocný příklad odhodlanosti a oddanosti zásadě.

Když se naše mládež bude při přípravě na službu na misi řídit radami presidenta Monsona a když budeme my všichni žít podle zásad, kterým učil Spasitel, a připravovat se na setkání s Bohem, ²⁵ zvítězíme v mnohem důležitějším závodě. ²⁶ Budeme mít Ducha Svátého, který bude naším průvodcem po duchovní cestě. Komukoli, jehož život není v pořádku, říkám: pamatujte na to, že nikdy není příliš pozdě učinit Spasitelovo Usmíření základem naší víry a našeho života. ²⁷

Slovy Izaiáše: „Budou-li hříchové vaši jako červc dvakrát barvený, jako sníh zbledlý; budou-li červení jako šarlat, jako vlna budou.“ ²⁸

Upřímně se modlím o to, abychom my všichni udělali vše, co je potřeba, abychom pocítovali Ducha *nyní*, abychom tak *mohli* z celého srdce zpívat píseň vykupitelské lásky. Svědčím o moci Spasitelova Usmíření, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Alma 4:15–19.
2. Alma 5:26.
3. George Albert Smith byl tehdy presidentem Kvora Dvanácti apoštolů. Presidentem Církve se stal 21. května 1945. (Viz *Deseret News 2012 Church Almanac* [2012], 98.)
4. George Albert Smith, Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 184.
5. Peggy Noonan, „The Dark Night Rises“, *Wall Street Journal*, July 28–29, 2012, A17.
6. Dr. R. Albert Mohler Jr., president, The Southern Baptist Theological Seminary, prezentace pro vedoucí představitele náboženských organizací, New York, 5. září 2012.
7. Viz 2. Nefi 2:27.
8. Viz Jan 5:39; Amos 8:11; viz také James E. Faust, „A Personal Relationship with the Savior“, *Ensign*, Nov. 1976, 58–59.
9. Viz Alma 31:5.
10. Viz Alma 36:23–26.
11. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (1952), 31–32. Lewis byl odborným asistentem v oboru anglické literatury na Oxfordské univerzitě a později profesorem středověké a renesanční anglické literatury na univerzitě v Cambridgi.

12. Viz *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 322; viz také Zjevení 3:15–16.
13. Alma 5:33.
14. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
15. Viz Richard G. Scott, „Removing Barriers to Happiness“, *Ensign*, May 1998, 85–87. Některá pravidla daného kulturního prostředí jsou v rozporu se Spasitelovým učením a mohou nás vést na scestí. Když jsem působil v Jižním Pacifiku, poznal jsem muže, který se o Církev zajímal řadu let. Vyprávěl, že na něho hluboce zapůsobilo, když jistý vedoucí Církve učil na kněžské konferenci: „Ruce, které jste dříve používali k tomu, abyste bili své děti, se mají nyní používat k tomu, abyste jim žehnali.“ Vyslechl si misionářské lekce, byl pokřtěn a je nyní úžasným vedoucím.
16. „Radost všude ve světě“, *ZNPPD 1*, str. 74.
17. Viz Alma 39.
18. Viz Ezra Taft Benson, „Cleansing the Inner Vessel“, *Ensign*, May 1986, 4.
19. President Gordon B. Hinckley přednesl prohlášení „Rodina – prohlášení světu“ na generálním shromáždění Pomocného sdružení v září 1995. President Thomas S. Monson řídil změny první kapitoly *Příručky 2: Správa Církve* (2010), „Rodina a Církev v Božím plánu“.
20. Viz Alma 13:27–30; 41:11–15.
21. Ross Douthat, *Bad Religion: How We Became a Nation of Heretics* (2012), 238; viz také Alma 39:5.
22. Nedopusťte, aby vaši víru narušovala kultura, která je plná násilí a nemorálnosti a která je kritická vůči těm, kteří žijí podle zásad, kterým učil Spasitel. Básník Wordsworth jemně napsal: „Syťte [svou mysl] vznešenými myšlenkami, které zlé jazyky, ukvapené soudy, ani výsměch sobců ... nikdy nepřemohou ... a které ani nenaruší [vaši] radostnou víru.“ („Lines Composed a Few Miles above Tintern Abbey“, *The Oxford Book of English Verse*, ed. Christopher Ricks [1999], 346.)
23. Moroni 6:3; zvýraznění přidáno; viz také Mosiáš 18:13.
24. Izaiáš 40:31; viz Robert L. Backman, „Day of Delight“, *New Era*, June 1993, 48–49.
25. Viz Alma 34:32.
26. Viz 1. Korintským 9:24–27.
27. Viz Helaman 5:12. Oliver Wendell Holmes st. řekl: „Zjišťuji, že na tomto světě není ani tak důležité, kde stojíme, ale jakým směrem se ubíráme – abychom dorazili do nebeského přístavu, musíme někdy plout po větru a někdy proti větru, ale musíme plout, ne se nechat unášet proudem, ani spočívat u kotvy.“ (*The Autocrat of the Breakfast-Table* [1858], 105.)
28. Izaiáš 1:18.

Ann M. Dibbová

Druhá rádkyně v generálním předsednictvu Mladých žen

Vím to. Žiji podle toho. Miluji to.

Následujeme svého Spasitele, Ježíše Krista. Takové obrácení a sebedůvěra jsou výsledkem pečlivého a uváženého úsilí. Je to individuální záležitost. Je to celoživotní proces.

Velmi mě *inspirují* příklady spravedlivých členů Církve, včetně ušlechtilé mládeže. S odvahou vzhlížíte ke Spasiteli. Jste věrní, poslušní a čistí. Požehnání, která díky své spravedlivosti získáváte, ovlivňují nejen váš život, ale také ten můj a životy bezpočtu dalších, a to významným, ale často nepostřehnutelným způsobem.

Před několika lety jsem čekala ve frontě u pokladny v místním obchodě. Před mnou stála mladá žena, zhruba 15letá. Vypadala sebejistě a šťastně. Všimla jsem si jejího trička a nedokázala jsem se ubránit tomu, abych ji neoslovila. Řekla jsem: „Ty nejsi z tohoto státu, že ne?“

Byla mou otázkou překvapena a řekla: „Ne, nejsem. Jsem z Colorada. Jak jste to poznala?“

Řekla jsem: „Díky tvému tričku.“ K této správné domněnce jsem došla poté, co jsem si přečetla slova na jejím tričku: „Jsem mormonka. A ty?“

Pokračovala jsem: „Musím říct, že jsem ohromena tvou odvahou stát si za svým a mít na sobě tak směle prohlášení. Je vidět, že jsi jiná, a přeji si, aby každá mladá žena a každý člen Církve mohli mít totéž přesvědčení a

tutéž odvalu, jako máš ty.“ Poté, co jsme zaplatily, jsme se rozloučily a odešly.

Nicméně ve dnech a týdnech následujících po této nahodilé události jsem o tomto zážitku hodně přemýšlela. Říkala jsem si, jak tato mladá dívka z Colorada získala takovou důvěru ve svou identitu jako členky Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Nemohla jsem jinak než přemýšlet o nějakém smysluplném sloganu, který bych si obrazně vybrala na tričko já a který by vyjadřoval *mé* přesvědčení a svědectví. V duchu jsem zvažovala mnoho různých výroků. Nakonec jsem přišla na ideální výrok, který bych hrdě nosila: „Jsem mormonka. Vím to. Žiji podle toho. Miluji to.“

Dnes bych svůj proslov ráda zaměřila na tento smělý a nadějeplný výrok.

První část výroku je sebevědomé prohlášení, za něž se neomlouvám: „Jsem mormonka.“ Stejně jako ona mladá žena, kterou jsem potkala v obchodě, neměla strach dát světu najevo, že je členkou Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, doufám, že ani my nikdy nebudeme mít strach ani se nebudeme zdráhat stát

si za slovy: „Jsem mormon.“ Máme být sebejistí, tak jako apoštol Pavel, když prohlásil: „Neboť se nestydím za evangelium Kristovo; moc jistě Boží jest k spasení každému věřícímu.“¹ Jako členové následujeme svého Spasitele, Ježíše Krista. Takové obrácení a sebedůvěra jsou výsledkem pečlivého a uváženého úsilí. Je to individuální záležitost. Je to celoživotní proces.

Další část onoho výroku je ujišťující: „Vím to.“ V dnešním světě je nespočet činností, předmětů a zájmů, jež usilují o každou minutu naší pozornosti. Máme s takovým rozptylováním vůbec sílu, kázeň a odhodlanost zůstat zaměřeni na to, na čem záleží nejvíce? Jsme zběhlí v pravdách evangelia tak, jako jsme zběhlí ve studiu, kariéře, koníčcích, sportu nebo esemeskách a tweetech? Usilujeme aktivně o hledání odpovědi na své otázky tím, že hoduujeme na písmech a na učení proroků? Usilujeme o potvrzení Ducha?

Důležitost získávání vědomostí je věčná zásada. Prorok Joseph Smith „miloval poznání kvůli jeho spravedlivé moci“.² Řekl: „Poznání je nezbytné pro život a zbožnost. ... Slyšte, vy všichni bratři, tento veliký klíč: poznání je moc Boží ku spasení.“³

Jakákoli pravda a poznání jsou důležité, ale uprostřed neustálého rozptylování v každodenním životě musíme usilovat především o prohlubování poznání evangelia, abychom rozuměli tomu, jak jeho zásady v životě uplatňovat.⁴ Jak se naše poznání evangelia bude prohlubovat, začneme se cítit ve svém svědectví sebejistě a budeme moci říci: „Vím to.“

Další část výroku zní: „Žiji podle toho.“ Písma nás učí, že musíme být „činitelé slova, a ne posluchači toliko“.⁵ Podle evangelia žijeme a „činiteli slova“ se stáváme tehdy, když používáme víru, jsme poslušní, s láskou sloužíme druhým a řídíme

se Spasitelovým příkladem. Jednáme s bezúhonností a děláme to, o čem víme, že je správné, „za všech dob a ve všech věcech a na všech místech“,⁶ bez ohledu na to, zda nás někdo vidí, či nikoli.

V našem smrtelném životě není nikdo dokonalý. I když se budeme snažit žít podle evangelia co nejusilovněji, všichni se dopustíme chyb a všichni zhřešíme. Ujištění o tom, že díky Spasitelově vykupující oběti nám může být odpuštěno a můžeme být znovu čistí, nám dodává mnoho útěchy. Tento proces opravdového pokání a následného odpuštění posiluje naše svědectví a naše odhodlání být poslušni Pánových příkázání a žít podle měřítek evangelia.

Když přemýšlím o slovech „Žij podle toho“, vybavuje se mi jedna mladá žena, která se jmenuje Karigan. Napsala mi: „Jsem členkou Církve již více než rok. ... Když jsem byla zájemkyní, tak jedním ze znamení o pravdivosti této Církve pro mě bylo to, že jsem pociťovala, že jsem konečně našla církev, která učí o cudném oblékání a o měřítkách. Na vlastní oči

jsem viděla, k čemu dochází, když lidé ignorují příkázání a volí si špatnou cestu. Již před dlouhou dobou jsem se rozhodla, že budu žít podle vysokých morálních měřítek. ... Cítím se být velmi požehnána díky tomu, že jsem našla pravdu a byla jsem pokřtěna. Jsem velmi šťastná.“⁷

Poslední slova v mém výroku jsou: „Miluji to.“ Mnozí členové, když získají poznání evangelia Ježíše Krista a žijí věrně podle zásad evangelia v každodenním životě, jsou vedeni k tomu, že s nadšením zvolají: „Miluji evangelium!“

Tento pocit se dostavuje tehdy, když pociťujeme, jak nám Duch Svatý dosvědčuje, že jsme děti Nebeského Otce, že On na nás pamatuje a že jsme na správné cestě. Když zakoušíme lásku našeho Otce v nebi a pokoj, který nám slibuje Spasitel, tím, že Mu dáváme najevo svou ochotu být Ho poslušni a následovat Ho, naše láska k evangelium roste.

V různých obdobích života, ať jsme do Církve nově obrácení, nebo jsme v ní celý život, můžeme mít pocit, že toto živoucí nadšení ochabuje. Někdy

k tomu dochází v době, kdy čelíme mnoha problémům a musíme se cvičit v trpělivosti. Jindy k tomu dochází, když jsme na vrcholu prosperity a blahobytu. Kdykoli se takto cítím, vím, že se musím znovu zaměřit na úsilí prohloubit poznání evangelia a žít podle zásad evangelia plněji.

Jedna z nejefektivnějších, ale občas nejobtížnější uplatňovaných zásad evangelia, je pokora a podrobení se vůli Boží. Kristus ve své modlitbě v zahradě getsemanské řekl svému Otci: „Ne má vůle, ale tvá staň se.“⁸ Takové modlitby bychom měli pronášet i my. Často je to právě v těchto tichých okamžicích v modlitbě, kdy se cítíme být obklopeni láskou Nebeského Otce a kdy se nám vracejí ony radostné a láskyplné pocity.

Na shromáždění vedoucích Mladých žen v Eugene v Oregonu jsem měla výsadu poznat sestru Cammy Wilbergerovou a popovídat si s ní. Příběh, o který se se mnou sestra Wilbergerová podělila, byl svědectvím o tom, jaká moc a požehnání se dostavily díky tomu, že jedna mladá žena znala evangelium, žila podle něj a milovala ho.

Brooke, 19letá dcera sestry Wilbergerové, před několika lety tragicky zahynula, když byla o prázdninách na dovolené po skončení prvního ročníku univerzity. Sestra Wilbergerová vzpomínala: „Pro naši rodinu to byla obtížná a temná doba. Brooke nám ale dala vzácný dar. Když vyrůstala, tak jsme si onoho daru nebyli ani vědomi, ale každý rok a okamžik jejího krátkého života nám Brooke dávala ten největší dar, jaký dcera může svým rodičům dát. Brooke byla spravedlivou dcerou Boží. ... Díky tomuto daru a především díky uschopňující moci Usmíření pociťuji sílu, útěchu a Spasitelův zaslíbený pokoj. Nemám žádné pochybnosti o tom, kde nyní Brooke je, a těším se na naše láskyplné znovushledání.“⁹

Mám svědectví o velkém plánu věčného štěstí od našeho Nebeského Otce. Víím, že On nás zná a miluje nás. Víím, že připravil proroka, presidenta Thomase S. Monsona, aby nás povzbuzoval a pomáhal nám navrátit se zpět k Němu. Modlím se o to, aby každý z nás vynaložil patřičné úsilí k tomu, aby mohl sebejistě prohlásit: „Jsem mormon. Víím to. Žiji podle toho. Miluji to.“ Toto říkám pokorně ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Poznámka: K dalšímu studiu doporučuji přečíst si *Almu 32 a proslov staršího Dallina H. Oakse nazvaný „Výzva stát se“* (Liahona, leden 2001, 40–43).

ODKAZY

1. Římanům 1:16.
2. George Q. Cannon, v *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 261.
3. *Učení: Joseph Smith*, 264; viz také Martha Jane Knowlton Coray, zápisník, Knihovna církevní historie, Salt Lake City.
4. Viz Povinné zkušenosti s hodnotou poznání, zkušenost 1, *Mladé ženy – Osobní pokrok* (brožurka, 2009), 38.
5. Jakub 1:22.
6. Mosiáš 18:9.
7. Osobní korespondence.
8. Lukáš 22:42.
9. Osobní korespondence.

Starší Craig C. Christensen
Předsednictvo Sedmdesáti

Nevýslovný dar od Boha

Duch Svatý pracuje v dokonalé jednotě s Nebeským Otcem a Ježíšem Kristem a plní mnoho důležitých úkolů a rozličných zodpovědností.

V roce 1994 vyzval president Howard W. Hunter všechny členy Církve, aby „z chrámu ... učinili veliký symbol svého členství“.¹ Později v onom roce byla dokončena stavba chrámu Bountiful v Utahu. Jako mnoho dalších jsme se ani my nemohli dočkat, až vezmeme svou mladou rodinu na dny otevřených dveří před zasvěcením. Pečlivě jsme své děti připravovali na vstup do chrámu a modlili jsme se o to, aby měly nějaký duchovní zážitek, díky němuž by se chrám stal v jejich životě ústředním bodem.

Když jsme uctivě procházeli chrámem, obdivoval jsem pozoruhodnou architekturu, prvotřídní zpracování, světlo procházející velikými okny a mnohé inspirující obrazy. Tato posvátná budova byla ve všech ohledech vsutku nádherná.

Jakmile jsme vstoupili do celestální místnosti, všiml jsem si, že náš nejmladší syn, šestiletý Ben, se mě drží za nohu. Vypadal neklidně – možná i trochu vyděšeně.

„Co je, Bene?“ pošeptal jsem.

„Tati,“ odpověděl, „co se to tady děje? Takhle jsem se ještě nikdy necítil.“

Uvědomil jsem si, že to bylo nejspíš poprvé, co náš malý syn pociťoval tak mocně vliv Ducha Svatého, a tak jsem si klekl vedle něj na zem. Zatímco kolem nás procházeli další návštěvníci, strávili jsme s Benem vedle sebe několik minut tím, že jsme se spolu učili o Duchu Svatém. Žasl jsem nad tím, jak snadné bylo mluvit s ním o jeho posvátných pocitech. Přitom jsem si uvědomil, že to, co Bena nejvíce inspirovalo, nebylo to, co *viděl*, ale to, co *pociťoval* – nikoli všechna ta fyzická krása kolem nás, nýbrž tichý a jemný hlas Svatého Ducha v jeho srdci. Podělil jsem se s ním o to, čemu jsem se naučil já z vlastních zážitků, a jeho dětský úžas ve mně dokonce znovu probudil hluboké pocity vděčnosti za tento nevýslovný dar od Boha – dar Ducha Svatého.²

Kdo je to Duch Svatý?

Duch Svatý je třetí člen Božstva, a jako takový zná, tak jako Bůh Otec a Ježíš Kristus, naše myšlenky a záměry našeho srdce.³ Duch Svatý nás miluje a přeje si, abychom byli šťastní. Jelikož zná problémy, kterým budeme čelit, může nás vést a učit nás všemu,

co musíme dělat pro to, abychom se mohli vrátit k Nebeskému Otci a znovu s Ním žít.⁴

Na rozdíl od Nebeského Otce a Ježíše Krista, kteří mají oslavené tělo z masa a kostí, Duch Svatý je osobností ducha, která promlouvá k našemu duchu skrze pocity a vnučení.⁵ Jakožto duchovní bytost má jedinečnou zodpovědnost být prostředkem, skrze nějž získáváme osobní zjevení. V písmech je Duch Svatý často označován jako Svatý Duch, Duch Páně, Svatý Duch zaslíbení nebo prostě jen Duch.⁶

Co je posláním Ducha Svatého?

Duch Svatý pracuje v dokonalé jednotě s Nebeským Otcem a Ježíšem Kristem a plní mnoho důležitých úkolů a rozličných zodpovědností. Hlavním úkolem Ducha Svatého je vydávat svědectví o Bohu Otci a o Jeho Synu, Ježíši Kristu,⁷ a učit nás pravdě ohledně všech věcí.⁸ Nepochybné svědectví od Ducha Svatého dává člověku daleko větší jistotu než svědectví z jakéhokoli jiného zdroje. President Joseph Fielding Smith učil, že „Duch Boží hovořící k duchu člověka má moc sdělit pravdu s větším účinkem a porozuměním, než ji lze sdělit osobním kontaktem dokonce i s nebeskými bytostmi.“⁹

Duch Svatý je znám také jako Utěšitel.¹⁰ V časech starostí či zoufalství, nebo když jen prostě potřebujeme vědět, že Bůh je nablízku, může Duch Svatý pozvednout našeho ducha, dodat nám naději a učit nás „pokojným věcem království“,¹¹ čímž nám pomáhá pociťovat „pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum“. ¹²

Před několika lety, když se naše širší rodina shromáždila k vánoční večeři, začal můj otec hrát s mnoha svými vnoučaty hry. Najednou a bez jakéhokoli varování se zhroutil a náhle

zemřel. Tato nečekaná příhoda mohla mít zničující následky, obzvláště pro jeho vnoučata, která měla otázky, na které se těžko odpovídá. Když jsme však děti shromáždili kolem sebe a když jsme se modlili a četli slova proroků z Knihy Mormonovy týkající se účelu života, Duch Svatý každého z nás jednotlivě utěšil. Různými způsoby, které se těžko popisují slovy, nám odpovědi, o něž jsme usilovali, vstoupily přímo do srdce. Onoho dne jsme pociťovali pokoj, který skutečně přesahoval *naše* chápání, avšak svědectví od Ducha Svatého bylo jisté, nepopíratelné a pravdivé.

Duch Svatý je učitel a zjevovatel.¹³ Když studujeme pravdy evangelia,

přemítáme o nich a modlíme se o ně, Duch Svatý osvětluje naši mysl a oživuje naše porozumění.¹⁴ Působí tak, že se nám pravda nesmazatelně zapíše do duše, a může nám v srdci způsobit mocnou proměnu. Když se o tyto pravdy dělíme s rodinou, s dalšími členy Církve a s přáteli a sousedy ve své obci, Duch Svatý se stává i jejich učitelem, neboť On vnáší poselství evangelia „do srdce dětí lidských“. ¹⁵

Duch Svatý nás inspiruje, abychom pomáhali druhým prostřednictvím služby. Pro mě jsou tím nejpůsobivějším příkladem toho, jak být poslušen nabádání Ducha Svatého při službě druhým, život a služba presidenta Thomase S. Monsona, který řekl:

pocitům, které máme v srdci. President Boyd K. Packer učil: „Duch Svatý promlouvá hlasem, který spíše *pocítujete* než *slyšíte*. ... Když mluvíme o ‚naslouchání‘ našeptáváním Ducha, je duchovní vnuknutí nejčastěji popisováno slovy: ‚Měl jsem *pocit* ...‘.“¹⁸ A právě díky těmto posvátným pocitům od Ducha Svatého poznáváme, co si Bůh přeje, abychom dělali, neboť toto je, jak se píše v písmech, „duch zjevení“.¹⁹

Co to znamená přijmout dar Ducha Svatého?

Když jsem učil svého šestiletého syna Bena, měl jsem pocit, že je důležité zdůraznit rozdíl mezi tím, co pociťoval, což byl vliv Ducha Svatého, a darem Ducha Svatého, který přijme poté, co bude pokřtěn. Všichni ti, kteří poctivě a upřímně hledají pravdu, mohou před křtem čas od času pociťovat vliv Ducha Svatého. Ale možnost obdržet stále společenství Ducha Svatého a *plnost* všech souvisejících požehnání je dostupná pouze způsobilým a pokřtěným členům, kteří přijali dar Ducha Svatého vkládáním rukou těmi, kteří jsou nositeli Boží kněžské pravomoci.

Díky daru Ducha Svatého získáváme další schopnosti a duchovní dary, hojnější zjevení a ochranu, stále vedení a zaslíbená požehnání posvěcení a oslavení v celestiálním království. Všechna tato požehnání se dostávají v důsledku naší osobní touhy je přijmout, a získáváme je tehdy, když žijeme v souladu s vůlí Boží a když usilujeme o Jeho stálé vedení.

Když se ohlížím zpět na svůj zážitek s Benem v chrámu Bountiful, naplňuje mě mnoho radostných pocitů a vnuknutí. Jasně si vybavuji například to, že zatímco jsem byl já přemožen nádherou toho, co jsem viděl, malé

„Naučil jsem se, že když při vykonávání svých zodpovědností dbáme na tiché nabádání a jednáme podle něj bez otálení, Nebeský Otec povede naše kroky a požehná našemu životu i životu druhých. Neznám žádnou krásnější zkušenost či vzácnější pocit, než když uposlechneme nabádání, abychom pak zjistili, že Pán zodpověděl modlitbu jiného člověka skrze nás.“¹⁶

Podělím se o jeden dojemný příběh. Když president Monson sloužil jako biskup, dozvěděl se, že jedna členka jeho sboru, Mary Watsonová, je v nemocnici. Když ji přišel navštívit, zjistil, že leží ve velikém pokoji s několika dalšími pacientkami. Když přistoupil k sestře Watsonové, všiml si, že pacientka na vedlejší posteli si rychle zakryla hlavu.

Když byla návštěva u sestry Watsonové u konce, a poté, co jí president Monson dal kněžské požehnání, podali si ruce, rozloučili se a on se chystal odejít. Pak se stalo něco prostého, avšak úžasného. Nyní cituji presidenta Monsona, jak tento zážitek sám vyprávěl:

„Nedokázal jsem od ní odejít. Bylo to, jako bych měl na ramenou položenou neviditelnou ruku, a v duchu jsem měl pocit, že slyším tato slova: ‚Jdi k posteli, kde leží ta drobná paní,

kteřá si při tvém příchodu zakryla obličej.‘ A tak jsem šel. ...

Přistoupil jsem k lůžku oné pacientky, jemně jsem jí poklepal na rameno a opatrně jsem odhrnul příkrývku, kterou měla zakrytý obličej. A světe div se! I ona byla členkou mého sboru. Nevěděl jsem, že leží v nemocnici. Jmenovala se Kathleen McKeeová. Když se naše oči setkaly, se slzami v očích zvolala: ‚Ach, bratře biskupe, když jste vstoupil do dveří, myslela jsem, že jste přišel za mnou, abyste mi požehnal, v odpověď na mé modlitby. Měla jsem takovou radost, když jsem si pomyslela, že víte, že jsem zde, ale když jste se zastavil u jiné postele, v srdci jsem si posteskla a pochopila jsem, že jste nepřišel za mnou.‘

Řekl jsem [sestře] McKeeové: ‚Nezáleží na tom, že jsem nevěděl, že jste tady. Je ale důležité, že to věděl náš Nebeský Otec a že jste se mlčky modlila o kněžské požehnání. Byl to On, kdo mi dal vnuknutí, abych narušil vaše soukromí.‘“¹⁷

Jak k nám Duch Svatý promlouvá?

Všichni máme zkušenosti s Duchem Svatým, i když je možná ne vždy rozpoznáme. Když nám do mysli vstoupí inspirované myšlenky, víme, že jsou pravdivé, díky duchovním

dítě vedle mě zažívalo v srdci mocné pocity. Díky jemnému připomenutí jsem se mohl nejen na chvíli zastavit a pokleknout, ale také uposlechnout Spasitelovu výzvu stát se jako malé dítě – pokorným, mírným a připraveným naslouchat tichému, jemnému hlasu Jeho Ducha.

Vydávám svědectví, že Duch Svatý skutečně žije a že má božské poslání a že mocí Ducha Svatého můžeme znát pravdu ohledně všech věcí. Svědčím o tom, že dar Ducha Svatého je drahocenný a nevýslovný dar od Nebeského Otce pro všechny, kteří přijdou k Jeho Synu, dají se pokřtít v Jeho jménu a obdrží Ducha Svatého skrze konfirmaci v Jeho Církvi. O těchto posvátných pravdách vydávám osobní svědectví ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Howard W. Hunter, v článku Jaye M. Todda, „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church“, *Ensign*, July 1994, 5; viz také Howard W. Hunter, „The Great Symbol of Our Membership“, *Tambuli*, Nov. 1994, 3.
2. Viz Nauka a smlouvy 121:26.
3. Viz Alma 12:7; 18:16–18; Nauka a smlouvy 6:15–16.
4. Viz 2. Nefi 32:5.
5. Viz Nauka a smlouvy 130:22.
6. Viz Lukáš 4:1, 18; 11:13; Jan 1:33; Efezským 1:13; Nauka a smlouvy 88:3.
7. Viz 2. Nefi 31:18; 3. Nefi 28:11; Nauka a smlouvy 20:27.
8. Viz Moroni 10:5.
9. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:47–48.
10. Viz Jan 14:26; Nauka a smlouvy 35:19.
11. Nauka a smlouvy 36:2.
12. Filipenským 4:7.
13. Viz Lukáš 12:12; 1. Korintským 2:13; Nauka a smlouvy 50:13–22; *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 129–130.
14. Viz Nauka a smlouvy 11:13.
15. 2. Nefi 33:1.
16. Thomas S. Monson, „Umlkni a upokoj se“, *Liahona*, listopad 2002, 55.
17. Viz Thomas S. Monson, „Christ at Bethesda's Pool“, *Ensign*, Nov. 1996, 18–19.
18. Boyd K. Packer, „Osobní zjevení: dar, zkouška a slib“, *Liahona*, červen 1997, 10.
19. Nauka a smlouvy 8:3; viz také verš 2.

Starší Shayne M. Bowen
Sedmdesátník

„Nebo já živ jsem, i vy živi budete“

Díky Němu, našemu Spasiteli Ježíši Kristu, budou jednoho dne ony pocity zármutku, osamělosti a zoufalství pohlceny v plnosti radosti.

Když jsem sloužil jako mladý misionář v Chile, se společníkem jsme se v odbočce seznámili se sedmičlennou rodinou. Matka chodila každý týden na shromáždění se svými dětmi. Domnívali jsme se, že to jsou dlouholetí členové Církve. Po několika týdnech jsme se ale dozvěděli, že ještě nebyli pokřtěni.

Ihned jsme se s rodinou spojili a zeptali jsme se, zda bychom mohli přijít k nim domů a učit je. Otec neměl zájem učit se evangelium, ale nebyl proti tomu, abychom učili jeho rodinu.

Sestra Ramirezová činila během lekci velký pokrok. Toužila po tom, aby se dozvěděla vše o nauce, které jsme učili. Jednou večer jsme mluvili o křtu nemluvnat a učili jsme, že malé děti jsou nevinné a nepotřebují křest. Požádali jsme ji, aby četla v knize Moroni:

„Viz, pravím ti, že tyto věci budete učit – pokání a křest pro ty, kteří dosáhli zodpovědnosti a jsou schopni páchat hřích; ano, poučuj rodiče, že musejí činit pokání a být pokřtěni a pokořiti se jako malé děti a budou všichni spaseni i se svými malými dětmi.“

A jejich malé děti pokání nepotřebují, ani křest. Viz, křest je ku pokání ke splnění příkázání na odpuštění hříchů.

Ale malé děti jsou živы v Kristu již od založení světa; není-li tomu tak, Bůh je Bohem stranicím a také Bohem proměnlivým a činícím rozdíly mezi osobami; neboť kolik malých dětí zemřelo bez křtu!¹

Když sestra Ramirezová tyto verše dočetla, začala plakat. Byli jsme se společníkem zmateni. Zeptal jsem se: „Sestro Ramirezová, řekli jsme něco nebo udělali jsme něco, co se vás dotklo?“

Odpověděla: „Ale ne, bratře, neudělali jste nic špatného. Před šesti lety se mi narodil chlapeček. Zemřel ještě předtím, než jsme ho mohli nechat pokřtít. Náš kněz nám sdělil, že vzhledem k tomu, že nebyl pokřtěn, bude celou věčnost v předpekli. Tato bolest a vina mě tížila šest let. Když jsem si přečetla ty verše, poznala jsem skrze moc Ducha Svatého, že jsou pravdivé. Pocítila jsem, jak se mi obrovsky ulevilo, a toto jsou slzy radosti.“

Připomnělo mi to učení Proroka Josepha Smitha, který učil této

utěšující nauce: „Pán odnímá mnohé, dokonce v jejich dětství, aby mohli uniknout nevráživosti lidské a trápením a zlům tohoto současného světa; byli příliš čistí, příliš líbezní, než aby žili na zemi; pokud to tudíž patřičně rozvážíme, namísto truchlení máme důvod k radosti, neboť jsou vysvobozeni od zla, a my je budeme brzy opět mít.“²

Poté, co tato ztrápená žena šest let trpěla téměř nesnesitelným zármutkem a bolestí, přinesla jí nádherný pokoj pravá nauka, kterou zjevil milující Otec v nebi skrze žijícího proroka. Netřeba dodávat, že sestra Ramirezová a její děti, kterým bylo osm a více let, byli pokřtěni.

Vzpomínám si, že jsem v dopise domů vyjádřil vděčnost, kterou jsem v srdci pocítil za toto poznání a za mnohé další prosté a drahocenné pravdy znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista. Ani ve snu by mě nenapadlo, že se tato nádherná pravdivá zásada ke mně v budoucnu vrátí a že se stane mým balzámem z Gileádu.

Rád bych mluvil k těm, kteří přišli o dítě a ptají se: „Proč já?“, nebo dokonce mají pochybnosti o své víře v milujícího Otce v nebi. Modlím se o to, abych mocí Ducha Svatého dokázal poskytnout určitou míru naděje, pokoje a porozumění. Mou touhou je

být nástrojem, který způsobí znovuzřízení vaší víry v našeho milujícího Otce v nebi, jenž zná vše a umožňuje nám zažívat zkoušky, abychom Ho mohli poznat a naučili se Ho milovat a porozuměli jsme tomu, že bez Něj nemáme nic.

4. února 1990 se nám narodil třetí syn, naše šesté dítě. Pojmenovali jsme ho Tyson. Byl to krásný chlapeček a naše rodina ho přivítala s otevřeným srdcem a otevřenou náručí. Jeho bratři a sestry na něho byli velmi pyšní. Všichni jsme si říkali, že je to ten nejdokonalejší chlapeček, který se kdy narodil.

Když bylo Tysonovi osm měsíců, vdechl kousek křídý, kterou našel na koberci. Křída mu uvízla v krku a on přestal dýchat. Jeho starší bratr vynesl Tysona do poschodí a zběsile volal: „Malý nedýchá, malý nedýchá!“ Začali jsme mu poskytovat první pomoc a zavolali jsme záchranku.

Sanitka přijela a rychle odvezla Tysona do nemocnice. V čekárně jsme pokračovali ve vroucí modlitbě a naléhavě jsme žádali Boha o zázrak. Po čase, který se zdál jako věčnost, vešla do místnosti lékařka a řekla: „Je mi to velice líto. Už nemůžeme udělat nic víc. Zůstaňte, jak dlouho si přejete.“ Poté odešla.

Když jsme vstoupili do místnosti, kde Tyson ležel, uviděli jsme náš uzlíček radosti zcela bez života. Zdálo se, jako by měl kolem svého tělíčka celestiální záři. Vypadal tak krásně a čistě.

V tu chvíli jsme měli pocit, že se nám zhroutil celý svět. Jak se jen můžeme vrátit k ostatním dětem a nějak se jim pokusit vysvětlit, že Tyson se domů už nevrátí?

Zbývající část tohoto zážitku budu vyprávět v jednotném čísle. Moje andělská manželka a já jsme touto zkouškou prošli společně, ale nejsem

schopen vyjádřit pocity matky a ani bych se o to nepokoušel.

Je nemožné popsat, co všechno jsem v onom životním období pocítoval. Většinu času jsem měl pocit, jako bych byl ve špatném snu, ze kterého se brzy probudím, a tato strašlivá noční můra bude pryč. Mnoho nocí jsem nespál. V noci jsem často přecházel z jednoho pokoje do druhého a ujišťoval jsem se, že naše ostatní děti jsou v pořádku.

Moji duši trýznily pocity viny. Pocítoval jsem velkou vinu. Cítil jsem se nečistý. Byl jsem jeho otec; měl jsem ho lépe chránit. Kdybych jen býval udělal to či ono. Někdy se mi i dnes, o 22 let později, začínou do srdce plížit ony pocity, a musím se jich rychle zbavit, neboť mohou být zničující.

Asi měsíc poté, co Tyson zemřel, jsem měl pohovor se starším Deanem L. Larsenem. Pečlivě mě vyslechl, a já mu budu navždy vděčný za jeho radu a lásku. Řekl: „Myslím si, že Pán si nepřeje, abyste se trestal za smrt vašeho chlapečka.“ Pocítil jsem lásku Nebeského Otce skrze jednoho z Jeho vyvolených služebníků.

Avšak trýznivé myšlenky mě soužily dál, a brzy jsem začal pocítovat hněv. „To není spravedlivé! Jak mi to mohl Bůh udělat? Proč já? Co jsem udělal, abych si něco takového zasloužil?“ Hněval jsem se dokonce i na ty, kteří se nás pouze snažili utěšit. Vzpomínám si, jak přátelé říkali: „Vím, jak se cítíš.“ A já jsem si v duchu říkal: „Nemáš ani ponětí o tom, jak se cítím. Prostě mě nech na pokoji.“ Brzy jsem zjistil, že i sebelítost může být velmi vysilující. Styděl jsem se za sebe kvůli nevlídným myšlenkám ohledně drahých přátel, kteří se pouze snažili pomoci.

Když jsem pocítil, že se mě vina, hněv a sebelítost snaží ničit, modlil jsem se, aby se mé srdce změnilo. Pán

mi dal nové srdce, prostřednictvím velmi osobních posvátných zážitků, a přestože to i nadále bolelo a cítil jsem se sám, můj celkový pohled se změnil. Bylo mi dáno poznat, že jsem o nic nepřišel, ale že na mě čeká velké požehnání, jestliže zůstanu věrný.

Můj život se začal měnit a já jsem byl schopen hledět s nadějí vpřed, místo abych se zoufale ohlížel zpět. Svědčím o tom, že tento život není konec všeho. Duchovní svět je skutečný. Učení proroků o životě po smrti je pravdivé. Tento život je pouhým přechodným krokem kupředu na naší cestě zpět k našemu Nebeskému Otci.

Tyson zůstává nedílnou součástí naší rodiny. Během let bylo nádherné pozorovat milosrdenství a laskavost milujícího Otce v nebi, který naší rodině velmi hmatatelnými způsoby umožňoval pocítit Tysonův vliv. Svědčím o tom, že závoj je tenký. Tytéž pocity oddanosti, lásky a rodinné jednoty nekončí ve chvíli, kdy naši blízcí odejdou na druhou stranu; místo toho jsou tyto pocity ještě intenzivnější.

Někdy se lidé ptají: „Jak dlouho vám to trvalo, než jste to překonali?“ Pravdou je, že to nelze zcela překonat, dokud nebudete opět spolu se svými blízkými, kteří již odešli. Nikdy nebudu mít plnost radosti, dokud

se opět neshledáme v jitru prvního vzkříšení.

„Neboť člověk je duch. Prvky jsou věčné a duch a prvek, neoddělitelně spojeny, získávají plnost radosti;

A když jsou odděleny, člověk nemůže získat plnost radosti.“³

Jak učil Spasitel, než tato doba nastane, můžeme jít dál a doufat.⁴

Poznal jsem, že nesmírná, téměř nesnesitelná bolest se může změnit v radost, když se obrátíte ke svému Otci v nebi a naléhavě žádáte o Jeho útěchu, jež přichází skrze Jeho plán; Jeho Syna, Ježíše Krista; a Jeho Utěšitele, jímž je Duch Svatý.

To je v našem životě obrovským požehnáním. Nebylo by snad tragické, kdybychom nepociťovali hluboký zármutek, ztratíme-li dítě? Jsem velmi vděčný svému Otci v nebi za to, že nám umožňuje milovat hluboce a věčně. Jsem velmi vděčný za věčné rodiny. Jsem velmi vděčný za to, že Bůh opět zjevil svůj nádherný plán vykoupení skrze své žijící proroky.

Vzpomeňte si na pocity ve svém srdci na pohřbu někoho blízkého, když jste opouštěli hřbitov a ohlíželi se za opuštěnou rakví – a měli jste dojem, že vám musí puknout srdce.

Svědčím o tom, že díky Němu, našemu Spasiteli Ježíši Kristu, budou

jednoho dne ony pocity zármutku, osamělosti a zoufalství pohlceny v plnosti radosti. Svědčím o tom, že se na Něho můžeme spolehnout, neboť řekl:

„[Nezanechám vás bez útěchy], přijdu k vám.

Ještě maličko, a svět mne více neužítí, ale vy užíté mne; nebo já živ jsem, i vy živi budete.“⁵

Svědčím o tom, že jak je uvedeno v příručce *Kažte evangelium mé*, „když se spoléháme na Usmíření, které Ježíš Kristus vykonal, může nám pomoci překonat naše zkoušky, nemoci a bolest. Můžeme být naplněni radostí, pokojem a útěchou. Vše, co je v životě nespravedlivé, může být prostřednictvím Usmíření Ježíše Krista dáno do pořádku.“⁶

Svědčím o tom, že v ono jasné a slavné jitra prvního vzkříšení vyjdou z hrobů vaši i moji blízcí, jak to slíbil sám Pán, a my budeme mít plnost radosti. Protože On žije, oni i my budeme žít také. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Moroni 8:10–12.
2. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 174.
3. *Nauka a smlouvy* 93:33–34.
4. Viz Jan 16:33.
5. Jan 14:18–19.
6. *Kažte evangelium mé: Příručka k misionářské službě* (2005), 51.

Starší Russell M. Nelson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Zepete se misionářů! Ti vám mohou pomoci!

Všichni misionáři, mladší i starší, slouží s jedinou nadějí – zlepšit život druhým lidem.

Milovaní bratři, sestry a přátelé, vyjadřujeme každému z vás lásku a zdravíme vás. Jsme nadšení z oznámení presidenta Thomase S. Monsona, které učinil dnes dopoledne a které snižuje minimální věk pro misionářskou službu na 18 let pro mladé muže a na 19 let pro mladé ženy. Díky této možnosti se více našich mladých lidí bude moci těšit požehnání misie.

President Monson před dvěma roky prohlásil, a znovu to mocně připomenu dnes ráno, že „každý způsobilý a schopný mladý muž se má připravit na službu na misi“. Misionářská služba je kněžskou povinností – závazkem, jež od „nás, kterým toho bylo tolik dáno, očekává Pán“. ¹ Znovu vysvětlil, že pro mladé sestry je misie vítanou možností, avšak nikoli zodpovědností. A znovu vyzval ke službě mnohé další starší misionářské páry.

Příprava na misi je důležitá. Misie je dobrovolný skutek služby Bohu a lidstvu. Misionáři se podílejí na této výsadě svými osobními úsporami. Rodiče, rodiny, přátelé a dárci, kteří přispívají do Všeobecného misionářského fondu, také pomáhají. Všichni misionáři, mladší i starší, slouží

s jedinou nadějí – zlepšit život druhým lidem.

Rozhodnutí sloužit na misi bude utvářet budoucí duchovní život misionáře, jeho manželského partnera a jejich potomstva po další generaci. Přání sloužit je přirozeným výsledkem obrácení daného člověka, jeho způsobilosti a přípravy.

V tomto celosvětovém posluhačstvu mnozí z vás nejsou členy Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů a o nás a našich misionářích víte velice málo. Jste zde nebo sledujete konferenci s námi, protože chcete vědět více o mormonech a o tom, čemu naši misionáři učí. Zatímco se o nás budete dovídat více, budete zjišťovat, že máme mnoho stejných hodnot. Uchovejte si vše, co je dobré a pravdivé, a pak se podívejte, zda k tomu můžeme něco přidat. V tomto světě plném těžkostí potřebujeme čas od času pomoc. Náboženství, věčná pravda a naši misionáři jsou podstatnou součástí této pomoci.

Naši mladí misionáři odkládají vzdělání, zaměstnání, chození na rande a cokoli jiného, co obyčejně mladí dospělí v tomto období života dělávají. Na 18 až 24 měsíců

to všechno pověsí na hřebík díky své hluboké touze sloužit Pánovi.² A někteří naši misionáři slouží ve zralých letech svého života. Vím, že jejich rodiny jsou požehnány. V naší rodině slouží nyní osm misionářů na plný úvazek – tři dcery, jejich manželé, jedna vnučka a jeden vnuk.

Někteří z vás se mohou podívat nad jménem *mormon*. Je to naše přezdívka. Není to naše pravé jméno, i když jsme všeobecně známi jako mormoni. Toto slovo pochází z knihy posvátných písem, která se nazývá Kniha Mormonova.

Správný název Církve zní Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Je to znovuzaložená původní Církev Ježíše Krista. Když kráčel po zemi, zorganizoval svou Církev. Povolal apoštoly, sedmdesátníky a další vedoucí, jimž dal pravomoc kněžství, aby jednali v Jeho jménu.³ Když Kristus a Jeho apoštolové zemřeli, lidé změnili obřady a nauku. Původní Církev a kněžství byly ztraceny. Ježíš Kristus, po období temna a pod vedením Nebeského Otce, navrátil svou Církev zpět. Nyní opět existuje, znovuzřízená a působící pod Jeho božským vedením.⁴

Následujeme Pána Ježíše Krista a učíme se o Něm. Víme, že se vzkříšený Pán, po svém slavném vítězství nad smrtí, ukázal svým učedníkům při mnoha příležitostech. Jedl s nimi. Kráčel s nimi. Před svým posledním nanebevstoupením jim přikázal: „Jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“⁵ Apoštolové tohoto pokynu uposlechli. Povolali také další, aby jim pomohli tento Pánův příkaz plnit.

Dnes je totéž pověření, pod vedením novodobých apoštolů a proroků, předáváno misionářům Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Tito misionáři slouží ve více než 150

Milán, Itálie

zemích. Jako představitelé Pána Ježíše Krista se snaží naplňovat božský příkaz – obnovený dnes samotným Pánem – přinést plnost evangelia světu a všude žehnat životu lidí.⁶

Misionáři, kterým je kolem 20 let, jsou v očích světa nezralí. Ale oni jsou požehnání různými dary – například mocí Svatého Ducha, láskou Boží, svědectvím o pravdě –, což je činí mocnými vyslanci Páně. Sdílejí dobré zprávy evangelia, které přinášejí skutečnou radost a věčné štěstí všem, kteří dbají na jejich poselství. A v mnoha případech to dělají v zemi a jazykem, které jsou jim cizí.

Misionáři se snaží následovat Ježíše Krista slovem i skutkem. Káží o Ježíši Kristu a o Jeho Usmíření.⁷ Učí o doslovném znovuzřízení Kristovy původní Církve skrze Josepha Smitha, Pánova prvního proroka posledních dnů.

Možná jste se už dříve s našimi misionáři setkali, nebo jste je dokonce ignorovali. Doufám, že se jich nebudete

bát, ale že se od nich budete učit. Mohou být pro vás zdrojem seslaným z nebe.

To se stalo Jerrymu, protestantovi, kterému bylo přes 60 let a žil v Mese v Arizoně. Jerryho otec byl baptistickým duchovním; jeho matka metodistickou duchovně. Jednoho dne se Jerrymu jeho blízká přítelkyně Pricilla svěřila s bolestí, kterou pociťovala kvůli smrti svého dítěte, které zemřelo při porodu, a kvůli rozvodu, který krátce nato následoval. Pricilla, osamocená matka čtyř dětí – tří dcer a jednoho syna –, byla v zoufalé situaci. Když se svěřila Jerrymu, přiznala se, že uvažuje o tom, že si vezme život. S veškerou silou a láskou, které byl Jerry schopen, se jí snažil pomoci pochopit, že její život má velkou cenu. Pozval ji, aby s ním šla do jeho církve, ale Pricilla mu řekla, že s Bohem už nemluví.

Jerry nevěděl, co má dělat. Později, když zaléval v zahradě stromy, se tento muž víry modlil k Bohu a prosil

o vedení. Když se modlil, uslyšel v myslí hlas řkoucí: „Zastav ty chlapce na kolech.“ Jerry, trochu zmatený, se divil, co to znamená. Když přemýšlel o tomto zážitku, zadíval se na ulici a uviděl dva mladíky v bílých košilích a vázankách, jak jedou na kolech směrem k jeho domu. Ohromen touto „náhodou“ sledoval, jak jedou kolem. Pak si uvědomil, že tato situace vyžaduje čin, tak vykřikl: „Hej, vy, zastavte, prosím! Musím s vámi mluvit.“

Mladíci, s trochu zmateným, ale nadšeným pohledem, zastavili. Když se přiblížili, Jerry si všiml, že mají jmenovky, které je označují jako misionáře Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Jerry se na ně podíval a řekl: „Může to znít trochu podivně, ale já jsem se modlil a bylo mi řečeno ‚zastav ty chlapce na kolech‘. Podíval jsem se na ulici, a byli jste tam vy. Můžete mi pomoci?“

Misionáři se usmáli a jeden z nich řekl: „Ano, jistěže můžeme.“

Jerry jim vysvětlil znepokojující situaci Pricilly. Misionáři se s Pricillou, s jejími dětmi a s Jerryem brzy začali scházet. Mluvili o smyslu života a o Božím věčném plánu, který pro ně má. Jerry, Pricilla a její děti rostli ve víře díky upřímné modlitbě, studiu Knihy Mormonovy a laskavému přátelství se členy Církve. Jerryho už tak silná víra v Ježíše Krista dokonce ještě sílila. Pricillininy pochyby a myšlenky na sebevraždu se obrátily v naději a štěstí. Byli pokřtěni a stali se členy Kristovy znovuzřízené Církve.⁸

Ano, misionáři mohou pomáhat mnoha způsoby. Například někteří z vás by chtěli vědět něco více o svých předcích. Možná znáte jména svých rodičů a svých čtyř prarodičů, ale co těch osm praprarodičů? Znáte jejich jména? Chtěli byste o nich vědět něco více? Zeptejte se misionářů! Ti vám

mohou pomoci!⁹ Mají snadný přístup k rozsáhlým záznamům rodinné historie Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Někteří z vás jste členy, ale nyní se do života Církve nezapojujete. Milujete Pána a často myslíte na to, že se vrátíte do Jeho stáda. Ale nevíte, jak začít. Navrhují vám, abyste se na to zeptali misionářů!¹⁰ Ti vám mohou pomoci! Mohou vám také pomoci učit ty, které máte rádi. My i misionáři vás máme rádi a přejeme si přinést vám radost a světlo evangelia zpět do života.

Někteří z vás možná chcete vědět, jak zvítězit nad závislostí nebo jak žít déle a těšit se lepšímu zdraví. Zeptejte se misionářů! Ti vám mohou pomoci! Nezávislé studie ukazují, že členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů jako celek jsou zdravou skupinou lidí. Jejich úmrtnost patří

mezi nejnižší a jejich průměrný věk je delší než jakýkoli dosud zaznamenaný v jakékoli přesně určené skupině sledované během delšího období.¹¹

Někteří z vás možná pociťujete, že život je rušný a uspěchaný, přesto v hloubi srdce cítíte bolestivou prázdnotu bez směru a smyslu. Zeptejte se misionářů! Ti vám mohou pomoci! Mohou vám pomoci dozvědět se více o pravém smyslu života – proč jste zde na zemi a kam půjdete po smrti. Můžete poznat, jak znovuzřízené evangelium Ježíše Krista bude žehnat vašemu životu natolik, že si to nyní ani nedovedete představit.

Máte-li starosti o svou rodinu, zeptejte se misionářů! Ti vám mohou pomoci! Posilování manželství a rodiny je pro Svaté posledních dnů nanejvýš důležité. Rodiny mohou být spolu navždy. Požádejte misionáře, aby vás učili, jak to lze zařadit i pro vaši rodinu.

Misionáři vám také mohou pomoci naplnit touhu získat větší poznání. Lidský duch touží po osvětlení. Bez ohledu na to, zda pravda přichází z vědecké laboratoře, nebo zjevením od Boha, my o ni usilujeme! Sláva Boží je opravdu intelligence.¹²

Rozšiřování vědomostí zahrnuje poznání jak duchovní, tak časné. Zdůrazňujeme, že je důležité porozumět posvátným písmům. Nezávislá studie nedávno zjistila, že Svatí posledních dnů mají nejhlubší znalosti o křesťanství a o Bibli.¹³ Chcete-li lépe porozumět Bibli a Knize Mormonově a chcete-li lépe pochopit bratrství člověka a otcovství Boha, zeptejte se misionářů! Ti vám mohou pomoci!

Mnozí z vás máte hlubokou touhu pomáhat potřebným. Protože následujeme Ježíše Krista, i Svatí posledních dnů pociťují toto neutišitelné nutkání.¹⁴ Kdokoli se k nám může připojit, aby pomáhal potřebným a

poskytoval pomoc obětem pohrom kdekoli ve světě. Chcete-li se zapojit, zeptejte se na to misionářů! Ti vám mohou pomoci!

A chcete-li vědět více o životě po smrti, o nebi, o Božím plánu pro vás, chcete-li vědět více o Pánu Ježíši Kristu, o Jeho Usmíření a o znovuzřízení Jeho Církve do stavu, v jakém byla původně založena, zeptejte se misionářů! Ti vám mohou pomoci!

Vím, že Bůh žije. Ježíš je Kristus. Jeho Církev byla znovuzřízena. Vroucně se modlím o to, aby Bůh požehnal každému z vás a každému z našich drahých misionářů. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Thomas S. Monson, „Opět se setkáváme“, *Liahona*, listopad 2010, 5–6.
2. Viz Nauka a smlouvy 4:3.
3. Viz Matouš 10:1; Lukáš 6:13; 10:1; Efezským 4:11–12.
4. Viz Nauka a smlouvy 1:30.
5. Matouš 28:19.
6. Viz Nauka a smlouvy 68:8; 84:62; 112:28.
7. Viz 1. Korintským 2:2; 2. Nefi 25:26.
8. Osobní sdělení W. Tracyho Watsona, bývalého prezidenta Arizonské misie Mesa.
9. Tam, kde jsem uvedl výzvu „zeptejte se misionářů“, tam také můžete o pomoc požádat přítele, který je členem Církve.
10. Aktivní příbuzní, přátelé a církevní vedoucí vám také rádi pomohou.
11. Viz James E. Enstrom a Lester Breslow, „Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980–2004“, *Preventive Medicine*, vol. 46 (2008), 135.
12. Viz Nauka a smlouvy 93:36.
13. Viz *U.S. Religious Knowledge Survey* (Pew Forum on Religion and Public Life, Sept. 28, 2010), 7.
14. Viz Ram Cnaan, Van Evans, a Daniel W. Curtis, *Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints* (University of Pennsylvania School of Social Policy and Practice, 2012); „Mormon Volunteerism Highlighted in New Study“ (Mar. 16, 2012), <http://www.mormonnewsroom.org/article/mormon-volunteerism-report; Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society> (Pew Forum on Religion and Public Life, Jan. 12, 2012), 43; Robert D. Putnam a David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), 444–54.

President Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

O lítosti a předsevzetích

Čím více se oddáme snaze dosáhnout svatosti a štěstí, tím méně je pravděpodobné, že se ocitneme na cestě, na které budeme něčeho litovat.

O lítosti

Presidente Monsone, máme vás rádi. Děkujeme vám za inspirovaná a historicky významná oznámení týkající se stavby nových chrámů a misionářské služby. Jsem přesvědčen, že díky nim se nám i mnoha budoucím pokolením dostane velkých požehnání.

Drazí bratři a sestry, drazí přátelé! My všichni jsme smrtelníci. Doufám, že toto nikoho nepřekvapuje.

Nikdo z nás nebude na zemi moc dlouho. Strávíme zde několik vzácných let, která lze z hlediska věčnosti s těžší přirovnat k mrknutí oka.

A pak odcházíme. Náš duch je odveden „domů k tomu Bohu, který [nám] dal život“.¹ Odkládáme tělo a opouštíme věci tohoto světa a přesunujeme se do další sféry své existence.

Když jsme mladí, připadá nám, že budeme žít věčně. Máme dojem, že nás hned za obzorem čeká nekonečná zásoba východů slunce, a zdá se nám, že budoucnost je jako nepřerušená cesta, která se před námi odvíjí do nekonečna.

Čím jsme ale starší, tím více máme sklon ohlížet se zpátky a žasnout nad tím, jak krátká tato cesta ve

skutečnosti je. Divíme se, jak mohla všechna ta léta tak rychle uplynout. A začínáme přemýšlet o svých rozhodnutích a o tom, co jsme udělali. Přitom si vybavujeme mnoho krásných vzpomínek, které nás hřejí u srdce a přinášejí nám radost. Také ale vzpomínáme na to, čeho litujeme – na to, co bychom si přáli vzít zpátky a změnit.

Jedna zdravotní sestra, která pečuje o nemocné v nevyčísitelném stavu, říká, že svým pacientům, kteří se připravují na odchod z tohoto života, často pokládá jednoduchou otázku.

„Je něco, čeho litujete?“ ptá se pacientů.²

Když se člověk blíží onomu poslednímu dni ve smrtelnosti, má často jasné myšlenky a určité postřehy a náhledy na věc. Když tedy byla těmto lidem pokládána otázka ohledně toho, čeho litují, otevřeli své srdce. Přemýšleli o tom, co by bývali změnili, kdyby mohli vrátit čas.

Když jsem uvažoval o jejich odpovědích, zaujalo mě, jak mohou základní zásady evangelia Ježíše Krista v dobrém ovlivnit směr našeho života, pokud je jen budeme uplatňovat.

Na zásadách evangelia není nic tajemného. Studujeme je v písmech, diskutujeme o nich v Nedělní škole a často o nich slýcháme od řečnického pultu. Tyto božské zásady a hodnoty jsou přímočaré a jasné; jsou krásné, hluboké a mocné; a mohou nám každopádně pomoci vyvarovat se toho, čeho bychom v budoucnu litovali.

Kéž bych býval strávil více času s těmi, které mám rád

To, čeho umírající pacienti asi nejčastěji litovali, vyjadřovali přáním, kdyby tak bývali mohli strávit více času s těmi, které mají rádi.

Zvláště muži všeobecně naříkali nad tímto – „hluboce litovali toho, že tak velkou část svého života strávili v [každodenním] zaběhnutém rytmu ... práce“.³ Mnohým z nich chyběly vzácné vzpomínky na čas strávený s rodinou a s přáteli. Nevypěstovali si dostatečně hluboký vztah s těmi, na kterých jim záleželo nejvíce.

Nejsme i my často tak zaneprázdnění? A je smutné, že svou zaneprázdněnost dokonce vystavujeme na odív, jako kdyby schopnost být v jednom kole byla sama o sobě nějakým úspěchem nebo známkou lepšího a kvalitního života.

Je tomu ale tak?

Myslím na našeho Pána a na náš Vzor, na Ježíše Krista, a na Jeho krátký život mezi obyvateli Galileje a Jeruzaléma. Snažím se představit si, jak pospíchá od jednoho setkání k druhému nebo jak se snaží najednou zvládnout celou řadu urgentních záležitostí.

Představit si to ale nedokážu.

Spíše vidím soucitného a starostlivého Syna Božího, který smysluplně prožívá den za dnem. Když jednal s lidmi kolem sebe, měli tito lidé pocit, že jsou důležití a milováni. Znal nekonečnou hodnotu těch, s nimiž se setkával. Žehnal jim a sloužil. Pozvedal je a uzdravoval. Věnoval jim drahocenný dar v podobě svého času.

V dnešní době je snadné jednoduše předstírat, že trávíme čas s druhými. Pouhým kliknutím myši se můžeme „spojit“ s tisíci „přáteli“, aniž bychom se s nimi museli setkat tváří v tvář. Technologie může být úžasná a je velmi užitečná, když nemůžeme být nablízku těm, které máme rádi. S manželkou bydlíme daleko od milovaných členů rodiny; víme, jaké to je. Nicméně domnívám se, že se neubíráme správným směrem, jako jednotlivci i jako společnost, pokud je nejčastější formou kontaktu s rodinou či přáteli posílání humorných obrázků, přeposílání banalit nebo spojování kontaktů na naše blízké

s odkazy na internetové stránky.

Připouštím, že i tato činnost má své místo, ale kolik času jsme tím ochotni strávit? Pokud opomíjíme věnovat to nejlepší ze sebe a svůj čas těm, kteří jsou pro nás skutečně důležití, jednoho dne toho budeme litovat.

Dejme si předsevzetí, že budeme pečovat o ty, které máme rádi, tím, že s nimi budeme smysluplně trávit čas, že budeme dělat různé věci společně a že budeme rozvíjet cenné vzpomínky.

Kéž bych býval žil podle svých schopností a možností

Další věcí, které lidé litovali, bylo to, že se nestali takovým člověkem, jakým by se podle svého názoru stát mohli a měli. Když se ohlédlí za životem, uvědomili si, že nežili zcela podle svých schopností a možností, že toho až příliš mnoho zůstalo nevykonáno.

Teď nemám na mysli stoupání po žebříčku úspěchu v různých profesích. Tento žebřík, ať již se může zde na zemi zdát jakkoli vznešený, se stěží vyrovná jedinému krůčku po velké věčné cestě, která nás čeká.

Mám spíše na mysli schopnost stát se takovými, jakými Bůh, náš Nebeský Otec, zamýšlí, abychom se stali.

Jak pravil básník, na tento svět přicházíme „s oblaky slávy“⁴ z před-smrtné sféry.

Náš Nebeský Otec vidí naše skutečné možnosti a schopnosti. Ví o nás to, co o sobě nevíme ani my sami. Během života nás inspiruje k tomu, abychom naplňovali míru svého stvoření, abychom vedli dobrý život a abychom se vrátili do Jeho přítomnosti.

Proč tedy věnujeme tolik času a energie věcem, jež jsou tak prchavé, tak nepodstatné a tak povrchní? Odmítáme si v honbě za banalitami a pomíjivostí uvědomit onu pošetilost?

Nebylo by moudřejší, abychom si „[ukládali] poklady v nebi, kdež ani

mol ani rez nekazí, a kdež zloději nevykopávají ani nekradou“²⁵

Jak toho dosáhneme? Tím, že budeme následovat Spasitelův příklad, že do svého života začleníme Jeho učení a že budeme skutečně milovat Boha i své bližní.

A toho dozajista nemůžeme dosáhnout, pokud ve svém přístupu k učenictví budeme neochotní, budeme se v jednom kuse dívat na hodinky a neustále si na něco stěžovat.

Pokud jde o žití podle evangelia, neměli bychom být jako chlapec, který ve vodě smočil palec u nohy a pak prohlašoval, že si šel zaplavat. Jakožto synové a dcery Nebeského Otce jsme schopni dosáhnout něčeho mnohem většího. Abychom toho ale dosáhli, dobré úmysly nestačí. Musíme *konat*. A co je ještě důležitější, musíme se *stát* takovými, jakými si Nebeský Otec přeje, abychom se stali.

Vydávat svědectví o evangeliu je dobré, ale být žijícím příkladem znovu-zřízeného evangelia je ještě lepší. Přát si věrněji dodržovat smlouvy je dobré, ale být skutečně věrni posvátným smlouvám – včetně toho, že vedeme ctnostný život, platíme desátky a oběti, dodržujeme Slovo moudrosti a sloužíme potřebným – je mnohem lepší. Prohlašovat, že budeme věnovat víc času rodinné modlitbě, studiu písem a hodnotným rodinným činnostem je dobré, ale teprve skutečné a soustavné konání všech těchto věcí nám do života přinese nebeská požehnání.

Učenictví je snahou o dosažení svatosti a štěstí. Je to cesta k dosažení toho nejlepšího, co je v nás, a největšího osobního štěstí.

Dejme si předsevzetí, že budeme následovat Spasitele a pilně se snažit o to, abychom se stali takovým člověkem, jakým se máme stát. Naslouchejme nabádáním Svatého Ducha a budme jich poslušni. Budeme-li tak

činit, Nebeský Otec nám zjeví to, co jsme o sobě dosud ani netušili. Osvítí cestu před námi a otevře nám oči, abychom viděli své talenty, o kterých jsme nevěděli a které jsme si možná ani nedokázali představit.

Čím více se oddáme snaze dosáhnout svatosti a štěstí, tím méně je pravděpodobné, že se ocitneme na cestě, na které budeme něčeho litovat. Čím více spoléháme na Spasitelovu milost, tím více si budeme vědomi toho, že se ubíráme po cestě, po které máme podle záměru našeho Otce v nebi jít.

Kéž bych si byl býval dovolil být šťastnější

Další věc, které ti, kteří věděli, že umírají, litovali, je poněkud překvapivé. Přáli si, kdyby si tak bývali dovolili být šťastnější.

Až příliš často jsme lapeni v iluzi, že existuje něco mimo náš dosah, co by nám přineslo štěstí – lepší rodinná situace, lepší finanční situace nebo konec nějaké náročné zkoušky.

Čím jsme ale starší, tím víc se ohlížíme zpátky a uvědomujeme si, že na vnějších okolnostech ve skutečnosti nezáleží a že tyto okolnosti o našem štěstí nerozhodují.

Záleží na *nás*. *My* rozhodujeme o svém štěstí.

Za své štěstí zodpovídáme v konečném důsledku vy i já.

S manželkou Harriet rádi jezdíme na kole. Je úžasné vyjet si ven a vychutnávat si krásy přírody. Máme určité trasy, po kterých rádi jezdíme, ale nezáleží nám příliš na tom, kam až dojedeme nebo jak rychle jezdíme v porovnání s ostatními cyklisty.

Občas mě ale napadá, že bychom si mohli trochu zasoutěžit. Říkám si, že bychom mohli urazit nějakou vzdálenost za lepší čas nebo že bychom mohli jet rychleji, pokud bychom se trochu vyburcovali. A pak někdy dokonce udělám tu velkou chybu, že se o tom zmíním své úžasné ženě.

Její typická reakce na mé návrhy tohoto druhu je vždy velmi laskavá, velmi jasná a velmi přímočará. Usměje se a řekne: „Dietře, tohle není závod; tohle je výlet. Vychutnej si ten okamžik.“

A má pravdu!

Občas se v životě natolik soustředíme na cílovou pásku, že opomíjíme nacházet radost v průběhu svého putování. Nejezdím na kole s manželkou kvůli tomu, že se nemůžu dočkat, až dorazím do cíle. Jezdím proto, že čas strávený s ní je krásný a radostný.

Nezdá se vám pošetilé kazit si krásné a radostné zážitky jen proto, že neustále očekáváme okamžik, kdy tyto zážitky skončí?

Čekáme při poslechu nádherné hudby na to, až odezní poslední tón, než si dopřejeme, abychom si ji skutečně vychutnali? Nikoli. Posloucháme a během celé skladby vnímáme změny melodie, rytmu a harmonie.

Myslíme při modlitbě jen na to, až řekneme „amen“ neboli až modlitbu dokončíme? Samozřejmě, že ne. Modlíme se proto, abychom byli nablízku Nebeskému Otci, abychom získali Jeho Ducha a pociťovali Jeho lásku.

Nemáme čekat na to, že budeme šťastní, až dosáhneme nějakého okamžiku v budoucnu, jen abychom zjistili, že štěstí nám bylo nadosah – po

celou tu dobu! Života si nemáme vážit jen zpětně. „Tentoť jest den, kterýž učinil Hospodin ...“, napsal Žalmista. „Radujme se a veselme se v něm.“⁶

Bratři a sestry, nehledě na naši situaci, nehledě na naše těžkosti či zkoušky, v každém dni je něco, co můžeme s láskou obejmout a čeho si můžeme vážit. V každém dni je něco, co nám může přinést vděčnost a radost, pokud jsme jen schopni to vidět a ocenit.

Možná bychom se měli méně dívat očima a více srdcem. Mám moc rád tento citát: „Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné.“⁷

Je nám přikázáno, abychom „vzdávali díky ve všech věcech“.⁸ Není tudíž lepší zaměřit se očima a srdcem i na maličkosti, za které *můžeme* být vděční, než abychom zveličovali to, co je na naší stávající situaci negativního?

Pán slíbil: „Ten, kdo přijímá všechny věci s vděčností, bude učiněn slavným; a věci této země mu budou přidány, až stonásobně.“⁹

Bratři a sestry, což nemáme díky hojnosti požehnání od našeho Nebeského Otce, díky Jeho šlechetnému plánu spasení, nadpozemským pravdám znovuzrozeného evangelia a mnoha krásným věcem z tohoto putování ve smrtelnosti „důvod k radosti“?¹⁰

Dejme si předsevzetí, že budeme šťastní, ať je naše situace jakákoli.

O předsevzetích

Jednoho dne učiníme onen nevyhnutelný krok a přejdeme z této smrtelné sféry do dalšího stavu. Jednoho dne se ohlédneme za svým životem a budeme se ptát, zda jsme nemohli být lepšími a zda jsme se nemohli lépe rozhodovat nebo používat svůj čas moudřeji.

Abychom se vyhnuli tomu, čeho bychom v životě hluboce litovali, bylo by moudré dát si dnes několik předsevzetí. Dejme si tedy:

- předsevzetí, že budeme trávit více času s těmi, které máme rádi;
- předsevzetí, že se budeme upřímněji snažit stát se takovým člověkem, jakým Bůh chce, abychom se stali;
- předsevzetí, že budeme nacházet štěstí, ať se nacházíme v jakékoli situaci.

Dosvědčuji, že mnoha zítřejším hlubokým pocitům lítosti lze předejít dnešním následováním Spasitele. Pokud jsme zhřešili nebo udělali chyby – pokud jsme učinili rozhodnutí, kterých nyní litujeme –, máme k dispozici drahocenný dar Kristova Usmíření, díky němuž nám může být odpuštěno. Nemůžeme se vrátit v čase a změnit minulost, ale můžeme činit pokání. Spasitel nám může setřít slzy lítosti¹¹

a odejmout břímě hříchu.¹² Jeho Usmíření nám umožňuje zanechat minulost za sebou a jít vpřed s čistýma rukama, s neposkvrněným srdcem¹³ a s odhodláním snažit se lépe a zejména stát se lepšími.

Ano, tento život utíká rychle; zdá se, že naše dny kvapem mizí; a smrt nás občas děsí. Náš duch ale bude žít dál a jednoho dne se spojí s naším vzkříšeným tělem, aby obdržel nesmrtelnou slávu. Vydávám posvátné svědectví, že díky milosrdnému Kristu budeme všichni žít znovu a na věky. Díky našemu Spasiteli a Vykupiteli jednoho dne opravdu porozumíme významu těchto slov a budeme se z nich radovat: „Osten smrti je pohlcen v Kristu.“¹⁴

Cesta vedoucí k naplnění našeho božského určení jakožto synů a dcer Božích je cesta věčná. Bratři a sestry, drazí přátelé, na tuto věčnou cestu musíme vykročit *dnes*; nemůžeme promarnit ani jediný den. Modlím se o to, abychom nečekali, až nastane čas na to, abychom zemřeli, než se naučíme opravdu žít. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Alma 40:11.
2. Viz Susie Steiner, „Top Five Regrets of the Dying“, *Guardian*, Feb. 1, 2012, www.guardian.co.uk/lifeandstyle/2012/feb/01/top-five-regrets-of-the-dying.
3. Bronnie Ware, v Steiner, „Top Five Regrets of the Dying“.
4. „Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood“, *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924), 359.
5. Matouš 6:20.
6. Žalm 118:24.
7. Antoine de Saint-Exupéry, *The Little Prince*, trans. Richard Howard (2000), 63.
8. Mosiáš 26:39; viz také Nauka a smlouvy 59:7.
9. Nauka a smlouvy 78:19.
10. Alma 26:35.
11. Viz Zjevení 7:17.
12. Viz Matouš 11:28–30.
13. Viz Žalm 24:4.
14. Mosiáš 16:8; viz také 1. Korintským 15:54.

Přednesl president Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Vyjádření podpory úředníkům Církve

Navrhujeme vyjádřit podporu Thomasu Spenceru Monsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a presidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů; Henrymu Bennionu Eyringovi jako prvnímu rádci v Prvním předsednictvu a Dieteru Friedrichu Uchtdorfovi jako druhému rádci v Prvním předsednictvu.

Ti, kteří jsou pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu Boydu Kennethu Packerovi jako presidentovi Kvora Dvanácti apoštolů a následujícím členům tohoto kvora. Jsou to: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson a Neil L. Andersen.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to dát najevo stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu rádcům v Prvním předsednictvu a Dvanácti apoštolům jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, projevte to stejným způsobem.

Starší Jay E. Jensen byl uvolněn jako člen Předsednictva kvor Sedmdesáti.

Ti, kteří se k nám chtějí připojit ve vyjádření díky, dejte to prosím najevo zvednutím ruky.

Navrhujeme vyjádřit podporu staršímu Craigu C. Christensenovi jako členovi Předsednictva kvor Sedmdesáti.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je někdo proti?

Navrhujeme vám, abychom s poděkováním za vynikající službu uvolnili staršího Marlina K. Jensena jako

církevního historika a zapisovatele.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu staršímu Stevenu E. Snowovi jako církevnímu historikovi a zapisovateli.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je někdo proti?

Navrhujeme uvolnit starší Keitha K. Hilbiga, Jaye E. Jensena, Marlina K. Jensena a Octaviana Tenoria jako členy Prvního kvora Sedmdesáti a jmenovat je emeritními generálními autoritami.

Navrhujeme uvolnit starší Keitha R. Edwardse a Larryho W. Gibbonse jako členy Druhého kvora Sedmdesáti.

Ti, kteří si přejí připojit se k nám ve vyjádření díky těmto bratřím za jejich výtečnou službu, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu ostatním generálním autoritám, územním sedmdesátníkům a generálním předsednictvům pomocných organizací, tak jak jsou nyní povoláni.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Děkuji vám, bratři a sestry, za vyjádření podpory, za vaši víru, oddanost a modlitby. ■

Starší L. Tom Perry
Kvorum Dvanácti apoštolů

Staňte se dobrymi rodiči

[Je] mnoho způsobů, jak mohou dobří rodiče obdržet potřebnou pomoc a podporu, když učí své děti evangeliu Ježíše Krista.

Letos v létě jsem dosáhl významného milníku – oslavil jsem 90. narozeniny. Když v životě dosáhnete nějakého milníku, je užitečné a poučné ohlédnout se za událostmi a zkušenostmi minulých let. Vás, mladí lidé, kteří tomuto proslovu nasloucháte nebo jej čtete, možná 90 let života příliš neohromuje, ale v době, kdy jsem se narodil, byl tak vysoký věk velkým úspěchem. Každý den jsem Nebeskému Otci vděčný, že mi požehnal tak dlouhým životem.

Za mého života se toho mnoho změnilo. Zažil jsem rozvoj éry průmyslu i éry informací. Sériově vyráběné automobily, telefony či letadla byly za mých mladých let velkými novinkami. Způsob, jak v dnešním světě nacházíme informace, dělíme se o ně nebo je používáme, se mění téměř každý den. Ve svém věku žasnu nad rychle se měnícím světem, ve kterém žijeme. Mnohé ze současných objevů vzbuzují naději, že by nám mohly zlepšit život.

Kolem nás se odehrávají změny takovou rychlostí, že se upřímně modlíme o to, aby hodnoty evangelia Ježíše Krista přetrvaly, a pracujeme na

tom, abychom je ochraňovali. Někteří z nich již nyní hrozí, že budou ztraceny. Na prvním místě seznamu těchto hodnot, a tudíž i hlavním cílem protivníka, je posvátnost manželství a ústřední význam rodin. Tyto hodnoty poskytují oporu a bezpečný přístav v podobě domova, v němž může být každé dítě milujícího Nebeského Otce ovlivňováno k dobrému a může si osvojovat věčné hodnoty.

Moje rodina mi v očekávání oslav 90. milníku mého života začala pomáhat rozpomínat se na zkušenosti a zážitky mého dlouhého života a být za ně vděčný. Například má neteř shromáždila několik dopisů, které jsem poslal svým rodičům během 2. světové války, před téměř 70 lety, z námořní základny na ostrově Saipan v Tichomoří, a podělila se o ně se mnou.

Jeden z těchto dopisů mě obzvlášť zaujal. Byl to dopis psaný mamince, který si měla otevřít a přečíst na Den matek v roce 1945. Rád bych se s vámi podělil o pár úryvků s nadějí, že pochopíte, proč budu navždy vděčný svému milujícímu otci a své milující matce za to, čemu jsem se naučil

z toho, co nám doma předávali. Moji rodiče pro mě zůstávají charakteristickým příkladem dobrých rodičů, kteří své manželství a správnou výchovu dětí učinili svou prioritou.

Můj dopis ke Dni matek v roce 1945 začíná slovy:

„Milá maminko,

poslední čtyři roky mě stíhá to neštěstí, že musím trávit Den matek daleko od Tebe. Každý rok jsem si přál být s Tebou a říci Ti, jak moc Tě mám rád a jak často na Tebe myslím, ale protože to opět není možné, tak budu muset udělat to nejlepší, co v dané situaci udělat mohu, a poslat Ti svá slova poštou.

Letos si více než kdy jindy uvědomuji, jak mě ovlivnilo a ovlivňuje to, že mám tak úžasnou matku. Ze všeho nejvíc mi chybí všechny ty drobnosti, které jsi pro mě dělávala. Kdykoli jsem ráno vstal, nemusel jsem si dělat starosti s tím, zda najdu čistou košili a čisté ponožky. Stačilo, abych otevřel zásuvku, a vždy jsem je tam našel. V době jídla jsem vždy věděl, že dostanu něco, co mám rád a co bylo připraveno tím nejlepším způsobem. Večer jsem vždy věděl, že má postel bude čistě povlečena a budu mít přesně tolik přikrývek, abych se cítil dobře. Bydlet doma bylo opravdu velice příjemné.“

Když jsem si tyto první dva odstavce přečetl, zarazilo mě, jak sentimentálně znějí. Možná, že bydlení ve stanu a spaní na rozkládací posteli pod moskytiérou obracelo mé myšlenky k drahému domovu.

Dopis mamince pokračoval:

„Mnohem hlubší jsou však pocity, které k Tobě chovám díky příkladu, kterým jsi mi vždy byla. Náš rodinný život byl tak radostný, že jsme si přáli jít ve Tvých šlépějích a pokračovat v prožívání těžké radosti, kterou jsme zažívali v dětství. Vždy sis našla čas na

to, abys nás vzala do kaŕonu, a mohli jsme počítat s tím, že s námi budeš dělat vše – od šplhání po horách až po hraní s míčem. Nikdy jste s tatínkem nejeli na dovolenou sami. Vždy jste byli s rodinou. Když jsem nyní daleko od domova, rád o svém životě doma mluvím, protože byl tak radostný. Od Tvého učení se nemohu odklonit, protože mé činy by pošpinily Tvůj charakter. Je pro mě velkou životní výzvou být hodným toho, abych se nazýval synem Nory Sonne Perryové. Jsem na tento titul velmi hrdý a doufám, že ho vždy budu hoden.

Doufám, že příští rok budu moci být s Tebou, abych Tě na Den matek mohl potěšit tak, jak jsem to měl poslední čtyři roky v plánu.

Kéž Ti Pán žehná za všechno to krásné a úžasné, co pro tento neklidný svět děláš.

S láskou Tom^{“1}

Když jsem si tento dopis znovu četl, přemýšlel jsem o kultuře, která převládala v rodině, ve sboru, v kůlu a ve

společnosti v době mého dospívání.

Kultura je definována jako způsob života určité skupiny lidí. Existuje jedinečná kultura evangelia – soubor hodnot, očekávání a zvyklostí společný všem členům Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Tato kultura evangelia neboli tento způsob života pochází z plánu spasení, z Božích přikázání a z učení žijících proroků. Nachází vyjádření v tom, jak vychováváme svou rodinu a vedeme svůj život.

První pokyn daný Adamovi ohledně jeho zodpovědnosti ve smrtelnosti se nachází v Genesis 2:24: „Z té příčiny opustí muž otce svého i matku svou, a přidržeti se bude manželky své, i budou v jedno tělo.“

Spojení muže a ženy, kteří jsou zákonně a právoplatně oddáni, není pouze přípravou na to, aby budoucí generace mohly zdědit zemi, ale také s sebou přináší největší radost a uspokojení, které lze ve smrtelnosti zažívat. To platí obzvláště tehdy, když kněžské

moci prohlásí manželství platným na čas a na celou věčnost. Děti narozené v takovém manželství se těší bezpečí, jaké jinde nenalezneme.

Zásady, kterým v domově učí dobří rodiče, nabývají na důležitosti právě v dnešním světě, kde je vliv protivníka všudypřítomný. Jak víme, on se snaží narušit a zničit samotný základ naší společnosti – rodinu. Chytrým a důkladně zastřeným způsobem útočí po celém světě na oddanost rodinnému životu a oslabuje kulturu a smlouvy věrných Svatých posledních dnů. Rodiče musí přijmout skutečnost, že výuka v domově je nejposvátnější a nejdůležitější zodpovědností. Ačkoli instituce, jako je Církev nebo škola, mohou rodičům pomáhat „[vyučovat] mladého podle způsobu cesty jeho“ (Přísluví 22:6), spočívá tato zodpovědnost hlavně na rodičích. Podle velkého plánu štěstí jsou to právě dobří rodiče, komu je svěřena zodpovědnost za péči o děti Nebeského Otce a za jejich rozvoj.

Naše pozoruhodné rodičovské správcovství nabízí mnoho způsobů, jak mohou dobří rodiče obdržet potřebnou pomoc a podporu, když učí své děti evangeliu Ježíše Krista. Dovolte mi navrhnout pět kroků, které mohou rodiče dělat pro to, aby podpořili pevnější kulturu rodiny:

Zaprvé – rodiče mohou v upřímné modlitbě žádat Věčného Otce, aby jim pomohl milovat, chápat a vést děti, které jim seslal.

Zadruhé – mohou pořádát rodinnou modlitbu, studium písem a rodinné domácí večery, mohou jíst co nejčastěji spolu a večeri mohou učinit časem ke komunikaci a k výuce hodnot.

Zatřetí – rodiče mohou plně využívat podpůrnou síť Církve a být ve styku s učitelkami Primárek, vedoucími mládeže a předsednictvy tříd a kvor svých dětí. Když jsou rodiče ve styku s těmi, kteří byli povoláni a ustanoveni k tomu, aby pracovali s jejich dětmi, mohou jim poskytnout hlubší pochopení zvláštních a konkrétních potřeb každého dítěte.

Začtvrté – rodiče se mohou se svými dětmi často dělit o svědectví, mohou jim pomoci zavázat se k dodržování přikázání Božích a slíbit jim požehnání, která Nebeský Otec slibuje svým věrným dětem.

Zapáté – svou rodinu můžeme zorganizovat na základě jasných a prostých rodinných pravidel a očekávání, hodnotných rodinných tradic a rituálů a „rodinného hospodaření“, kdy děti mají doma zodpovědnosti, za které si mohou zasloužit kapesné, aby se mohly naučit používat rozpočet, spořit a platit desátek z vydělaných peněz.

Tyto kroky vedoucí k vytvoření pevnější *kultury rodiny* jdou ruku v ruce s kulturou Církve. Posílená kultura rodiny bude pro naše děti

ochranou před ohnivými šípy protivníka (viz 1. Nefi 15:24), které jsou zapuštěny v kultuře jejich vrstevníků, v kultuře zábavního průmyslu a celebrit, v kultuře úvěřů a sociálních dávek a v kultuře internetu a médií, kterým jsou neustále vystavovány. Pevná kultura rodiny pomůže našim dětem žít ve světě, ale nestát se světskými. (Viz Jan 15:19.)

President Joseph Fielding Smith učil: „Je povinností rodičů, aby těmto spásným zásadám evangelia Ježíše Krista učili své děti, aby mohly rozumět tomu, proč mají být pokřtěny, a aby v srdci pociťovaly touhu neustále dodržovat přikázání Boží i poté, co jsou pokřtěny, aby se mohly navrátit zpět do Jeho přítomnosti. Chcete být, drazí bratři a sestry, se svou rodinou a se svými dětmi? Chcete být připečetěni ke svému otci a matce, kteří šli před vámi ...? Pokud ano, pak musíte začít učit děti již v kolébce. Musíte učit jak příkladem, tak slovem.“²

V prohlášení o rodině stojí:

„Manžel s manželkou mají posvátnou zodpovědnost vzájemně se milovat a vzájemně o sebe pečovat a pečovat o své děti. „Aj, dědictví od Hospodina jsou dítky.“ (Žalm 127:3.) Rodiče mají posvátnou povinnost

vychovávat své děti v lásce a spravedlivosti, starat se o jejich tělesné a duchovní potřeby, a učit je vzájemně se milovat a sloužit jeden druhému, dodržovat přikázání Boží a být občany, kteří dodržují zákony, kdekoli žijí. ...

... Otcové jsou božsky určeni, aby v lásce a spravedlivosti předsedali svým rodinám, a jsou zodpovědní za to, že se postarají o životní potřeby a ochranu svých rodin. Matky jsou zodpovědné především za výchovu svých dětí. V těchto posvátných zodpovědnostech jsou otcové a matky povinni pomáhat jeden druhému jako rovnocenní partneři.“³

Jsem přesvědčen o tom, že důvod, proč se v úloze matky klade důraz na to, aby vychovávala a učila příští generaci, má božskou podstatu. Je však nádherné vidět manžele a manželky, kteří dosáhli skutečného partnerství, v němž vzájemně propojili svůj vliv a efektivně spolu komunikují nejen o dětech, ale i s dětmi.

Nápor zlovolnosti vůči našim dětem je lstivější a nestydatější, než tomu bylo kdykoli předtím. Budování pevné kultury rodiny přidává našim dětem další ochrannou vrstvu, která je chrání před světskými vlivy.

Kéž vám, dobrým matkám a otcům v Sionu, Bůh žehná. Svěřil vám do péče své věčné děti. Jako rodiče spolupracujeme, ba dokonce stojíme po boku Boha v tom, abychom mezi Jeho dětmi uskutečňovali Jeho dílo a slávu. Naši posvátnou povinností je dělat to nejlepší. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Dopis L. Toma Perryho, datovaný 3. května 1945, který zaslal své matce ke Dni matek ze Saipanu.
2. Joseph Fielding Smith, Conference Report, Oct. 1948, 153.
3. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.

Starší M. Russell Ballard
Kvorum Dvanácti apoštolů

Bud'te horlivě zaměstnání

Veliké věci se uskutečňují a břemena jsou ulehčována skrze úsilí mnoha rukou „horlivě [zaměstnaných] v dobré věci“.

Starší Perry, myslím si, že jste tím nejmladším devadesátníkem v celé Církvi. Všimli jste si, jak vyskočil z toho křesla?

Milovaní bratři a sestry, pokaždé když si pochutnávám na čerstvě dozrálém rajčeti nebo na šťavnaté broskvi právě utržené ze stromu, se v myšlenkách vracím o 60 let zpět, do doby, kdy můj otec vlastnil malý broskvový sad v Holladay v Utahu. Choval tam v úlech včely, aby opylovaly broskvové květy, z kterých nakonec dozrály velké lahodné broskve.

Otec své něžné včely miloval a žasl nad tím, jak jich tisíce spolupracovaly na tom, aby nektar nasbíraný z broskvových květů přeměnily na sladký zlatavý med – jednu z nejprospěšnějších přírodních potravin. Odborníci na výživu nám dokonce říkají, že med je jednou z potravin, která obsahuje všechny látky nezbytné pro přežití – enzymy, vitamíny, minerály a vodu.

Otec se mě vždy snažil do práce kolem úlů zapojit, ale já jsem ho s radostí nechával, aby se o včely postaral sám. Od té doby jsem se toho však o precizně organizovaném úlu – o kolonii zhruba 60 000 včel – dozvěděl mnohem více.

Včely jsou poháněny k opylování, shromažďování nektaru a zhutňování nektaru na med. Je to jejich pozoruhodná posedlost, kterou jim do genetické výbavy vštípil náš Stvořitel. Odhaduje se, že k výrobě 450 gramů medu je zapotřebí, aby včely z úlu, kterých průměrně bývá 20 000 až 60 000, společně navštívily miliony květů a uletěly vzdálenost rovnající se dvojnásobku cesty kolem světa. Za svůj krátký život trvající od několika týdnů po čtyři měsíce přispěje jedna včela do úlu medem

o objemu pouhé jedné dvanáctiny čajové lžičky.

Přestože se jedna dvanáctina čajové lžičky medu vyprodukovaná každou včelou zdá v porovnání s celkovým množstvím medu bezvýznamná, pro život úlu je nepostradatelná. Včely jsou na sobě navzájem závislé. Práce, která by pro pár včel byla ohromující, se stává lehčí díky tomu, že každá včela věrně vykonává svou část.

Úl byl vždy důležitým symbolem v historii naší Církve. V Knize Mormonově se dozvídáme, že když Jaredité před tisíci lety cestovali na americký kontinent, měli s sebou včely. (Viz Eter 2:3.) Brigham Young vybral úl jako symbol, aby povzbudil a inspiroval pionýry k čilé spolupráci, jež byla nezbytná pro to, aby dokázali proměnit neúrodnou suchou pouštinu obklopující Velké Solné jezero v úrodná údolí dnešní doby. My jsme těmi, kdo dnes z jejich kolektivní píle a vize těží.

Symbol úlu nalezneme v interiéru i exteriéru mnoha našich chrámů. Řečnický pult, u kterého nyní stojím, je vyrobeno ze dřeva ořešáku, který vyrostl na zahradě presidenta Gordona B. Hinckleyho, a zdobí ho dřevorezby ve tvaru úlu.

Všechna tato symbolika svědčí o jedné věci – veliké věci se uskutečňují a břemena jsou ulehčována skrze úsilí mnoha rukou „horlivě [zaměstnaných] v dobré věci“. (NaS 58:27.) Představte si, čeho by mohly ve světě dosáhnout miliony Svatých posledních dnů, pokud bychom při své cílevědomé a soustředěné oddanosti učení Pána Ježíše Krista pracovali podobně jako včely v úlu.

Spasitel učil, že předním a velikým přikázáním je:

„Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své. ...

Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.

Na těch dvou přikázáních všecken zákon záleží i proroci.“ (Matouš 22:37, 39–40.)

Spasitelova slova jsou prostá – avšak jejich smysl je důležitý a nesmírně významný. Máme milovat Boha a mít rádi své bližní jako sebe samé a pečovat o ně. Představte si, kolik dobra můžeme ve světě vykonat, když se všichni sjednotíme a spojíme jako následovníci Kristovi a budeme horlivě a pilně uspokojovat potřeby lidí kolem sebe – naší rodiny, našich přátel, sousedů a spoluobčanů.

Jak se píše v epištole Jakubově, služba je sama o sobě definicí čistého náboženství. (Viz Jakub 1:27.)

Často čteme o službě, kterou členové Církve poskytují na celém světě, a obzvláště o humanitární službě poskytované v době nouze – při

požárech, záplavách, hurikánech a tornádech. Tato velmi potřebná a velice ceněná pomoc v nouzi by měla bezpochyby pokračovat i nadále jako jeden ze způsobů, jak si můžeme navzájem nést svá břemena. Ale jak je na tom náš každodenní život? Jaký by byl celkový dopad milionů drobných soucitných skutků, které bychom z upřímné křesťanské lásky k druhým vykonávali každý den? To by časem a skrze lásku Nebeského Otce, která by byla naším prostřednictvím šířena ke všem Jeho dětem, změnilo spoustu věcí k lepšímu. Náš neklidný svět dnes potřebuje tuto lásku Kristovu více než kdy dříve, a v budoucích letech ji bude potřebovat ještě více.

Tyto prosté každodenní skutky služby se samy o sobě nemusí zdát příliš významné, ale když je zvážíme jako celek, začnou se podobat jedné dvanáctině čajové lžičky medu, kterou jedna včela přispívá k výnosu úlu. V naší lásce k Bohu a k Jeho dětem spočívá velká moc, a když se tato láska jasně projevuje v milionech skutků křesťanské laskavosti, oslazuje a vyživuje svět životodárným nektarem víry, naděje a pravé lásky.

Co musíme udělat pro to, abychom se stali obětavými jako včely a aby se tato obětavost stala součástí naší podstaty? Mnozí z nás svědomitě navštěvují církevní shromáždění. Pilně pracujeme ve svých povoláních, a obzvláště v neděli. Za to si bezpochyby zasluhujeme pochvalu. Jsou však naše mysl a naše srdce stejně horlivě zaměstnány v dobré věci i po zbytek

týdne? Děláme všechno jen ze setrvačnosti nebo jsme skutečně obráceni k evangeliu Ježíše Krista? Jak můžeme vzít semínko víry, které jsme vyživovali v mysli, a zasadit ho hluboko do úrodné půdy své duše? Jak můžeme dosáhnout oné mocné změny srdce, o které píše Alma, že je nezbytná pro naše věčné štěstí a pokoj? (Viz Alma 5:12–21.)

Pamatujte, med obsahuje všechny látky nezbytné pro zachování smrtelného života. A nauka a evangelium Ježíše Krista jsou tou jedinou cestou k životu věčnému. Teprve když naše svědectví přesáhne to, co máme v mysli, a usadí se nám hluboko v srdci, se naše motivace mít rádi druhé a sloužit jim stane podobnou té Spasitelově. Poté, a jediné poté, se staneme hluboce obrácenými učedníky Krista, uschopněnými Duchem k tomu, abychom se dotýkali srdce svých bližních.

Když naše srdce již neulpívá na věcech tohoto světa, pak již neusilujeme o pocty lidí ani se nesnažíme uspokojovat svou pýchu. (Viz NaS 121:35–37.) Místo toho na sebe bereme křesťanské vlastnosti, o kterých učil Ježíš:

- Jsme jemní, mírní a shovívaví. (Viz NaS 121:41.)
- Jsme laskaví a bez pokrytectví a lsti. (Viz NaS 121:42.)
- Pociťujeme pravou lásku vůči všem lidem. (Viz NaS 121:45.)
- Naše myšlenky jsou vždy ctnostné. (Viz NaS 121:45.)
- Již nemáme touhu činit zlo. (Viz Mosiáš 5:2.)
- Duch Svatý je naším stálým společníkem a nauky kněžství skrápějí naši duši jako rosa z nebe. (Viz NaS 121:45–46.)

Bratři a sestry, tímto proslovem nepodněcuji k náboženskému extrémismu nebo fanatismu. Právě

naopak! Pouze navrhuji, abychom podnikli další logický krok k úplnému obrácení se ke Kristovu evangeliu tím, že si hluboko do srdce a do duše zasadíme jeho nauky, abychom mohli jednat a žít v souladu – a bezúhonně – s tím, co vydáváme za své přesvědčení.

Tato bezúhonnost nám zjednodušuje život a umocňuje naši vnímavost vůči Duchu a potřebám druhých. Vnáší nám do života radost a do duše pokoj – ten druh radosti a pokoje, který k nám přichází tehdy, když činíme pokání z hříchů a následujeme Spasitele dodržováním Jeho přikázání.

Jak této změny dosáhneme? Jak si tuto lásku Kristovu můžeme vštípit do srdce? Existuje jedna prostá každodenní činnost, která může pomoci každému členovi Církve, včetně vás, chlapci a dívky, vás, mladí muži a mladé ženy, vás, svobodní dospělí, i vás, matky a otcové.

Tou činností je toto: Každý den ve své ranní modlitbě požádejte Nebeského Otce o vedení, abyste rozpoznali příležitost posloužit ten den jednomu z Jeho drahocenných dětí. Poté mějte v průběhu celého dne srdce naplněné vírou a láskou a hledejte někoho, komu byste mohli pomoci. Buďte soustředění, podobně jako se včely soustředí na květiny, z nichž shromažďují nektar a pyl. Budete-li to dělat, vaše duchovní vnímavost vzroste a vy odhalíte příležitosti ke službě, o kterých jste ani netušili, že existují.

President Thomas S. Monson učil, že Nebeský Otec v mnoha případech zodpovídá modlitby druhých skrze nás – skrze mě a skrze vás – skrze naše laskavá slova a skutky, skrze prosté skutky služby a lásky.

A president Spencer W. Kimball řekl: „Bůh si nás všímá a dohlíží na nás. Naše potřeby ale obvykle

uspokojuje skrze druhého člověka. Tudíž je nezbytné, abychom si navzájem sloužili.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], 82.)

Vím, že když to budete dělat – doma, ve škole, v práci i v Církvi –, Duch vás povede a vy budete schopni rozpoznat ty, kteří potřebují určitou službu, kterou možná budete moci poskytnout jen vy. Budete nabádáni Duchem a nádherně motivováni k tomu, abyste pomáhali opylovávat svět čistou láskou Kristovou a Jeho evangeliem.

A pamatujte, podobně jako jedna dvanáctina čajové lžičky medu, kterou malá včelka poskytne úlu, pokud i my znásobíme svou snahu desítkami tisíc a snad i miliony skutků vykonanými s modlitbou, abychom se skrze křesťanskou službu podělili o lásku, kterou Bůh chová ke svým dětem, pak se dostaví vliv, který způsobí mnoho dobra a vnese do tohoto čím dál temnějšího světa světlo Kristovo. Takto spojení přineseme lásku a soucit své vlastní rodině i osamělým, chudým a zdrčeným lidem a těm dětem našeho Nebeského Otce, které hledají pravdu a pokoj.

Pokorně se modlím o to, bratři a sestry, abychom ve své každodenní modlitbě žádali o inspiraci, díky níž najdeme někoho, pro koho budeme moci vykonat nějakou smysluplnou službu, včetně služby spočívající v tom, že se podělíme o pravdy evangelia a o svědectví. V závěru každého dne si pak budeme moci na otázku: „Zdali dobrý čin jsem dneska vykonal nebo pomohl ztrápeným?“ odpovědět jasným ano. (Viz *Hymns*, č. 223.)

Toto je Boží dílo. Kéž se mu věnujeme tak věrně, jako se obětavé malé včelky věnují tomu svému, o to se pokorně modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Mexico City, Mexiko

Starší Larry Echo Hawk
Sedmdesátník

„Pojďte ke mně, ó vy z domu Izraele“

Když přijdeme k našemu Spasiteli Ježíši Kristu a očistíme své srdce, staneme se všichni nástrojem v naplňování mocných zaslíbení z Knihy Mormonovy.

Během Vietnamské války jsem se dobrovolně přihlásil ke službě v námořní pěchotě Spojených států. Brzy poté, co jsem přijel na základní výcvik do Quantica ve Virginii, jsem stál v pozoru před svým lůžkem v kasárnách s dalšími 54 rekruty námořní pěchoty. S instruktorem výcviku, válkou zoceleným veteránem, jsem se setkal ve chvíli, kdy kopnutím rozrazil dveře do kasáren a vešel za hlasitého klení dovnitř.

Když se takto děsivě představil, vyšel od jednoho konce kasáren a u každého rekruta se zastavil a pokládal mu otázky. Instruktor výcviku soustavně a bez výjimky nacházel na každém rekrutovi něco, čím by ho hlasitě a vulgárně zesměšnil. Přistoupil ke každému námořníkovi v řadě a ten podle příkazu hlasitě odpověděl „ano“, nebo „ne, seržante“. Neviděl jsem přesně, co dělá, poněvadž jsme měli příkaz stát v pozoru a dívat se přímo před sebe. Když přišla řada na mě, poznal jsem, že popadl moji vojenskou brašnu a vysypal ji na matraci za mnou. Prohlížel si mé osobní věci a pak se postavil přede mě. Připravoval jsem se, že na mě zaútočí. V ruce

měl mou Knihu Mormonovu. Čekal jsem, že na mě bude křičet, ale místo toho se ke mně naklonil a zašeptal: „Jste mormon?“

Podle příkazu jsem zakřičel: „Ano, seržante!“

Čekal jsem opět to nejhorší. Místo toho se zastavil, zvedl ruku, ve které držel moji Knihu Mormonovu, a velmi potichu se zeptal: „Věříte v tuto knihu?“

Znovu jsem zvolal: „Ano, seržante!“

V onu chvíli jsem si byl jist tím, že bude o mormonech a o Knize Mormonově něco pohrdavě vykřikovat, ale on tam jen mlčky stál. Po chvíli se vrátil k mému lůžku a opatrně Knihu Mormonovu položil. Pak, aniž by se u mě zastavil, pokračoval ve vulgárním zesměšňování a ponižování všech ostatních rekrutů.

Často jsem přemýšlel o tom, proč mě onen přísný seržant námořní pěchoty onoho dne vynechal. Jsem však vděčný za to, že jsem mohl bez váhání říci: „Ano, jsem členem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů“ a „Ano, vím, že Kniha Mormonova je pravdivá“. Toto svědectví mi bylo dáno jako drahocenný dar skrze

Ducha Svatého a díky pomoci dvou misionářů a poradce kvora kněží.

Když mi bylo 14 let, učili moji rodinu znovuzříženému evangeliu dva misionáři, Lee Pearson a Boyd Camphuysen, a já jsem byl pokřtěn. O dva roky později mě můj poradce kvora kněží Richard Boren vyzval k tomu, abych přečetl Knihu Mormonovu. Výzvu jsem přijal a každý večer jsem četl nejméně 10 stran, dokud jsem ji nedočel.

Na titulní straně jsem si přečetl, že je „[napsaná] Lamanitům, kteří jsou zbytkem domu Izraele; a také Židům a pohanům“. V úvodu ke Knize Mormonově – dalšímu svědectví o Ježíši Kristu se píše, že Lamanité „jsou ... předky amerických Indiánů“. Když jsem četl Knihu Mormonovu, připadalo mi, že je o mých indiánských předcích. Vypráví příběh o lidech, z nichž část byla později popisována jako „Lamanité“, kteří putovali z Jeruzaléma do „země zaslíbení“ (1. Nefi 2:20) asi 600 let před Kristem. Je to záznam o Božím jednání s těmito dávnými obyvateli, kteří se nacházeli kdesi na americkém kontinentu. Obsahuje záznam o tom, jak mezi nimi působil Ježíš Kristus po svém Vzkříšení. Pasáže v Knize Mormonově uvádějí, že tito lidé byli postupně rozptýleni po celém americkém kontinentu a po ostrovech v přilehlých mořích (viz Alma 63:9–10). Jejich proroci předpověděli, že do této země zaslíbení nakonec přijdou mnohé zástupy pohanů a na Lamanitech spočíne hněv Boží a budou rozptýleni, biti a téměř zničeni (viz 1. Nefi 13:10–14).

Můj pradědeček Echo Hawk, indián z kmene Póný, se narodil v polovině 19. století na území nynějšího státu Nebraska. Když mu bylo 19 let, museli se Pónýové vzdát své rodné země o rozloze 9,3 milionu hektarů,

aby uvolnili místo pro usedlíky. V roce 1874 byli Pónýové odvedeni několik stovek kilometrů na jih, do malé indiánské rezervace ve státě Oklahoma. Populace Pónýů klesla po příchodu do Oklahomy z 12 000 na méně než 700. Pónýové byli, podobně jako jiné kmeny, rozptýleni, bití a téměř zničení.

Kniha Mormonova nese zvláštní poselství pro potomky Lamanitů, zbytku domu Izraele. Nefi toto poselství vyjádřil těmito slovy, když vykládal vidění svého otce o těchto posledních dnech: „A onoho dne bude zbytek našeho semene vědět, že je z domu Izraele, a že je lidem smlouvy Páně; a tehdy budou vědět a dojdou poznání svých praotců, a také poznání evangelia svého Vykupitele, kterému on vyučoval jejich otce; proč, dojdou poznání svého Vykupitele a pravých bodů jeho nauky, aby mohli vědět, jak k němu přijít a být spaseni.“ (1. Nefi 15:14.)

Kniha Mormonova je posvátná kniha písem. Obsahuje plnost věčného evangelia. Prorok Joseph Smith

napsal, že „Kniha Mormonova je nejsprávnější ze všech knih na zemi a ... závěrným kamenem našeho náboženství a ... člověk [se] dodržováním jejich předpisů přiblíží Bohu více nežli prostřednictvím kterékoli jiné knihy“. (*Učení presidentů Církve: Joseph Smith* [2008], 63.) Obsahuje tudíž poselství pro všechny lidi na světě.

Když jsem jako 17letý chlapec četl Knihu Mormonovu poprvé, zaměřil jsem se na Moroniův slib: „A až tyto věci obdržíte, chtěl bych vás nabádati, abyste se tázali Boha, Věčného Otce, ve jménu Krista, zda tyto věci nejsou pravdivé; a budete-li se tázati s upřímným srdcem, s opravdovým záměrem, majíce víru v Krista, on vám projeví jejich pravdivost, mocí Ducha Svatého.“ (Moroni 10:4.)

Když jsem poklekl a pomodlil jsem se, obdržel jsem mocné duchovní svědectví o tom, že Kniha Mormonova je pravdivá. Toto svědectví mi pomáhá určovat směr celého mého života.

Nabádám všechny k tomu, aby četli Knihu Mormonovu – další svědectví o Ježíši Kristu.

Obzvláště prosím vás, kteří jste zbytkem domu Izraele, potomky lidu Knihy Mormonovy, ať jste kdekoli, abyste četli Knihu Mormonovu znovu a znovu. Poučte se o zaslíbeních obsažených v Knize Mormonově. Následujte učení a příklad Ježíše Krista. Uzavírejte s Pánem smlouvy a dodržujte je. Usilujte o vedení Svatého Ducha a následujte ho.

Zakončím slovy Amalekiho, dalšího proroka z Knihy Mormonovy: „A nyní, milovaní bratři moji, chtěl bych, abyste přišli ke Kristu, který je Svatým Izraelským, a podíleli se na jeho spasení a moci jeho vykoupení. Ano, pojdte k němu a oběťte mu celou duši svou jako oběť a pokračujte v pústu a modlitbě a vytrvejte do konce; a jakože žije Pán, budete spaseni.“ (Omni 1:26.)

Když přijdeme k našemu Spasiteli Ježíši Kristu a očistíme své srdce, staneme se všichni nástrojem v naplňování mocných zaslíbení z Knihy Mormonovy. O tom svědčím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Robert C. Gay
Sedmdesátník

Kterou dá člověk odměnu za duši svou?

*Máme se vzdát všech svých hříchů, malých i velkých,
za Otcovu odměnu v podobě věčného života.*

Spasitel jednou položil svým učedníkům tuto otázku: „Kterou dá člověk odměnu za duši svou?“¹

Pechlivě uvažovat nad touto otázkou mě před lety naučil můj otec. V dětství mi rodiče zadávali různé domácí práce a za tuto práci mi dávali kapesné. Za tyto peníze, něco přes 50 centů týdně, jsem chodíval do kina. Lístek pro 11leté dítě tehdy stál 25 centů. 25 centů mi díky tomu zbylo na čokoládové tyčinky po 5 centech. Film a pět tyčinek! Co víc jsem si mohl přát?

Všechno klapalo až do mých 12 let. Jednou odpoledne jsem si ve frontě všiml, že lístek pro 12leté stojí 35 centů, což znamenalo o 2 tyčinky méně. Nebyl jsem zcela připraven přinést takovou oběť, a tak jsem uvažoval: „Nevypadáš jinak než před týdnem.“ Přistoupil jsem k pokladně a požádal o lístek za 25 centů. Pokladní ani nemrkla a já jsem si koupil svých obvyklých pět tyčinek místo tří.

Hrdý na svůj úspěch jsem pak spěchal domů, abych o svém skvělém kousku vyprávěl tatínkovi. Podrobně jsem mu vše popisoval, ale on neřikal nic. Když jsem domluvil, jen se na mě podíval a řekl: „Synu, prodal bys svou

duši za pětník?“ Jeho slova se zabodla do mého 12letého srdce. Na tuto lekci jsem nikdy nezapomněl.

Stejnou otázku jsem o mnoho let později položil jednomu méně aktivnímu nositeli Melchisedechova kněžství. Byl to skvělý muž, jenž miloval svou rodinu. Mnoho let už ale nechodil na shromáždění. Měl talentovaného syna, který hrál za elitní družstvo, a v neděli měli tréninky a jezdili na zápasy. Jeho družstvo vyhrálo několik velkých turnajů. Když jsme se setkali, připomněl jsem mu, že mu bylo jako nositeli kněžství slíbeno, že pokud bude zvelebovat svou přísahu a smlouvu, získá „vše, co [náš] Otec má“.² Pak jsem se ho zeptal: „Má národní mistrovství větší cenu než vše, co má Otec?“ Pomalu odpověděl: „Chápu, co tím myslíš,“ a pak si domluvil schůzku s biskupem.

Dnes je velmi snadné nechat se polapit lomozem světa – navzdory našim dobrým úmyslům. Svět nás nutí „[hledět] za cíl“.³ Nedávno se mě někdo zeptal: „Opravdu tak vadí dát si jeden drink?“ Dokážete v tom rozpoznat protivníkovu otázku? Kain se zeptal: „Kdo je ten Pán, že jej mám znáti?“⁴ a pak ztratil svou duši. Díky

sebeospravedlňování malých hříchů Satan vítězí. Za bandasku mléka,⁵ špatně napsané jméno⁶ nebo miskou čočky⁷ lidé vyměnili své prvorozenství a dědictví.

Uvažujeme-li, co bychom v životě vyměnili za pětník nebo za celonárodní turnaj, můžeme své činy buď omlouvat jako Kain, nebo se můžeme podvolit vůli Boží. Otázkou není, zda děláme něco, co je třeba napravit, protože to děláme vždy. Otázka spíše zní, zda se stáhneme, nebo zda přijmeme výzvu určenou naší duši konat Otcovu vůli?⁸

Pán má rád naši spravedlivost, ale vyžaduje od nás neustálé pokání a poddajnost. V Bibli čteme o jednom bohatém mladíkovi, který dodržoval přikázání a který poklekl před Spasitelem a zeptal se Ho, co má dělat, aby získal věčný život. Odešel ale zarmoucen, když mu Spasitel řekl: „Jednoho se nedostává, ... cožkoli máš, prodej.“⁹

Avšak tutéž otázku ohledně věčného života položil i jiný bohatý, ale světský muž, nejvyšší lamanitský král, otec Lamoniův, který řekl: „Co mám činiti, abych mohl býti zrozen z Boha, aby byl tento zlovolný duch vykořeněn z mé hrudi, a abych přijal jeho Ducha[?] ... Opustím své království, abych mohl obdržeti tuto velikou radost.“¹⁰

Pamatujte, co Pán skrze svého služebníka Arona králi odpověděl: „Jestliže budeš činiti pokání ze všech svých hříchů a skloníš se před Bohem a budeš ve víře vzývat jméno jeho věře, že obdržíš, pak obdržíš naději, kterou si přeješ.“¹¹

Když král pochopil, co má obětovat, pokořil se, padl na zem a modlil se: „Ó Bože, ... odložím všechny hříchů své, abych tě poznal.“¹²

O tuto výměnu nás Spasitel žádá: máme se vzdát všech svých hříchů,

malých i velkých, za Otcovu odměnu v podobě věčného života. Máme zapomenout na sebeospravedlňující historky, výmluvy, zdůvodňování, obhajoby, odkládání, vnější okolnosti, osobní hrdost, odsuzující myšlenky a dělání věcí podle svého. Máme se odloučit od veškeré světskosti a přijmout obraz Boží do své tváře.¹³

Bratři a sestry, pamatujte, že tato výzva znamená víc než jen nedělat špatné věci. Nepřítel je pilný a my musíme také jednat, a ne sedět v „bez-myšlenkovité strnulosti“.¹⁴ Přijmout obraz Boží do své tváře znamená vzájemně si sloužit. Existují hříchy úmyslné, i z nedbalosti, a my se máme pozvednout nad obojí.

Této velké pravdě jsem se natrvalo naučil, když jsem sloužil jako prezident misie v Africe. Cestou na jednu schůzku jsem u cesty uviděl malého opuštěného chlapce, který srdceryvně plakal. Vnitřní hlas mi řekl: „Zastav se a pomoz tomu chlapci.“ Jakmile

jsem ten hlas zaslechl, okamžitě jsem namítl: „Nemůžeš zastavit. Přijedeš pozdě. Jsi předsedající úředník a nemůžeš přijít pozdě.“

Když jsem dojel do sborového domu, zaslechl jsem znovu tentýž hlas: „Jdi pomoci tomu chlapci.“ A tak jsem dal klíčky od auta jednomu členovi Církve jménem Afasi a požádal jsem ho, aby mi chlapce přivezl. Asi za 20 minut jsem ucítil zaklepání na rameno. Chlapec stál venku.

Bylo mu asi 10 let. Zjistili jsme, že otec mu zemřel a matka je ve vězení. Žil ve slumu u města Accra, u opatrovníka, který mu poskytoval jídlo a nocleh. Aby si na svůj pobyt vydělal, prodával na ulici sušené ryby. Ale když si ten den po práci sáhl do kapsy, zjistil, že v ní má díru. Všechny svůj výdělek ztratil. Afasi i já jsme ihned pochopili, že kdyby se vrátil bez peněz, řekli by mu, že lže, dostal by asi výprask a pak by ho vyhnali na ulici. A právě v onom

okamžiku jsem ho u cesty spatřil. Uklidnili jsme ho, vynahradili jsme mu jeho ztrátu a zavezli ho domů k opatrovníkovi.

Toho večera jsem si cestou domů uvědomil dvě velké pravdy. Zaprvé jsem poznal, jako nikdy předtím, že Bůh ví o každém z nás a nikdy nás neopustí; a zadruhé jsem poznal, že musíme vždy poslechnout hlas Ducha, který je v nás, a jít „hned“¹⁵ tam, kam nás vede, nehledě na naše obavy nebo nepohodlí.

Jednoho dne se učedníci přišli Spasitele zeptat, kdo je v království nebeském největší. Řekl jim, že se mají obrátit, pokořit a být poddajní jako malé děti. A pak řekl: „Přišel ... Syn člověka, aby spasil to, což ... zahynulo.“¹⁶ Touto jedinou větou popsal naše poslání. Máme jít zachraňovat – ty ztracené, poslední a nejmenší. Nestačí se jen vyhýbat hříchu; musíme „[nést] jeho kříž“¹⁷ a „býti horlivě zaměstnání“¹⁸ ve snaze pomáhat

druhým, aby se obrátili. Soucitně a s láskou obejmeme marnotratného syna,¹⁹ utišíme zoufalý pláč sirotků a odpovíme na prosby těch, kteří jsou v temnotě a zoufalství,²⁰ a na volání rodiny v nouzi. „Satan nepotřebuje, aby byl každý jako Kain či Jidáš, ...“ řekl starší Neal A. Maxwell. „Stačí mu jen přesvědčit schopné lidi, ... aby se považovali za uvědomělé a nestranné.“²¹

Po jedné nedávné konferenci kůlu ke mně přistoupil dospívající chlapec a zeptal se: „Má mě Bůh rád?“ Kéž náš život naplněný službou vždy potvrzuje, že Bůh nikoho neopouští.

V odpověď na otázku: „Kterou dá člověk odměnu za duši svou?“ by Satan chtěl, abychom svůj život prodali za čokoládové tyčinky a světské turnaje. Spasitel nás ale vyzývá, abychom se bezplatně vzdali svých hříchů, abychom přijali Jeho obraz do své tváře a přenesli ho do srdce těch, kteří jsou kolem nás. Za toto můžeme obdržet vše, co má Bůh, což, jak nám bylo řečeno, je více než všechny poklady této země dohromady.²² Dokážete si to vůbec představit?

Nedávno jsem si při cestě do Nikaraguy všiml plakety ve skromném domě jedné rodiny, kterou jsme navštívili. Stálo na ní: „Mé svědectví je to nejdražší, co mám.“ To platí i pro mne. Mé svědectví je pokladem pro mou duši a s upřímným srdcem vám zanechávám své svědectví, že tato církev je pravá Boží Církev, že náš Spasitel stojí v jejím čele a řídí ji skrze svého vyvoleného proroka. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Matouš 16:26.
2. Nauka a smlouvy 84:38.
3. Jákob 4:14.
4. Mojžiš 5:16.
5. Bandaska mléka a smetana z ní se staly jádrem sporu mezi manželkou Thomase B. Marshe a paní Harrisovou, jež se dohodly, že ze společného mléka budou vyrábět sýr. Paní Harrisová zjistila, že paní Marshová v mléce nenechala smetanu a nechala si ji pro sebe, stěžovala si a ženy se ocitly ve sporu. Thomas Marsh se v této věci obrátil na biskupa, který se postavil za paní Harrisovou. Spor se přes biskupa a vysokou radu dostal až k Prvnímu předsednictvu, přičemž se všichni shodli na tom, že na vině je paní Marshová. Toto způsobilo rozkol mezi Thomasem Marshem a Bratřími. Nedlouho poté Thomas Marsh odpřisáhl před missourijským soudcem,

že mormoni jsou nepřátelé státu Missouri. (Viz George A. Smith, „Discourse“, *Deseret News*, Apr. 16, 1856, 44.)

6. Když Prorok Joseph Smith povolával Simondse Rydera ke službě na misi, bratr Ryder zjistil, že v tištěné verzi zjevení je jeho jméno uvedeno jako „Rider“. Urazil se a odpadl a nakonec se podílel na incidentu, kdy byl Prorok natřen dehtem a obalen perím. Ryder nevěděl, že Joseph Smith svá zjevení obvykle diktoval pisařům a že jim do pravopisu nezasahoval. (Viz Milton V. Backman Jr., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830–1838* [1983], 93–94; Donald Q. Cannon and Lyndon W. Cook, eds., *Far West Record: Minutes of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1830–1844* [1983], 286.)
7. V Genesis 25 čteme, že Ezau prodal své prvorozenství Jákobovi za „chleba a té krmě z šocovice“ (verš 34).
8. Viz Nauka a smlouvy 19:18–19.
9. Viz Marek 10:21–22.
10. Alma 22:15.
11. Alma 22:16.
12. Alma 22:18.
13. Viz Alma 5:14–19.
14. Alma 60:7.
15. Marek 1:18.
16. Matouš 18:11.
17. Jákob 1:8.
18. Nauka a smlouvy 58:27.
19. Viz Lukáš 15:11–32.
20. Viz Joseph Smith–Životopis 1:15–16.
21. Neal A. Maxwell, *Deposition of a Disciple* (1976), 88.
22. Viz Nauka a smlouvy 19:38.

Starší Scott D. Whiting
Sedmdesátník

Chrámová měřítko

Vysoká měřítko pro budování chrámů, která tato Církev uplatňuje, jsou vzorem, a dokonce symbolem toho, jak máme vést svůj vlastní život.

Když jsem nedávno procházel nádherným chrámem Brigham City v Utahu, vzpomněl jsem si na něco, co jsem zažil, když jsem sloužil jako koordinátor pro dny otevřených dveří historického chrámu Laie na Havaji, pro jeho znovuzasvěcení a pro doprovodný kulturní program.

Několik měsíců před dokončením rozsáhlé renovace jsem byl pozván na prohlídku chrámu se starším Williamem R. Walkerem, výkonným ředitelem chrámového oddělení, a s jeho spolupracovníky z tohoto oddělení. Kromě toho tam bylo i několik zástupců hlavní firmy, která práce prováděla. Cílem prohlídky bylo, mimo jiné, zkontrolovat postup prací a jejich kvalitu. V té době byly práce hotové z 85 procent.

Když jsme procházeli chrámem, sledoval jsem staršího Walkera a jeho spolupracovníky a naslouchal jsem jim, zatímco kontrolovali vykonanou práci a mluvili s vedoucím stavby. Jak jsme přecházeli z místnosti do místnosti, občas jsem si všiml, jak jeden muž přejíždí rukou po zdi. Několikrát poté, co to udělal, třel prsty o sebe a poté se obrátil na vedoucího stavby a řekl: „Cítím na této zdi hrubý povrch. To neodpovídá chrámovým měřítkům.

Budete muset tuto zeď přebrousit a vyhladit.“ Vedoucí si pozorně zapisoval každou připomínku.

Když jsme přicházeli v chrámu k místu, které málokdo kdy uvidí, tentýž muž nás zastavil a upozornil nás na nádherné čerstvě zabudované vitrážové okno. Na tomto okně širokém 60 cm a vysokém 180 cm byl vyleptaný malý geometrický obrazec. Ukázal na malý barevný skleněný pěticentimetrový čtverec, který byl součástí tohoto jednoduchého obrazce, a řekl: „Ten čtverec je nakřivo.“ Podíval jsem se na ten čtverec a podle mě byl umístěný vodorovně. Avšak při bližším prozkoumání a proměření kapesním metrem jsem uviděl chybu – tento malý čtverec byl skutečně o 3 mm nakřivo. Vedoucí stavby pak dostal pokyn, že toto okno musí být vyměněno, protože to neodpovídá chrámovým měřítkům.

Přiznávám, že jsem byl překvapen, že celé okno se bude muset vyměnit kvůli tak malé sotva postřehnutelné vadě. Přece jen bylo nepravděpodobné, že se vůbec někdy někdo o tomto okně doví nebo si ho všimne, vzhledem k jeho běžně nepřístupnému umístění v chrámu.

Když jsem se onoho dne vracel z chrámu domů, přemýšlel jsem nad

tím, čemu jsem se z tohoto zážitku naučil – nebo, spíše, co jsem si myslel, že jsem se naučil. Teprve za pár týdnů, když jsem byl pozván na prohlídku již dokončeného chrámu, jsem zážitku z předchozí cesty porozuměl lépe.

Když jsem vstoupil do zcela renovovaného chrámu Laie na Havaji, byl jsem ohromen jeho krásou a kvalitou dokončené práce. Jak jistě chápete, byl jsem zvědavý, co se stalo s „drsnými“ stěnami a „vadným“ oknem. Nechal vedoucí stavby stěny přebrousit a vyhladit? Bylo okno skutečně vyměněno? Když jsem přistoupil k drsným stěnám, byl jsem překvapen, když jsem uviděl, že je na nich nádherná tapeta. Pomyslel jsem si: „Takže takhle vedoucí stavby vyřešil hrubý povrch – zakryl ho.“ Ale tak to nebylo; dozvěděl jsem se, že již od počátku bylo v plánu dát na tyto stěny tapety. Přemýšlel jsem, proč nepatrná, sotva znatelná hrubost vadila, když to měly zakrýt tapety? Pak jsem dychtivě vstoupil do místnosti, kde bylo vadné okno, a byl jsem překvapen, když jsem uviděl přímo před oknem nádhernou rostlinu, která sahala od podlahy až ke stropu. Opět jsem si pomyslel: „Takhle tedy vedoucí stavby vyřešil malý křivě umístěný čtverec – zakryl ho.“ Když jsem přišel blíž, odhrnul jsem listy rostliny a usmál jsem se, když jsem uviděl, že okno bylo skutečně vyměněno. Dříve křivě umístěný malý čtverec byl nyní správně na svém místě. Dozvěděl jsem se, že již od počátku bylo součástí plánu interiéru umístit před toto okno rostlinu.

Proč drsnější stěny a nepatrně asymetrické okno vyžadovaly dodatečnou práci, a dokonce výměnu, když si toho těžko někdy někdo všimne? Proč se po vedoucím stavby požadovalo, aby dodržel tak vysoká měřítko?

Když jsem hluboce zamyšlený vyšel z chrámu ven, našel jsem odpověď, když jsem se podíval na renovovaný exteriér a uviděl jsem tato slova: „Svatost Pánu, dům Páně“.

Chrámy Církve jsou přesně tím, co se o nich prohlašuje. Tyto posvátné budovy jsou stavěny proto, abychom je používali, a v jejich zdech se vykonávají posvátné a spásné obřady. Ale nikdo nemá pochybovat o tom, čím tento dům doopravdy je. Tím, že vyžadujeme přesná měřítka pro stavbu, až do nejmenšího detailu, nejen že projevujeme lásku a úctu k Pánu Ježíši Kristu, ale také ukazujeme všem ostatním, že ctíme a uctíváme Toho, Jehož dům to je.

Ve zjevení daném Proroku Josephu Smithovi, aby byl postaven chrám v Nauvoo, dal Pán tyto pokyny:

„Přijďte, s veškerým zlatem svým a stříbrem svým a drahými kameny svými a s veškerými starožitnostmi svými; a se všemi, kteří mají znalost o starožitnostech, ... a přineste ... [vzácné] stromy země;

... A postavte dům jménu mému, pro Nejvyššího, aby v něm přebýval.“¹

Toto je podle vzoru, který ustanovil král Šalomoun ve Starém zákoně, když stavěl chrám Pánu a používal při tom jen ty nejlepší materiály a řemeslné zpracování.² Tímto vzorem se, s patřičnou skromností, řídíme i my dnes, když stavíme chrámy Církve.

Uvědomil jsem si, že i když oči a ruce smrtelníků asi nikdy neuvidí ani nepocítí nějakou vadu, Pán zná míru našeho úsilí a ví, zda jsme udělali to nejlepší. Totéž platí i o našem

osobním úsilí žít tak, abychom byli hodni požehnání chrámu. Pán radí:

„A nakolik lid můj postaví pro mne dům ve jménu Páně a nestrpí, aby do něj vešla jakákoli nečistá věc, aby nebyl poskvřen, sláva má spočine na něm;

Ano, a bude tam přítomnost má, neboť já do něho přijdu a všichni čistí v srdci, kteří do něho přijdou, uvidí Boha.

Ale bude-li poskvřen, já do něho nepřijdu a sláva má tam nebude; neboť já nebudu přicházeti do nesvatých chrámů.“³

Když si, stejně jako vedoucí stavby, všimneme prvků ve svém vlastním životě, které nejsou v souladu s učním Pána, když jsme neudělali to nejlepší, co jsme udělat mohli, máme rychle napravit cokoli, co je špatné,

a uznat, že nemůžeme skrýt své hříchy před Pánem. Musíme pamatovat na to, že „když se snažíme zakrývat hříchy ..., vizte, nebesa se stáhnou; [a] Duch Páně je zarmoucen“.⁴

Také jsem poznal, že vysoká měřítka pro budování chrámů, která tato Církev uplatňuje, jsou vzorem, a dokonce symbolem toho, jak máme vést svůj vlastní život. Můžeme uplatňovat, každý sám, učení apoštola Pavla, které dal rané Církvi, když řekl:

„Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás přebývá?

Jestliže kdo chrámu Božího poškvřňuje, tohož ztratí Bůh; nebo chrám Boží svatý jest, jenž jste vy.“⁵

Každý z nás je zhotoven z těch nejlepších materiálů a jsme zázračným výsledkem božské zručnosti. Když ale překročíme léta zodpovědnosti a vstoupíme na bitevní pole hříchu a pokušení, náš vlastní chrám bude možná časem potřebovat renovaci a opravu. Možná máme v sobě zdi, které jsou drsné a potřebují vyhladit, nebo okno duše, které je třeba vyměnit, abychom mohli stát na svatých místech. Naštěstí chrámová měřítka, jejichž dodržování se od nás vyžaduje, nejsou měřítka dokonalosti, ačkoli právě o ni usilujeme, ale spíše máme dodržovat příkázání a dělat to nejlepší, abychom žili jako učedníci Ježíše Krista. Modlím se o to, abychom se všichni snažili žít tak, abychom byli hodni požehnání chrámu tím, že budeme dělat to nejlepší, že budeme zlepšovat to, co je třeba, a že budeme odstraňovat chyby a nedokonalosti, aby v nás mohl vždy přebývat Duch Boží. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 124:26–27.

2. Viz 1. Královská 6–7.

3. Nauka a smlouvy 97:15–17.

4. Nauka a smlouvy 121:37.

5. 1. Korintským 3:16–17; viz také verš 19.

Starší Neil L. Andersen

Kvorum Dvanácti apoštolů

Zkouška vaší víry

Tak jako intenzivní oheň přeměňuje železo v ocel, i v našem případě, zůstaneme-li věrní během ohnivých zkoušek své víry, budeme duchovně zušlechtěni a posíleni.

Když jsme před deseti lety žili s manželkou Kathy v São Paulu v Brazílii, předsedal Brazílské misii São Paulo Interlagos president David Marriott. On a jeho manželka Neill a jejich synové Will, Wesley a Trace bydleli nedaleko od nás. Opustili domov, práci a mnoho svých rodinných příslušníků, protože přijali povolání od proroka, aby sloužili na misii.

Jednou odpoledne mi president Marriott zatelefonoval. Jejich milovanou, spravedlivou 21letou dceru Georgii, studentku posledního ročníku hry na housle na Univerzitě Indiany, která se vracela na kole domů z církevního shromáždění, porazila dodávka. Podle prvních zpráv byl její stav stabilizovaný. O pár hodin později se však výrazně zhoršil.

Rodina a přátelé se začali postit a modlit o zázrak pro Georgii. Její matka strávila na cestě z Brazílie celou noc v letadle. Když druhý den přistála v Indianě, přišly jí naproti její starší děti, které jí se slzami v očích řekly, že byly u Georgie až do konce, než zemřela.

Sledoval jsem Marriottovy v době, kdy k této tragédii došlo, i v měsících a letech, které následovaly. Plakali, modlili se, vzpomínali na Georgii,

pocitovali hlubokou bolest a smutek, ale jejich víra neochabovala. Při dnešním dopoledním zasedání jsme slyšeli příběh Bowenových a Wilbergerových, kteří projeví podobnou víru.¹

Dar víry je neocenitelný duchovní dar. „Totot jest pak věčný život,“ modlil se Ježíš, „aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“²

Ústředním bodem naší víry je Bůh, náš Otec, a Jeho Syn, Ježíš Kristus, náš Spasitel a Vykupitel. Naši víru podporuje poznání toho, že plnost evangelia byla znovuzřízena na zem, že Kniha Mormonova je slovo Boží a že proroci a apoštolové drží v dnešní době klíče kněžství. Vážíme si své víry, pracujeme na jejím upevňování, modlíme se o její prohlubování a děláme vše, co je v našich silách, abychom svou víru ochraňovali a hájili.

Apoštol Petr mluvil o něčem, co nazval zkouškou naší víry.³ On sám to zakusil. Vzpomeňte si na Ježíšova slova:

„Šimone, ... satan vyprosil, aby vás tříbil jako pšenici.

Ale jáť jsem prosil za tebe, aby nezhynula víra tvá.“⁴

Petr později druhé povzbuzoval: „Nebudiz vám divný,“ řekl, „ten příšlý na vás oheň, [jenž vás má vyzkoušet],

jako by se vám něco [divného] přihodilo.“⁵

Účelem těchto ohnivých zkoušek je učinit vás silnějšími, avšak mají potenciál omezit, nebo dokonce zničit vaši důvěru v Syna Božího a oslabit vaše odhodlání dodržovat sliby, které jste Mu dali. Tyto zkoušky jsou často maskovány, a je těžké je odhalit. Kořeny zapouštějí v našich slabostech, v naší zranitelnosti, v naší citlivosti nebo v tom, co má pro nás největší význam. To, co je pro jednoho skutečnou, ale zvládnutelnou zkouškou, může být pro jiného zkouškou ohnivou.

Jak můžete zůstat „stálí a neochvějní“⁶ během zkoušky víry? Ponořte se právě do těch věcí, které vám pomohly vybudovat jádro vaší víry – používejte víru v Krista, modlete se, přemýšlejte o písmech, čítejte pokání, dodržujte přikázání a služte druhým.

Když čelíte zkoušce víry – ať uděláte cokoli, hlavně neodcházejte z Církve! Vzdálit se od království Božího během zkoušky víry je jako opustit bezpečí sklepního krytu v okamžiku, kdy spatříte tornádo.

Apoštol Pavel řekl: „Již tedy nejste hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých a domácích Boží.“⁷ Svou víru ochraňujeme v útočišti Církve. Setkáváme se s dalšími věřícími, modlíme se a nacházíme odpovědi na své otázky, uctíváme Boha hudbou, dělíme se o svědectví o Spasiteli, sloužíme si navzájem a společně pocítujeme Ducha

Páně. Přijímáme svátost, získáváme požehnání plynoucí z kněžství a navštěvujeme chrám. Pán prohlásil: „V obřadech ... se projevuje moc božskosti.“⁸ Když čelíte zkoušce víry, zůstaňte zakotveni v bezpečné společnosti domácích Božích. Zde se pro vás vždy najde místo. Žádná zkouška není natolik velká, abychom ji společně nepřekonali.⁹

President Thomas S. Monson řekl: „Morální kompas společnosti [se mění velmi rychle]. Chování, které bylo kdysi považováno za nevhodné a nemorální, dnes ... mnozí ... vnímají jako přijatelné.“¹⁰

V Církvi máme mnoho svobodných dospělých, kteří dospěli již před dlouhou dobou. Ačkoli vědí, že jejich současný život je jiný, než jak si ho představovali, dodržují zákon cudnosti.¹¹ Může to být zkouška jejich víry. Vyjadřují těmto Kristovým učedníkům hlubokou úctu a uznání.

„Bůh přikazuje, aby posvátné moci plození bylo používáno pouze mezi mužem a ženou, kteří jsou zákonně oddáni jako manžel a manželka.“¹² V Novém zákoně Spasitel posunul toto morální měřítko pro své následovníky ještě výše, když prohlásil: „Každý, kdož by pohleděl na ženu ku požádání jí, již zcizoložil s ní v srdci svém.“¹³ Učil nás nezatrácovat druhé, ale nebál se mluvit přímočaře: „Jdiž,“ řekl, „a nehřeš více.“¹⁴

Naše rodina má jednu dobrou přítelkyni. Nejspíš znáte někoho, jako

je ona, nebo jste možná sami jako ona – vždy věrná, sloužící velkoryse v Církvi, uznávaná ve své profesi, rodina ji obdivuje, a ačkoli očekávala, že uzavře manželství a bude mít děti, je stále svobodná. „Rozhodla jsem se,“ říká, „vložit ... důvěru v Ježíše Krista. Časté navštěvování chrámu mi pomáhá být více zaměřena na věčnost. Připomíná mi to, že nikdy nejsem sama. Mám víru, ... že když ... zůstanu věrná svým smlouvám, včetně zákona cudnosti, nebude mi odepráno žádné ... požehnání.“¹⁵

Jiný náš známý sloužil velmi dobře na misi a poté získal náročné akademické vzdělání. Doufal, že založí rodinu. Jeho zkouška víry: přitažlivost k osobám stejného pohlaví. Nedávno mi napsal: „V patriarchálním požehnání mám zaslíbení, že jednou budu mít vlastní rodinu. Zda k tomu dojde v tomto životě, nebo v příštím, nevím. Ale vím, že nechci udělat nic, co by ohrozilo ona požehnání, která Bůh slíbil mně i mému budoucímu potomstvu. ... Dodržování [zákona cudnosti] je náročné, ale nepřišli jsme snad na zem proto, abychom se s problémy vyrovnávali a projevovali Bohu lásku a úctu tím, že dodržujeme Jeho přikázání? Jsem požehnan dobrým zdravím, evangeliem, milující rodinou a oddanými přáteli. Jsem vděčný za svá mnohá požehnání.“¹⁶

Svět namítá: Jak toho můžete požadovat tolik? Pán odpovídá:

„Nejsouť zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé. ...

Ale jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše.“¹⁷

Tito dva Kristovi následovníci a desítky tisíc jim podobných pociťují naplnění Spasitelova zaslíbení: „Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.“¹⁸

Zmíním se o další zkoušce. Vždy existovalo několik málo těch, kteří chtějí zostudit církev a zničit víru. Dnes k tomu využívají internet.

Některé informace o Církvi, ať znějí jakkoli přesvědčivě, jsou prostě nepravdivé. Vzpomínám si, jak v roce 1985 přišel za mnou do kanceláře na Floridě jeden kolega. Ukázal mi článek z časopisu *Time* nazvaný „Challenging Mormonism's Roots“ [„Zpochybnění mormonských základů“]. Článek zmiňoval jeden nedávno objevený dopis, údajně napsaný Martinem Harrisem, který vyvracel zprávu Josepha Smitha o nalezení desek Knihy Mormonovy.¹⁹

Kolega se mě zeptal, zda tyto nové informace mohou zničit mormonskou církev. Článek citoval muže, který řekl, že kvůli onomu dopisu odešel z Církve. Později údajně odešli z Církve ještě další členové.²⁰ Jsem si jistý, že to byla zkouška jejich víry.

O několik měsíců později přišli odborníci na to (a padělatel se přiznal), že celý dopis byl podvod. Vzpomínám si, jak jsem doufal, že ti, kteří kvůli tomuto oklamání opustili církev, najdou cestu zpět.

Někteří zpochybňují svou víru tehdy, když narazí na nějaké desítky let staré prohlášení církevního vedoucího, které se zdá být v rozporu s naší naukou. Nauka Církve se řídí podle jedné důležité zásady. Nauce učí všech 15 členů Prvního předsednictva a

Kvora Dvanácti. Neskrývá se v jednom nesrozumitelném odstavci nějakého proslovu. Pravdivým zásadám učí mnozí a často. Naši nauku není těžké najít.

Vedoucí Církve jsou čestní, ale nedokonalí lidé. Pamatujte na slova Moroniho: „Neodsuzujte mne za mé nedostatky, ani mého otce ...; ale raději vzdejte díky Bohu, že vám ukázal naše nedostatky, abyste se mohli učit býti moudřejšími, nežli jsme byli my.“²¹

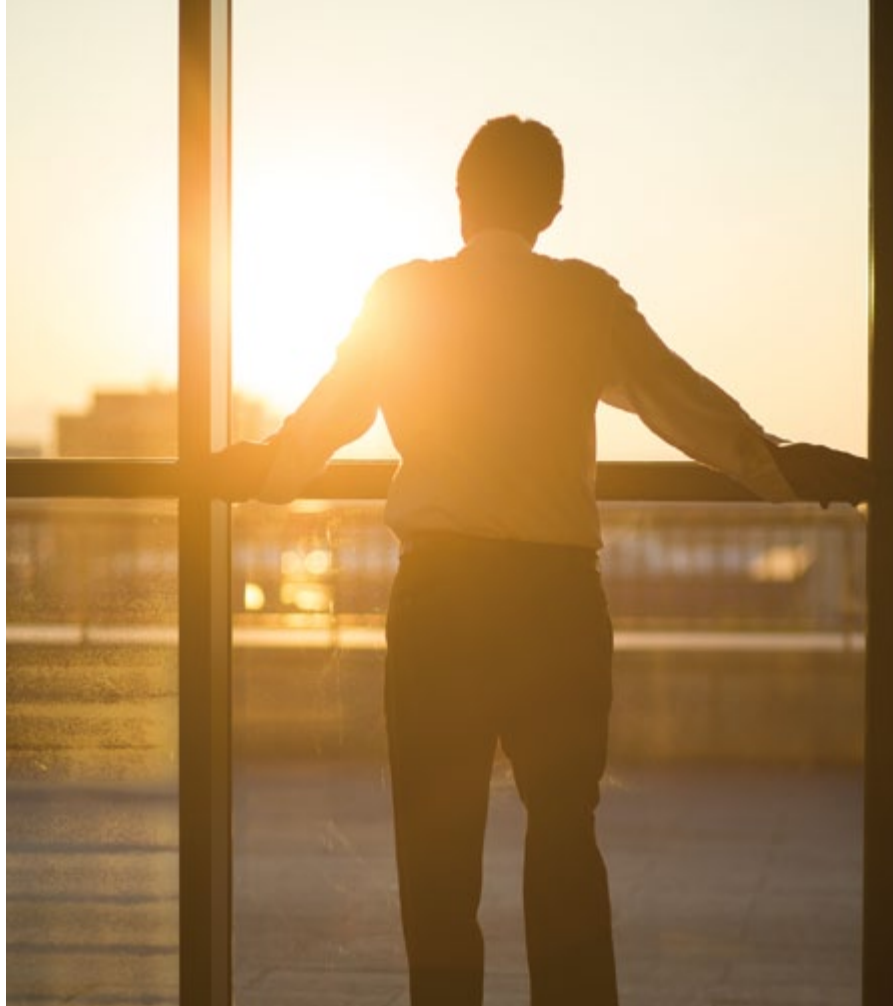
Joseph Smith řekl: „Nikdy jsem vám neřekl, že jsem dokonalý; ale ve zjeveních ... nejsou chyby žádné.“²² Zázrak působení ruky Boží v historii a v údělu Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů lze plně pochopit pouze prostřednictvím duchovního zkoumání. President Ezra Taft Benson řekl: „Každý [člověk] je nakonec podpírán

stěnou víry, a tam ... musí zaujmout své místo.“²³ Nebudte překvapeni, když se to stane vám!

Jak již název napovídá, zkoušky nás zkoušejí. Můžeme zažívat úzkost, zmatení a bezesné noci a smáčet polštář slzami. Naše zkoušky však nemusí být z duchovního hlediska smrtelné. Nemusí nás odvádět od našich smluv nebo od domácích Božích.

„Pamatujte, ... že na skále Vykupitele našeho, jenž jest Kristus, Syn Boží, musíte postavit základ svůj; aby, až ďábel vyšle mocné větry své, ano, šípy své ve vichřici, ano, až vás bude tlouci všechno krupobití jeho a mocná bouře jeho, to nemělo nad vámi žádné moci k tomu, aby vás to stáhlo do propasti bídy a nekonečné bědy pro onu skálu, na níž jste postaveni, která je jistým základem, základem, stavějí-li lidé na něm, nemohou padnouti.“²⁴

Tak jako intenzivní oheň přeměňuje železo v ocel, i v našem případě, zůstaneme-li věrní během ohnivých zkoušek *své* víry, budeme duchovně zušlechtěni a posíleni.

Starší D. Todd Christofferson vysvětlil, čemu se naučil díky jedné osobní zkoušce: „Ačkoli tenkrát jsem trpěl, když se dnes ohlédnu, jsem vděčný za to, že se tenkrát na mé problémy nenaskytlo okamžité řešení. Skutečnost, že jsem byl téměř každý den po několik let nucen žádat Boha o pomoc, mě vskutku naučila, jak se modlit a jak získávat odpovědi na modlitby, a zcela praktickým způsobem mě naučila mít víru v Boha. Poznal jsem svého Spasitele a Nebeského Otce takovým způsobem a do takové míry, jak bych Je asi jinak poznat nemohl, nebo by mi to možná trvalo mnohem déle. ... Naučil jsem se důvěřovat Pánu celým svým srdcem. Naučil jsem se kráčet s Ním den za dnem.“²⁵

Petr tyto zkušenosti popsal jako „mnohem dražší nežli zlato“.²⁶ Moroni

dodal, že teprve po „zkoušce své víry“ získáme svědectví.²⁷

Na začátku jsem mluvil o rodině Marriottových. S Kathy jsme se s nimi sešli minulý týden u Georgiina hrobu. Uplynulo již deset let. Rodina a přátelé vzpomínali na Georgii a mluvili o tom, jak ji mají rádi. Přinesli bílé balóčky naplněné heliem, aby tím oslavili její život. Georgiina matka mluvila se slzami v očích pohnutě o tom, jak se její víra prohloubila a co všechno pochopila, a Georgiin otec mi tiše řekl o zaslíbeném „svědectví“, kterého se mu dostalo.

S vírou přicházejí zkoušky víry, díky nimž se naše víra prohlubuje. Zaslíbení, které dodávalo útěchu Proroku Josephu Smithovi, je také tím slibem, který Pán dává vám ve vaší zkoušce víry: „Drž se ..., neboj se ..., neboť Bůh bude s tebou na věky věků.“²⁸ O tom vydávám posvátné svědectví ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Shayne M. Bowen, „Nebo já živ jsem, i vy živi budete“; a Ann M. Dibbová, „Vím to. Žiji podle toho. Miluji to.“, v sobotním

dopoledním zasedání generální konference v říjnu 2012.

2. Jan 17:3.
3. Viz 1. Petrova 1:7.
4. Lukáš 22:31–32.
5. 1. Petrova 4:12; zvýraznění přidáno.
6. Alma 1:25.
7. Efezským 2:19.
8. Nauka a smlouvy 84:20.
9. Viz Mosiáš 18:8–10.
10. Thomas S. Monson, „Stůjte na svatých místech“, *Liahona*, listopad 2011, 82.
11. Viz Ezra Taft Benson, „The Law of Chastity“, *New Era*, Jan. 1988, 4–7; „The Law of Chastity“ v *Brigham Young University 1987–88 Speeches* (1988), 1–5, speeches.byu.edu; viz také *Zásady evangelia* (2009), 222–230.
12. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
13. Matouš 5:28.
14. Jan 8:11.
15. Osobní korespondence, 2012.
16. Osobní korespondence, 2012.
17. Izaiáš 55:8–9.
18. Jan 14:27.
19. Viz Richard N. Ostling, „Challenging Mormonism's Roots“, *Time*, May 20, 1985, 44.
20. Viz Gordon B. Hinckley, „Lord, Increase Our Faith“, *Ensign*, Nov. 1987, 52.
21. Mormon 9:31.
22. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 518.
23. Ezra Taft Benson, „The Book of Mormon Is the Word of God“, *Tambuli*, May 1988, 6.
24. Helaman 5:12.
25. D. Todd Christofferson, „Chléb náš vezdejší dej nám dnes“ (Fireside Církevního vzdělávacího systému, 9. ledna 2011), slds.org/broadcasts.
26. 1. Petrova 1:7; viz také 1. Petrova 4:13.
27. Eter 12:6.
28. Nauka a smlouvy 122:9; President George Q. Cannon řekl: „Ať je naše zkouška jakkoli těžká, naše trápení jakkoli hluboké, naše strasti jakkoli veliké, [Bůh] nás nikdy neopustí. Nikdy to neudělal a nikdy to neudělá. Nedokáže to. Nemá to v povaze. On je neměnná bytost; je tentýž včera, dnes a bude tentýž po celé věky věčnosti, které přijdou. My jsme tohoto Boha našli. Stal se naším přítelem tím, že jsme poslušni Jeho evangelia; a On bude stát při nás. Můžeme projít ohnivou pecí; můžeme projít hlubokými vodami; ale nic z toho nás nepohltní ani nepřemůže. Ze všech těchto zkoušek a těžkostí můžeme vyjít lepší a čistší, pokud jen budeme důvěřovat svému Bohu a dodržovat Jeho přikázání.“ („Remarks“, *Deseret Evening News*, Mar. 7, 1891, 4); viz také Jeffrey R. Holland, „Come unto Me“, *Ensign*, Apr. 1998, 16–23.)

Starší Dallin H. Oaks
Kvorum Dvanácti apoštolů

Ochraňujte děti

Nikdo by neměl vzdorovat prosbě za sjednocené zvýšení zájmu o blaho a budoucnost našich dětí – dorůstajícího pokolení.

Všichni si pamatujeme na pocit, když k nám malé dítě s pláčem natáhlo ruce, abychom mu pomohli. Milující Nebeský Otec nám dává tyto pocity, aby nás motivoval pomáhat Jeho dětem. Vzpomeňte si prosím na tyto pocity, až budu mluvit o naší zodpovědnosti chránit děti a starat se o jejich blaho.

Mluví z pohledu evangelia Ježíše Krista a Jeho plánu spasení. Takové je mé povolání. Místní vedoucí Církve mají zodpovědnost v rámci jedné konkrétní jednotky, jako je sbor nebo kůl, ale apoštol má zodpovědnost svědčit celému světu. V každém národě, mezi každou rasou a vyznáním, jsou všechny děti dětmi Božími.

Ačkoli nemluví z hlediska politického či veřejné politiky, nemohu, podobně jako ostatní vedoucí Církve, mluvit o blahu dětí, aniž bych se zmínil o rozhodnutích, která činí občané, veřejní činitelé a pracovníci v soukromých organizacích. Pro každého z nás platí Spasitelovo přikázání mít rád druhé a starat se o ně, a zvláště o slabé a bezbranné.

Děti jsou velmi zranitelné. Mají jen malou či vůbec žádnou schopnost se chránit nebo se o sebe postarat a jen malý vliv na to, co je pro jejich blaho důležité. Děti potřebují, aby za ně

mluvil někdo jiný, a potřebují jedince s rozhodovacími pravomocemi, kteří dávají přednost jejich blahu před sobeckými zájmy dospělých.

I.

Jsme šokováni tím, jak se po celém světě miliony dětí stávají obětí zločinů a sobeckosti dospělých.

V některých válkou zmítaných zemích jsou děti unášeny, aby sloužily jako vojáci ve znepřátelených armádách.

Zpráva Spojených národů odhaduje, že více než dva miliony dětí se každoročně stávají obětí prostituce a pornografie.¹

Z hlediska plánu spasení je jedním z nejzávažnějších zločinů vůči dětem odepřít jim možnost narodit se. Toto je celosvětový trend. Celonárodní míra porodnosti ve Spojených státech je nejnižší za 25 let² a porodnost ve většině evropských a asijských zemích je již mnoho let pod úrovní reprodukce. Toto není jen náboženská otázka. Tím, že nastupující pokolení početně slábne, celé kultury a dokonce národy se vyprazdňují a nakonec zmizí úplně.

Jednou z příčin klesající porodnosti je provádění potratů. Odhadem se na celém světě provede každoročně více než 40 milionů potratů.³ Zákony

potrat často umožňují, či dokonce podporují, ale z našeho pohledu se jedná o veliké zlo. Mezi další zločiny vůči dětem, k nimž dochází během těhotenství, patří poškození plodu v důsledku matčiny nevhodné stravy nebo užívání drog.

Je tragickou ironií, že mnoho dětí je likvidováno či poškozováno ještě před narozením, zatímco zástupy neplodných párů touží po adopci miminka a usilují o to.

Týrání či zanedbávání dětí, k němuž dochází po narození, je pro veřejnost viditelnější. Po celém světě téměř osm milionů dětí umírá před svými pátými narozeninami, většinou kvůli nemocem, které lze léčit a kterým lze i předcházet.⁴ A Světová zdravotnická organizace udává, že jedno z každých čtyř dětí je ve svém duševním i tělesném vývoji omezeno v důsledku nedostatečné výživy.⁵ My, vedoucí Církve, kteří žijeme a cestujeme po celém světě, mnohé z toho vidíme na vlastní oči. Generální předsednictvo Primárek podává zprávu o dětech žijících v „nepředstavitelných“ podmínkách. Jedna matka na Filipínách řekla: „Někdy nemáme dost peněz na jídlo, ale to nevádí, protože díky tomu mám možnost učit děti o víře. Shromáždíme se a modlíme se o pomoc, a děti pak vidí, jak nám Pán žehná.“⁶ V Jihoafrické republice se jedna pracovnice Primárek setkala s osamělou a posmutnělou dívenkou. Když nesměle odpovídala na laskavé otázky, řekla, že nemá maminku, tatínka ani babičku – staral se o ni jen dědeček.⁷ Tyto tragédie jsou na kontinentu, kde mnoho opatrovníků umírá na AIDS, běžné.

Dokonce i v bohatých národech trpí malé děti a mládež zanedbáváním. Děti vyrůstající v chudobě mají horší zdravotní péči a nedostatečné příležitosti ke vzdělání. Jsou také vystaveny nebezpečnému fyzickému

i kulturnímu prostředí, a dokonce i zanedbávání ze strany rodičů. Starší Jeffrey R. Holland nedávno vyprávěl o zážitku policisty, který je Svatým posledních dnů. Během pátrání našel pět malých dětí, které se na špinavé podlaze bez povlečení choulily k sobě a snažily se usnout v bytě, kde jejich matka a ostatní pili alkohol a měli večírek. V bytě nebylo jídlo, kterým by mohly zahnat hlad. Poté, co policista děti uložil do provizorní postele, poklekl a pomodlil se za jejich ochranu. Když odcházel ke dveřím, jedno asi šestileté dítě za ním vyběhlo, chytlo ho za ruku a prosilo ho: „Mohl byste mě prosím adoptovat?“⁸

Jistě si pamatujeme, čemu učil Spasitel, když před své následovníky postavil malé dítě a prohlásil:

„A kdož by koli přijal pacholátko takové ve jménu mém, mneť přijímá.

Kdo by pak pohoršil jednoho z malíčkových těchto věřících ve mne, lépe by jemu bylo, aby zavěšen byl žernov osličí na hrdlo jeho, a pohřížen byl do hlubokosti mořské.“ (Matouš 18:5–6.)

Když se zamýšlíme nad nebezpečími, před kterými máme děti chránit, máme pamatovat i na psychické týrání. Rodiče či jiní pečovatelé nebo učitelé či vrstevníci, kteří ponižují, šikanují nebo pokořují děti nebo mládež, mohou zasazovat rány trvalejší, než je fyzické zranění. Když dopouštíte, aby se dítě nebo mladý člověk cítil bezcenný, nemilovaný nebo nechtěný, může to způsobit vážné a dlouhodobé narušení jeho emocionálního zdraví a rozvoje.⁹ Mladí lidé, kteří zápolí s nějakou mimořádnou výzvou, včetně přitažlivosti k osobám stejného pohlaví, jsou zvláště zranitelní a potřebují láskyplné porozumění – nikoli šikanování nebo vyobcování.¹⁰

S pomocí Páně můžeme činit pokání a změnit se a být k dětem láskyplnější a nápomocnější – jak

ke svým vlastním, tak i k těm ostatním kolem nás.

II.

Některé případy fyzického či emocionálního ohrožení dětí jsou právě tak závažné jako ty, které se odvíjejí od jejich vztahu s rodiči nebo opatrovníky. President Thomas S. Monson mluvil o tom, co nazval „hanebným“ týráním dětí, kdy rodič dítě bil či mrzačil, ať již fyzicky či emocionálně.¹¹ Rmoutilo mě, když jsem musel studovat šokující důkazy o těchto případech při svém působení na Nejvyšším soudu Utahu.

Pro blaho dětí je nanejvýš důležité, zda jsou jejich rodiče oddáni, jaké jejich manželství je a jak dlouho jsou svoji, a v širším kontextu i kultura a očekávání spojená s manželstvím a s péčí o děti v místě, kde žijí. Dva odborníci na rodinné záležitosti vysvětlují: „Po celou historii je manželství hlavně a především institucí pro plození a vychovávání dětí. Zajišťuje kulturní pouto, které má za úkol propojit otce s dětmi tím, že ho pojí k matce jeho dětí. Nicméně v poslední době jsou děti z centra zájmu stále více vytlačovány.“¹²

Jeden profesor práva na Harvardu popisuje stávající zákony a postoj k manželství a rozvodu těmito slovy: „[Stávající] americký přístup

k manželství, jak je popsán v zákonech a v mnoha populárních knihách, lze shrnout asi takto: manželství je vztah, který v první řadě existuje kvůli naplnění potřeb jednotlivých partnerů. Pokud přestane zastávat tuto funkci, není to ničí vina a kterýkoli partner může manželství podle libosti ukončit. ... V tomto přístupu se jen stěží objevují děti; jsou to nanejvýš postavy rýsující se někde v pozadí.“¹³

Naši církevní vedoucí učí, že považování manželství „za pouhou smlouvu, kterou lze uzavřít dle libosti ... a ukončit při prvních potížích, ... je zlo zasluhující si přísné odsouzení“, zejména „když tím trpí děti“.¹⁴ A rozvody mají na děti velký dopad. V posledním roce připadala polovina rozvodů na manželské páry s nezletilými dětmi.¹⁵

Mnoho dětí by mělo to pozhledání, že by byly vychovávány oběma rodiči, kdyby jen jejich rodiče následovali toto inspirované učení z prohlášení o rodině: „Manžel s manželkou mají posvátnou zodpovědnost vzájemně se milovat a vzájemně o sebe pečovat a pečovat o své děti. ... Rodiče mají posvátnou povinnost vychovávat své děti v lásce a spravedlivosti, starat se o jejich tělesné a duchovní potřeby a učit je vzájemně se milovat a sloužit jeden druhému.“¹⁶ Nejmocnější

způsob výuky dětí je skrze příklad rodičů. Rodiče, kteří se rozvádějí, dětem nevyhnutelně předávají negativní ponaučení.

Bezpochyby jsou případy, kdy je rozvod nutný pro dobro dětí, ale tyto situace jsou výjimečné.¹⁷ Ve většině manželských sporů by sváříci se rodiče měli klást mnohem větší důraz na zájmy dětí. S pomocí Páně to mohou zvládnout. Děti potřebují emocionální a osobní sílu, která plyne z toho, že je vychovávají dva rodiče, kteří jsou v manželství a ve svých cílech sjednoceni. Jako ten, kterého vychovala ovdovělá matka, z vlastní zkušenosti vím, že to není vždy možné, ale toto je ideální stav, o který bychom měli usilovat, kdykoli je to možné.

Děti jsou prvními oběťmi stávajících zákonů, které umožňují takzvaný „rozvod bez udání viny“. Z pohledu dětí je rozvod až příliš snadný. Jistý pečlivý badatel shrnul desítky let trvající sociologické výzkumy a dospěl k tomu, že „rodinné uspořádání, které má pro děti v průměru nejlepší důsledky, tvoří dva biologičtí rodiče, kteří zůstávají v manželském svazku“.¹⁸ Pisatel z listu *New York Times* poznamenal, že „je

překvapivou skutečností, že i když tradičních manželství ve Spojených státech ubývá, ... zvyšuje se míra důkazů o tom, že manželství je pro blaho dětí důležité“.¹⁹ Tato skutečnost má být důležitým vodítkem pro stávající i budoucí rodiče v rozhodování o sňatku a rozvodu. Je také zapotřebí, aby politici, zákonodárci a vedoucí představitelé věnovali větší pozornost spíše tomu, co je nejlepší pro děti, než sobeckým zájmům voličů a obhájců zájmů dospělých.

Děti jsou oběťmi i v těch případech, kdy k manželství nedojde. Jen málo měřítek prosperity nastupujícího pokolení přináší více znepokojení než nedávná zpráva o tom, že 41 procent všech narozených ve Spojených státech se narodilo neprovdaným ženám.²⁰ Neprovdané matky musí čelit mnoha těžkostem, a fakta jasně dokazují, že jejich děti jsou ve velké nevýhodě v porovnání s dětmi vychovávanými rodiči, kteří sňatek uzavřeli.²¹

Většina dětí narozených neprovdaným matkám – 58 procent – se narodila párům v nemanželském soužití.²² Ať již se díváme na tyto páry, které neuzavírají sňatek, jakkoli, výzkumy

ukazují, že jejich děti jsou oproti jiným dětem ve výrazné nevýhodě.²³ Pro děti je relativní stabilita manželského svazku důležitá.

Tytéž nevýhody bychom měli předpokládat i u dětí, které vychovávají dvojice stejného pohlaví. Sociologická literatura pojednávající o dlouhodobých vlivech tohoto soužití na děti je rozporuplná a názorově ovlivněná politikou, protože, jak jistý pisatel z listu *New York Times* poznamenal, „sňatek osob stejného pohlaví je sociální experiment, a jako u většiny experimentů bude nějakou dobu trvat, než pochopíme jeho důsledky“.²⁴

III.

Mluvil jsem ve prospěch dětí – všech dětí. Někteří mohou některé tyto příklady odmítat, ale nikdo by neměl vzdorovat prosbě za sjednocené zvýšení zájmu o blaho a budoucnost našich dětí – dorůstajícího pokolení.

Mluvíme o dětech Božích, a s Jeho mocnou pomocí můžeme udělat více pro to, abychom jim pomohli. Touto prosbou se neobracím jen na Sváté posledních dnů, ale na všechny věřící a další lidi s takovým hodnotovým

žebříčkem, který jim umožňuje podřít své potřeby ve prospěch potřeb druhých, zvláště ve prospěch dětí.²⁵

Věřící lidé si jsou také vědomi Spasitelova učení z Nového zákona, že malé neposkvrněné děti jsou pro nás příkladem pokory a ochoty nechat se učit:

„Amen pravím vám: Neobrátíte-li se a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebeského.

Protož kdož by se koli ponížil jako pacholátko toto, tenť jest největší v království nebeském.“ (Matouš 18:3–4.)

V Knize Mormonově čteme, jak vzkříšený Pán učil Nefity, že musejí činit pokání a být pokřtěni a „stát se jako malé děti“, jinak nemohou zdědit království Boží. (3. Nefi 11:38; viz také Moroni 8:10.)

Modlím se o to, abychom se pokorili jako malé děti a abychom pomáhali chránit naše malé děti, neboť ony jsou budoucností pro nás, pro naši

Církev i pro naše národy. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz UNICEF, *The State of the World's Children 2005: Childhood under Threat* (2004), 26.
2. Viz Haya El Nasser, „National Birthrate Lowest in 25 Years“, *USA Today*, July 26, 2012, A1.
3. Viz Gilda Sedgh a další, „Induced Abortion: Incidence and Trends Worldwide from 1995 to 2008“, *The Lancet*, vol. 379, no. 9816 (Feb. 18, 2012), 625–632.
4. Viz UNICEF, „Young Child Survival and Development“, <http://www.unicef.org/childsurvival/index.html>.
5. Viz World Health Organization, *World Health Statistics 2012* (2012), 109, 118.
6. Zpráva generálního předsednictva Primárek, 13. září 2012.
7. Zpráva generálního předsednictva Primárek.
8. Viz Jeffrey R. Holland, „Izraeli, Bůh tě volá“ (zasvěčující shromáždění Církevního vzdělávacího systému pro mladé dospělé, 9. září 2012), lds.org/broadcasts; viz také R. Scott Lloyd, „Zion Not Only Where, but How We Live, Says Elder Holland“, *Deseret News*, Sept. 10, 2012, B2.
9. Viz Kim Painter, „Parents Can Inflict Deep

Emotional Harm“, *USA Today*, July 30, 2012, B8; Rachel Lowry, „Mental Abuse as Injurious as Other Forms of Child Abuse, Study Shows“, *Deseret News*, Aug. 5, 2012, A3.

10. Viz „End the Abuses“, *Deseret News*, June 12, 2012, A10.
11. Thomas S. Monson, „A Little Child Shall Lead Them“, *Liahona*, June 2002, 2.
12. W. Bradford Wilcox a Elizabeth Marquardt, eds., *The State of Our Unions: Marriage in America* (2011), 82.
13. Mary Ann Glendon, *Abortion and Divorce in Western Law: American Failures, European Challenges* (1987), 108.
14. David O. McKay, „Structure of the Home Threatened by Irresponsibility and Divorce“, *Improvement Era*, June 1969, 5.
15. Viz Diana B. Elliott a Tavia Simmons, „Marital Events of Americans: 2009“, *American Community Survey Reports*, Aug. 2011.
16. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
17. Viz Dallin H. Oaks, „Rozvod“, *Liahona*, květen 2007, 71.
18. Charles Murray, *Coming Apart: The State of White America, 1960–2010* (2012), 158.
19. Ross Douthat, „Gay Parents and the Marriage Debate“, *New York Times*, June 11, 2012, <http://douthat.blogs.nytimes.com/2012/06/11/gay-parents-and-the-marriage-debate>.
20. Viz Joyce A. Martin a další, „Births: Final Data for 2010“, *National Vital Statistics Reports*, vol. 61, no. 1 (Aug. 2012), 10.
21. Viz William J. Doherty a další, *Why Marriage Matters: Twenty-One Conclusions from the Social Sciences* (2002); W. Bradford Wilcox a další, *Why Marriage Matters: Thirty Conclusions from the Social Sciences*, 3rd ed. (2011).
22. Viz Martin, „Births: Final Data for 2010“, 10–11.
23. Viz Wilcox, *Why Marriage Matters*.
24. Douthat, „Gay Parents and the Marriage Debate“. Podle zjištění aktuální a velmi podrobné studie mladí dospělí, jejichž rodič měl v období před 18. rokem dítěte homosexuální vztah, hovoří o významných újmách. (Viz Mark Regnerus, „How Different Are the Adult Children of Parents Who Have Same-Sex Relationships? Findings from the New Family Structures Study“, *Social Science Research*, vol. 41 [2012], 752–770.)
25. Svatí posledních dnů zvláště silně vnímají závazek stát se rodiči jako jeden z nejdůležitějších cílů v životě. (Viz Pew Research Center's Forum on Religion and Public Life, *Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society*, Jan. 12, 2012, 10, 16, 51.)

Starší D. Todd Christofferson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Bratří, máme práci, kterou musíme vykonat

*Jako nositelé kněžství máme ve společnosti, v rodině
a v Církvi zcela zásadní roli.*

Bratří, v posledních letech toho bylo hodně řečeno a napsáno o problémech mužů a chlapců. Mezi vybraným vzorkem knižních titulů najdete například tyto názvy: *Proč vymřeli dobří muži*, *Demise chlapců*, *Konec mužů*, *Proč chlapci selhávají* a *Vzmužte se*. Je zajímavé, že většinu těchto knih, jak se zdá, napsaly ženy. Každopádně společným tématem těchto pojednání je skutečnost, že v mnoha dnešních společnostech dostávají muži a chlapci protichůdné a zlehčující signály ohledně toho, jakou mají ve společnosti roli a hodnotu.

Autorka knihy *Vzmužte se* to charakterizuje takto: „Je téměř všeobecným pravidlem civilizace, že zatímco dívky se stávají ženami zkrátka jen tím, že fyzicky dospějí, chlapci musí projít určitou zkouškou. Musí projevit odvahu, fyzickou zdatnost nebo zvládnutí nezbytných dovedností. Cílem bylo prověřit jejich schopnosti jakožto ochránců žen a dětí; toto byla vždy jejich prvořadá společenská role. Avšak vzhledem k tomu, že dnes ženy v pokročilém ekonomickém prostředí dosahují vysokého postavení, manželé

a otcové jakožto živitelé jsou nyní nepovinnou variantou, a charakterové vlastnosti, které muži potřebovali, aby mohli zastávat svou roli – statečnost, rozvaha, odvaha, věrnost – jsou nyní překonané a dokonce se na ně pohlíží s určitými rozpaky.“¹

Někteří ve své horlivé snaze prosazovat nové příležitosti pro ženy, čemuž tleskáme, muže a jejich přínos degradují. Život jim připadá jako soutěž mezi muži a ženami – jedni musí vládnout druhým, a nyní jsou na řadě ženy. Někteří tvrdí, že nejdůležitější je profesní dráha a že manželství a děti mají být zcela záležitostí vlastní volby – na co jsou tedy potřeba muži?² Velmi často jsou v hollywoodských filmech, televizních pořadech, a dokonce i v reklamách, muži zobrazováni jako neschopní, nevyzrálí nebo zaměřeni jen na sebe. Toto kulturní oslabení mužské role má škodlivý dopad.

Uvádí se, že například ve Spojených státech „dívky nyní překonávají chlapce na každé úrovni, od základní školy až po postgraduální studium. Například v osmé třídě jen 20 procent chlapců zvládá bez problémů psát a

jen 24 procent plynně čte. Výsledky u přijímacích zkoušek u mladých mužů byly v roce 2011 nejhorší za posledních 40 let. Podle Národního centra pro statistické údaje ve vzdělávání (NCES) je u chlapců o 30 procent větší pravděpodobnost, že nedostudují střední nebo vysokou školu. ... Předpokládá se, že v roce 2016 budou ženy představovat 60 procent absolventů bakalářského vzdělání, 63 procent magisterského vzdělání a 54 procent vzdělání doktorandského. Dvě třetiny studentů ve speciálních programech pomocného školství jsou chlapci.“³

Někteří muži a mladí muži převzali tyto negativní signály jako záminku pro to, aby se vyhnuli zodpovědnosti a nikdy skutečně nedospěli. Jeden univerzitní profesor se podělil o postřeh, který až příliš často odpovídá skutečnosti: „Muži přicházejí do třídy s čepicí nasazenou kšiltem dozadu a s [chabými] výmluvami, že nemají domácí úkol, protože se jim zhroutil textový editor. Ženy mezitím nahlíží do svého diáře, aby nic nezmeškaly, a žádají o doporučení na nejvhodnější právnické fakulty.“⁴ Jedna filmová recenzentka vyslovila poněkud cynický názor, že to, „co můžeme od mužů očekávat, pokud máme to štěstí a najdeme si partnera, je jen to, že bude partnerem. Bude to někdo, kdo bude zaujímat své místo, a přitom respektovat, že my budeme zaujímat to své.“⁵

Bratří, toto se nemůže týkat nás. Jako nositelé kněžství máme ve společnosti, v rodině a v Církvi zcela zásadní roli. Musíme být ale takovými muži, kterým mohou důvěřovat ženy, kterým mohou důvěřovat děti a kterým může důvěřovat Bůh. V Církvi a v království Božím v těchto posledních dnech si nemůžeme dovolit mít chlapce a muže, kteří se jen nechají unášet proudem. Nemůžeme si dovolit

mít mladé muže, kterým chybí sebekázeň a žijí jen pro zábavu. Nemůžeme si dovolit mít mladé dospělé muže, kteří v životě nikam nesměřují, kteří neberou vážně zodpovědnost založit rodinu a něco pro tento svět udělat. Nemůžeme si dovolit mít manžele a otce, kteří své rodině neposkytují duchovní vedení. Nemůžeme si dovolit, aby ti, kteří mají a používají svaté kněžství podle řádu Syna Božího, promrhávali svou sílu v pornografii nebo aby trávili svůj život v kyberprostoru (a tak byli paradoxně *ze* světa, aniž by byli *ve* světě).

Bratří, máme práci, kterou musíme vykonat.

Mladí muži, je třeba, abyste se ve škole dobře učili a poté se dál vzdělávali i po střední škole. Někteří z vás budou chtít studovat na univerzitě a pracovat v podnikatelské sféře, v zemědělství, ve státní sféře nebo v jiných profesích. Jiní budou vynikat v umění, hudbě nebo v učitelství. Další se rozhodnou pro povolání v armádě nebo se naučí nějakému řemeslu. V průběhu let u mě doma na přestavbách a opravách pracovala řada řemeslníků a já jsem obdivoval náročnou práci a dovednosti těchto mužů. Ať již si vyberete cokoli, je velmi důležité, abyste se stali zdatnými v zaměstnání, abyste dokázali uživit rodinu a udělali něco dobrého pro svou obec a svou zemi.

Nedávno jsem viděl video o jednom dni v životě 14letého mladého muže z Indie, který se jmenuje Amar. Stává brzy ráno a pracuje ve dvou

zaměstnáních, před školou i po ní, šest a půl dne týdně. Jeho příjem zajišťuje podstatnou část živobytí jeho rodiny. Po setmění pospíchá na svém opotřebovaném kole domů z druhého zaměstnání, pak dělá několik hodin úkoly do školy a asi v jedenáct hodin v noci s únavou uléhá na podlahu mezi spící sourozence. I když jsem se s ním nikdy nesetkal, jsem na něj hrdý kvůli jeho pili a statečnosti. Dělá to nejlepší, co dokáže se svými omezenými prostředky a možnostmi, a je pro svou rodinu pozhledným.

Vy, dospělí muži – otcové, svoobodní dospělí, vedoucí, domácí učitelé – buďte dobrým vzorem a pomáhejte dorůstajícímu pokolení chlapců v tom, aby se z nich stali muži. Učte je společenským i ostatním dovednostem: jak se zapojit do konverzace, jak se seznámit s druhými a jak s nimi jednat, jak se chovat k ženám a dívkám, jak sloužit, jak být činnorodý a jak odpočívat, jak se věnovat koníčkům, aniž byste se na nich stali závislými, jak napravovat chyby a lépe se rozhodovat.

A tak vám všem, kteří nyní posluhujete, ať již vás tato slova zastihnou kdekoli, říkám totéž, co řekl Jehova Jozuovi: „Posilniž se a zmužile se měj.“ (Jozue 1:6.) Seberte odvahu a co nejlépe se připravte, ať jste v jakékoli situaci. Připravte se na to, abyste byli dobrým manželem a otcem; připravte se na to, abyste byli dobrým a produktivním občanem; připravte se na to, abyste sloužili Pánu, jehož kněžství jste nositelé. Ať jste kdekoli, Nebeský

Otec o vás ví. Nejste sami – máte kněžství a dar Ducha Svatého.

Z mnoha míst, kde je vás zapotřebí, je jedním z nejdůležitějších vaše kněžské kvorum. Potřebujeme kvora, která zajišťují duchovní výživu pro své členy v neděli a která také slouží. Potřebujeme vedoucí kvor, kteří se zaměřují na to, aby konali Pánovo dílo a aby podporovali členy kvora a jejich rodiny.

Zamyslete se nad misionářskou prací. Mladí muži, nemůžete marnit čas. Nemůžete čekat do 17 nebo 18, než začnete brát přípravu vážně. Kvora Aronova kněžství mohou pomáhat svým členům porozumět přísaze a smlouvě kněžství a připravit se na vysvěcení do úřadu staršího, mohou jim pomáhat porozumět chrámovým obřadům a připravit se na ně a mohou jim pomáhat připravit se na úspěšnou misi. Kvora Melchisedechova kněžství a Pomocné sdružení mohou pomáhat rodičům připravit misionáře, kteří znají Knihu Mormonovu a kteří půjdou do misijního pole plně oddaní. A v každém sboru a odbočce mohou být tatáž kvora příkladem efektivní spolupráce s misionáři na plný úvazek, kteří tam slouží.

Dalším úkolem, který spočívá především na bedrech nositelů kněžství, je přijmout Spasitelovu výzvu opakovanou prezidentem Thomasem S. Monsonem, abychom zachránili ty, kteří se vzdálili od evangelia nebo kteří se mu z nějakého důvodu odcizili. V tomto úsilí dosahujeme úžasného úspěchu, a vynikající práci přitom odvádějí mladí muži. Členové kvora Aronova kněžství ve španělsky mluvícím sboru Rio Grande v Albuquerque ve státě Nové Mexiko se společně radili, koho by mohli přivést zpátky, a pak se jako skupina vydali každého takového člena navštívit. Jeden řekl: „Když přišli ke

dveřím našeho domu, připadal jsem si důležitý,“ a jiný se svěčil: „Mám radost z toho, že někdo opravdu chce, abych chodil na shromáždění; a díky tomu teď chci chodit.“ Když členové kvora vyzvali jednoho mladého muže, aby se vrátil, požádali ho, aby s nimi šel navštívit další členy, a on šel. Nevyzvali ho jen k tomu, aby přišel na shromáždění; ihned ho zapojili, aby se stal součástí kvora.

Dalším náročným, ale podnětným kněžským úkolem je práce na rodinné historii a chrámová práce. Počkejte si na dopis Prvního předsednictva, který zanedlouho dostanete a který bude obsahovat obnovenou výzvu a vyšší vizi týkající se této životně důležité součásti té práce, kterou musíme vykonat.

Naše kvora také vytvářejí bratrství, ve kterém se bratři vzájemně podporují. President Gordon B. Hinckley kdysi řekl: „Bude to úžasný den, bratři – bude to den naplnění Pánových záměrů – až se naše kněžská kvora stanou kotvou síly pro každého muže, který k nim patří, až každý takový muž bude moci náležitě říci: Jsem členem kněžského kvora Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Jsem připraven pomáhat svým bratrům ve všech jejich potřebách a věřím, že oni jsou připraveni pomáhat mně v těch mých. ... Když budeme společně pracovat, můžeme obstát bez rozpaků a beze strachu v každém větru protivenství, který může vát, ať je ekonomický, společenský nebo duchovní.“⁶

Navzdory našemu nejlepšímu úsilí se ne vždy musí vše podařit tak, jak jsme si naplánovali, a jedním z konkrétních „větrů protivenství“, který může vstoupit do života muže, je nezaměstnanost. V jedné dřívější církevní brožurce o sociální péči se uvádělo: „Člověk bez práce je ve vztahu

k Církvi hoden zvláštní pozornosti, protože když je zbaven své dědičné touhy, prochází zkouškou jako Job – zkouškou své bezúhonnosti. Když dny přecházejí v týdny a v měsíce a dokonce v roky nepřízně, bolest se prohlubuje. ... Církve nemůže doufat, že někoho spasí v neděli, pokud během týdne jen nečinně přihlíží ukřižování jeho duše.“⁷

V dubnu 2009 bývalý rádce v Předsedajícím biskupstvu Richard C. Edgley vyprávěl příběh o jednom příkladném kvoru, které se zmobilizovalo, aby pomohlo svému členovi, který ztratil práci:

„Philova opravna aut v Centerville v Utahu je svědectvím toho, co mohou dokázat vedoucí kněžství a kvorum. Phil byl členem kvora starších a pracoval jako mechanik v místní autoopravně. Opravna, kde Phil pracoval, se naneštěstí dostala do finančních nesnází a byla nucena Phila propustit. Phil byl tímto sledem událostí zničen.

Když se jeho biskup, Leon Olson, a předsednictvo jeho kvora starších doslechli, že Phil ztratil práci, s modlitbou přemýšleli o tom, jak Philovi pomoci postavit se znovu na nohy. Byl ostatně členem kvora, bratrem, a potřeboval pomoc. Došli k závěru, že Phil má dost schopností na to, aby provozoval vlastní živnost. Jeden ze členů kvora navrhl, že má starou stodolu, která by se možná dala využít jako opravna. Ostatní členové kvora by mohli pomoci shromáždit materiál a nářadí potřebné k vybavení nové opravy. Téměř každý v kvoru by mohl alespoň pomoci vyklidit onu starou stodolu.

Řekli o svých záměrech Philovi; pak představili svůj plán členům kvora. Stodola byla vyklizena a zrenovována, nářadí shromážděno a vše bylo dáno do pořádku. Philova

opravna aut byla úspěšná a časem se přestěhovala do lepších a stálých prostor – to vše díky bratrům jeho kvora, kteří poskytli pomoc v kritickém okamžiku.“⁸

Samozřejmě, jak opakují proroci již celá léta, „ta nejdůležitější část Pánova díla, kterou kdy vykonáte, bude vykonána mezi zdmi vašeho domova“.⁹ Máme hodně co dělat, abychom posilovali manželství ve společnosti, která stále více bagatelizuje význam manželství a jeho účel. Máme hodně co dělat, abychom své děti učili, „aby se modlily a kráčely zpřímá před Pánem“. (NaS 68:28.) Naším úkolem není nic menšího než pomáhat svým dětem zažít onu mocnou změnu srdce neboli obrácení se k Pánu, o němž se tak výstižně mluví v Knize Mormonově. (Viz Mosiáš 5:1–12; Alma 26.) Kněžská kvora mohou společně s Pomocným sdružením posilovat rodiče a manželství a kvora mohou poskytovat kněžská požehnání rodinám s osamoceným rodičem.

Ano, bratři, máme práci, kterou musíme vykonat. Děkuji vám za oběti, které přinášíte, a za dobro, které konáte. Pokračujte v tom a Pán vám bude pomáhat. Občas možná přesně nevíte, co udělat nebo co říci – zkrátka začněte. Začněte konat, a Pán vás ujišťuje, že „mocné dveře [vám] budou otevřeny“. (NaS 118:3.) Začněte mluvit, a On vám slibuje: „Nebudete před lidmi zahanbeni; neboť vám bude dáno v pravou hodinu, ano, v pravou chvíli, co budete říkati.“ (NaS 100:5–6.) Je pravda, že jsme v mnoha ohledech obyčejní a nedokonalí, ale máme dokonalého Mistra, který vykonal dokonalé Usmíření, a máme nárok na Jeho milost a na Jeho kněžství. Když budeme činit pokání a očistíme svou duši, je nám slíbeno, že budeme učení a obdařeni mocí z výsosti. (Viz NaS 43:16.)

Církev, svět a ženy volají po mužích, kteří rozvíjejí své schopnosti a talenty, kteří jsou ochotni pracovat a přinášet oběti, kteří budou pomáhat druhým dosáhnout štěstí a spasení. Volají: „Povstaňte, vy muži Boží!“¹⁰ Kéž nám Bůh pomáhá, abychom tak činili. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Kay S. Hymowitz, *Manning Up: How the Rise of Women Has Turned Men into Boys* (2011), 16.
2. „Když se dnes zeptáte mladých lidí, co z nich udělá dospělé, téměř nikdo se nezmíní o manželství. Mnohem pravděpodobněji si jako známek toho, že dospěli, všímají záležitostí týkajících se práce – dokončení vzdělání, finanční nezávislosti, zaměstnání na plný úvazek. Práce, kariéra, nezávislost – to jsou dnes hlavní zdroje uvědomění si své identity.“ (Hymowitz, *Manning Up*, 45.) Tlak na ženy, aby přijaly za vlastní tuto protimanželskou morálku, je zvláště intenzivní. Jedna přispěvatelka do londýnského listu *Times* napsala: „Nikdo z mé rodiny ani z mých učitelů nikdy neřekl: ‚A mimochodem, taky budeš možná chtít být manželkou a matkou.‘ Byli natolik rozhodnutí, že budeme následovat nový, rovnostářský, a moderní způsob života, že touhy celých

generací žen v minulosti – aby se vdaly a vychovaly rodinu – byly z jejich vidění budoucnosti záměrně vyřetušovány.“ (Eleanor Mills, „Learning to Be Left on the Shelf“, *The Sunday Times*, Apr. 18, 2010, www.thetimes.co.uk; Hymowitz, *Manning Up*, 72.) Jiná pisatelka, čtyřicátnice, citovala několik reakcí na svůj článek, v němž popisovala svou lítost nad tím, že se nevdala: „Jsem naprosto zděšená tvou potřebou mít muže“, „Měj trochu sebeúcty!“ „Dovedla jsi pocít spoluzávislosti na úplně nové dno“ a „Jestli má dcera, až vyroste, bude chtít muže jen z poloviny tak moc jako vy, tak budu vědět, že jsem při její výchově něco pokazila.“ (Lori Gottlieb, *Marry Him: The Case for Settling for Mr. Good Enough* [2010], 55.) Dobrou zprávou je, že většina lidí, včetně vzdělaných mladých dospělých, se nenechává zlákat těmito protimanželskými a protirodinnými vzkazy. „Podle studie jednoho ekonoma z Pensylvánské univerzity se ve Spojených státech v roce 2008 provdalo 86 procent vysokoškolsky vzdělaných žen bílé rasy před dosažením 40 let věku, v porovnání s 88 procenty žen, které nedosáhly takového vzdělání. Číslo týkající se vysokoškolsky vzdělaných mužů bílé rasy jsou podobná: v roce 2008 se 84 procent z nich do svých 40 let oženilo. Podle všeobecně rozšířeného názoru, který tento výzkum mimochodem nepotvrzuje, se uvádí, že manželství není pro ženy

žádná výhra. Zdá se však, že vysokoškolsky vzdělané ženy bílé rasy si to nemyslí. Ze všech ostatních skupin je tato skupina pravděpodobně nejvíce přesvědčena o tom, že ‚lidé v manželství se všeobecně cítí šťastněji než lidé, kteří manželství neuzavřeli‘. ... Velká většina – 70 procent – studentů v prvním ročníku vysokých škol se domnívá, že vychovávat rodinu je pro jejich budoucnost ‚zcela zásadní‘ nebo ‚velmi důležité‘.“ (Hymowitz, *Manning Up*, 173–174.)

3. Philip G. Zimbardo a Nikita Duncan, *The Demise of Guys: Why Boys Are Struggling and What We Can Do about It* (2012), e-book; viz kapitola „Behind the Headlines“.
4. Barbara Dafoe Whitehead, *Why There Are No Good Men Left: The Romantic Plight of the New Single Woman* (2003), 67.
5. Amanda Dickson, „Hunger Games‘ Main Character a Heroine for Our Day“, *Deseret News*, Apr. 2, 2012, www.deseretnews.com.
6. Gordon B. Hinckley, „Welfare Responsibilities of the Priesthood Quorums“, *Ensign*, Nov. 1977, 86.
7. *Helping Others to Help Themselves: The Story of the Mormon Church Welfare Program* (1945), 4.
8. Richard C. Edgley, „Toto je váš telefonát“, *Liahona*, květen 2009, 53.
9. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), 134.
10. „Rise Up, O Men of God“, *Hymns*, č. 323.

Biskup Gary E. Stevenson
Předsedající biskup

Bud'te odvážní, silní a aktivní

*[Bud'te hodni], podobně jako oněch 2 000 mladých bojovníků,
... být způsobilými nositeli kněžství tím, že budete odvážní.*

Dnes večer se cítím zvlášť po-
zehnán tím, že mohu mluvit
jako biskup k mladým mužům,
nositelům Aronova kněžství, kteří se
shromáždili po celém světě na tomto
všeobecném kněžském shromáždění.
Podělím se s vámi o slova z Knihy
Mormonovy popisující Helamana a
jeho 2 000 mladých bojovníků. Tento
verš vám poskytne náhled na cha-
rakter oněch mladých mužů v dávné
době – a inspiraci pro vás, mladé
muže posledních dnů. Cituji svůj ob-
líbený verš: „A oni všichni byli mladí
mužové a byli nesmírně udatní svou
odvahou, a také silou a přičinlivostí;
ale vizte, to nebylo vše – byli to mu-
žové, kteří byli věrní za všech dob.“¹
Odvaha, síla, přičinlivost a věrnost –
jak obdivuhodné charakterové rysy!

Rád bych se zaměřil na první vlast-
nost, která je popisuje – „udatní svou
odvahou“. Toto podle mě popisuje od-
hodlání těchto mladých mužů odvážně
dělat to, co je správné, neboli, jak to
vyjádřil Alma, „státi jako svědkové Boží
za všech dob ... a na všech místech“.²
Těchto 2 000 mladých bojovníků mělo
bezpočet příležitostí svou odvahu
projevit. I každý z vás v životě prožije
důležité okamžiky, kdy budete muset

být odvážní. Jeden můj přítel, který se
jmenuje John, se se mnou podělil o
jeden takový okamžik ze svého života.

Před několika lety byl John přijat
na prestižní japonskou univerzitu.
Měl se zapojit do mezinárodního
studentského programu s mnoha
dalšími vynikajícími studenty z celého
světa. Někteří se přihlásili s nadějí, že
prohloubí své porozumění kultuře a
jazyku, jiní to považovali za odrazový
mústek k možné profesní kariéře a
zaměstnání v Japonsku, všichni ale
opustili domov a vydali se studovat
do zahraničí.

Krátce poté, co John přijel do Ja-
ponska, se mezi zahraničními studenty
rozneslo, že se na střeše soukromé
rezidence bude konat večírek. Onoho
večera se John se dvěma přáteli vydali
na uvedenou adresu.

Když John a jeho přátelé vyjeli
výtahem do horního patra budovy,
vystoupali úzkým schodištěm na
střechu a začali se bavit s ostatními.
Večírek se protahoval a atmosféra se
změnila. Večírek začal být hlučnější,
hudba hlasitější, alkohol tekł proudem
a John se začal cítit nepříjemně. Pak
někdo najednou začal organizovat
studenty do kruhu s úmyslem nechat

kolovat marihuanové cigarety. John
se zatvářil znechuceně a ihned sdělil
svým dvěma přátelům, že je na čase
odejít. Jeden z nich téměř s výsmě-
chem odvětil: „John, nic na tom není
– budeme jen stát v kruhu a až na
nás přijde řada, nebudeme kouřit, ale
předáme cigaretu dál. A tak se před
všemi nebudeme muset ztrapnit tím,
že odejdeme.“ Znělo to jednoduše,
ale Johnovi to nepřipadalo správné.
Věděl, že musí druhým oznámit svůj
úmysl a jednat podle něj. Během oka-
mžiku sebral odvahu a řekl ostatním,
že si mohou dělat, co chtějí, ale on
odchází. Jeden jeho přítel se rozhodl
zůstat a přidat se k ostatním v kruhu;
druhý se váhavě vydal za Johnem
po schodišti dolů k výtahu. Když se
otevřely dveře výtahu, k jejich vel-
kému překvapení se z něho vyhrnuli
policisté a vyběhli po schodišti na
střechu. John a jeho přítel nastoupili
do výtahu a odjeli.

Když se na střeše objevila policie,
studenti rychle odhodili drogy ze
střechy dolů, aby nebyli dopadeni.
Policisté ale nejprve zajistili schodiště
a pak všechny, kdo byli na střeše, ne-
chali postavit se do řady a vyzvali je,
aby dali obě ruce před sebe. Policisté
pak procházeli podél řady a pečlivě
čichem zkoumali palec a ukazovák
každého studenta. Všichni, kteří v ruce
drželi marihuanu, ať již ji kouřili, nebo
ne, byli uznáni vinnými a následky
byly dalekosáhlé. Téměř bez výjimky
byli studenti, kteří zůstali na střeše,
vyloučeni ze své univerzity, a ti, kteří
byli z tohoto zločinu usvědčeni, byli
z Japonska pravděpodobně deporto-
váni. Sny o získání vzdělání, roky pří-
prav a možnosti nalezení budoucího
zaměstnání v Japonsku se v jediném
okamžiku rozplynuly.

Dovolte mi říci vám, co se stalo
oněm třem přátelům. Ten, který na
střeše zůstal, byl z japonské univerzity,

na kterou se tak usilovně snažil dostat, vyloučen, a musel se vrátit domů. Ten, který z večírku odešel s Johnem, studium v Japonsku dokončil a poté získal tituly na dvou špičkových univerzitách ve Spojených státech. Jeho kariéra ho zavedla zpátky do Asie, kde dosáhl velkého profesního úspěchu. Dodnes je velmi vděčný za Johnův příklad odvahy. Pokud jde o Johna, důsledky toho, co udělal, jsou v jeho životě nezměrné. Během pobytu v Japonsku se šťastně oženil a posléze se mu narodili dva synové. Je velmi úspěšným podnikatelem a nedávno se stal profesorem na jedné japonské univerzitě. Představte si, jak jiný by byl jeho život, kdyby kdysi onoho důležitého dne v Japonsku neměl odvalu odejít z večírku.³

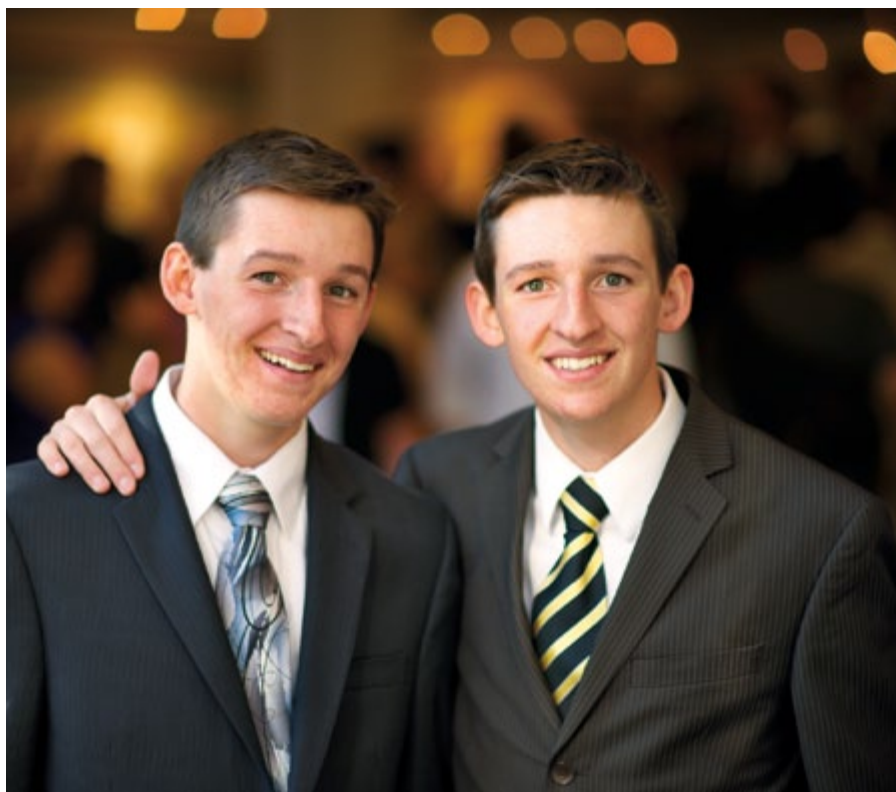
Mladí muži, přijdou okamžiky, kdy, podobně jako John, budete muset

prokázat spravedlivou odvahu před zraky svých vrstevníků, kvůli čemuž se vám mohou vysmívat a uvádět vás do rozpaků. Kromě toho se ve vašem světě budou šarvátky s protivníkem odehrávat také na nenápadném a osamoceném bitevním poli před vašim monitorem. Technologie kromě významného užítku přináší také problémy, s nimiž se generace před vámi nesetkaly. Nedávný celonárodní průzkum ukázal, že v dnešní době se dospívající mládež ve znepokojující míře setkává s pokušením každý den nejen ve škole, ale i v kybernetickém světě. Zjistilo se, že u dospívajících, kteří byli na sociálních sítích vystaveni obrázkům pití alkoholu nebo braní drog, byla třikrát až čtyřikrát větší pravděpodobnost, že budou pít alkohol a brát drogy také. Bývalý tajemník vlády Spojených států o tomto

průzkumu řekl: „Letošní průzkum odhaluje nový druh silného vlivu vrstevníků – digitální vliv vrstevníků. Digitální vliv vrstevníků sahá za hranice toho, jaký vliv mají na děti jejich kamarádi a ti, se kterými si děti venku hrají. Vniká do domova a pokoje dítěte prostřednictvím internetu.“⁴ Projev spravedlivé odvahy bude mít často tak nenápadnou podobu jako kliknout, či nekliknout. Misionáři se v příručce *Kažte evangelium mé učí*: „To, na co se rozhodnete myslet a co se rozhodnete dělat, když jste o samotě a když věříte, že se nikdo nedívá, je silným měřítkem vaší ctnosti.“⁵ Buďte odvážní! Buďte silní! „Stůjte na svatých místech a nepohněte se.“⁶

Mladí muži, slibuji vám, že Pán vás obdaří mocí. Neboť „nedal nám Bůh ducha bázně, ale moci“.⁷ Za vaši odvalu a spravedlivé chování vás odmění štěstím a radostí. Tato odvalu bude vedlejším produktem vaší víry v Ježíše Krista a v Jeho Usmíření, vašich modliteb a vaší poslušnosti přikázání.

President N. Eldon Tanner řekl: „Jeden malý chlapec na školním dvoře může mít mocný vliv ve věci dobra. Jeden mladý muž ve fotbalovém mužstvu nebo v areálu univerzity nebo mezi spolupracovníky může díky tomu, že žije podle evangelia, ctí kněžství a stojí za tím, co je správné, vykonat mnoho dobra. Často se setkáváte s kritikou a posměchem dokonce i od těch, kteří věří tomu, čemu vy, i když vás možná respektují za to, že děláte něco správného. Pamatujte však na to, že i samotného Spasitele mučili, vysmívali se Mu, plivali na Něj a nakonec Ho ukřižovali, protože neslevil ze svého přesvědčení. Zamysleli jste se někdy nad tím, co by se stalo, kdyby povolil a řekl: ‚K čemu to všechno je?‘ a poté se svého poslání vzdal?

Chceme být zbabělci, nebo chceme být udatnými služebníky navzdory veškerému protivenství a zlu ve světě? Mějme odvahu stát si za svým a být počítáni mezi věrné a oddané následovníky Kristovy.⁸

Vyzývám vás, abyste, podobně jako oněch 2 000 mladých bojovníků, byli hodni být způsobilými nositeli kněžství tím, že budete odvážní. Pamatujte na to, že to, co děláte, kam chodíte a na co se díváte, formuje to, kým se stanete. Kým se chcete stát? Staňte se způsobilým jáhnem, způsobilým učitelem, způsobilým knězem. Dejte si za cíl, abyste již nyní byli hodni vstoupit do chrámu, abyste byli hodni obdržet v odpovídajícím věku další obřady a nakonec přijmout Melchisedechovo kněžství. Toto je cesta spravedlivosti, která přivolává božskou pomoc. Pán prohlásil: „V obřadech jeho se projevuje moc božskosti.“⁹

Cestou vás povedou rodiče, vedoucí kněžství a prorocké priority, jež se nacházejí ve vašich brožurkách *Povinnost vůči Bohu a Pro posílení mládeže*.

President Thomas S. Monson nedávno radil:

„Abychom se rozhodovali moudře, je zapotřebí odvahy – odvahy říci ‚ne‘ a odvahy říci ‚ano‘. ...

Naléhám na vás, abyste se rozhodli právě ... nyní, že se neodchýlíte od cesty, která vede k našemu cíli – k věčnému životu s naším Otcem v nebi.“¹⁰

Tak jako 2 000 bojovníků přijalo výzvu k boji od svého vůdce Helamana a sebralo odvahu, i vy můžete udělat totéž, když budete následovat svého vůdce a proroka, presidenta Thomase S. Monsona.

Moji mladí nositelé Aronova kněžství, na závěr vydávám svědectví o

Bohu Otci a Ježíši Kristu a o těchto slovech Josepha Smitha: „Bratří, nepůjdeme dál v tak veliké věci? Jděte kupředu, a ne zpátky. Odvahu, bratří; a dál, dál k vítězství!“¹¹ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Alma 53:20.
3. Mosiáš 18:9.
3. Příběh ze života vyprávěný autorovi.
4. Joseph A. Califano Jr., zakladatel a emeritní předseda National Center on Addiction and Substance Abuse v Columbia University, v tiskové zprávě týkající se tohoto výzkumu, casacolumbia.org.
5. *Kažte evangelium mé: Příručka k misionářské službě* (2005), 118.
6. Nauka a smlouvy 87:8.
7. 2. Timoteovi 1:7.
8. N. Eldon Tanner, „For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God“, *Ensign*, Nov. 1975, 74–75.
9. Nauka a smlouvy 84:20.
10. Thomas S. Monson, „Tři aspekty rozhodnutí“, *Liahona*, listopad 2010, 68.
11. Nauka a smlouvy 128:22.

Starší Anthony D. Perkins
Sedmdesátník

Mějte se na pozoru ohledně sebe

[Zůstaňte] na kněžské cestě tím, že budete upevňovat své obrácení a posilovat svou rodinu. ... Chraňte se před tragédií tím, že se budete řídit duchovními varovnými cedulemi, které nám do cesty umísťují Bůh a proroci.

Když jsem byl mladý, naše rodina musela k návštěvě prarodičů přejet americké Skalisté hory. Cesta začínala v rovinaté oblasti poseté pelyňkem, pak stoupala po příkrých borovicových svazích, až se nakonec vynořila v lesích s topoly a horskými lukami, odkud bylo vidět nekonečně daleko.

Tato nádherná silnice však nebyla zcela bezpečná. Velká část dálnice byla postavena ve strmém úbočí. Aby stavbaři ochránili projíždějící auta, umístili na silnici svodidla a cedule s nápisem „Pozor, padající kamení!“. Viděli jsme spoustu důvodů pro tato varování. Okolí koryta řeky, která byla hluboko pod svahem, bylo poseto kameny a balvany. Občas jsme na dně kaňonu viděli i pomačkaná auta, což byl tragický příklad řidičů, kteří si pozor nedávali.

Přísaha a smlouva kněžství

Bratři, každý z vás se zavázal, nebo se brzy zaváže, přísahou a smlouvou Melchisedechova kněžství.¹ Součástí této smlouvy je nádherná cesta, jež

začíná přijetím jak menšího, tak vyššího kněžství, pokračuje přes zvelebování našich povolání a stoupá stále výš a výš až k Božím svrchovaným požehnáním, až obdržíme „vše, co [má] Otec“.²

Moudrý návrhář této celestiální silnice nám na cestu umístil varovné cedule. Součástí přísahy a smlouvy kněžství je toto sebezpytující varování: „Nyní vám dávám příkázání, abyste se měli na pozoru ohledně sebe.“³

Proč nám Bůh přikazuje, abychom se měli na pozoru? On ví, že Satan je skutečná bytost⁴, která usiluje o stažení naší duše do propasti bídy.⁵ Bůh také ví, že v každém nositeli kněžství je skrytý „přirozený člověk“⁶, který má sklon bloudit.⁷ A proto nás proroci varují, abychom „svlékli s sebe starého člověka“⁸ a oblékli Krista⁹ skrze víru, pokání, spásné obřady a každodenní život podle evangelia.

Jak se vyhnout tragédii

Každý chlapec či muž, zatímco stoupá po kněžské cestě, může být stahován dolů, pokud se nemá na

pozoru. Překvapil vás někdy nebo vám zlomil srdce neočekávaný pád nějakého znamenitého mladého muže, navrátilivšího se misionáře, uznávaného vedoucího kněžství nebo milovaného člena rodiny?

Tragickým příkladem zmařené kněžské moci je příběh Davida ve Starém zákoně. Přestože v mládí přemohl Goliáše a po celá desetiletí žil spravedlivě,¹⁰ tento prorok a král byl i tak duchovně zranitelný. V onom kritickém okamžiku, kdy ze střechy uviděl koupající se Betsabé, nebyl nablízku žádný mravní strážce, který by zakřičel: „Davide, ty blázne, dávej pozor!“ To, že se neměl ohledně sebe na pozoru¹¹ a že nejednal podle nabádání Ducha,¹² vedlo k tomu, že se připravil o věčnou rodinu.¹³

Bratři, když i mocný David může být smeten z cesty vedoucí k oslavení, jak se můžeme vyvarovat podobného údělu?

Zůstat na nebeské dálnici nám pomáhají dvojité svodidla hlubokého osobního obrácení a silných rodinných vztahů.

Satan to ví, a tak nám do kněžské cesty dává balvany, které ničí naše obrácení a rozbíjejí rodiny. Ježíš Kristus a Jeho proroci ale našťástí umístili na cestu varovné cedule. Soustavně nás varují před pýchou, která ničí obrácení,¹⁴ a před hříchy, jež rozbíjejí rodiny, jako jsou hněv, chamtivost a smyslnost.

Mojžíš před dávnou dobou radil: „Varuj se, abys nezapomenul na Hospodina.“¹⁵ I dnes, v našem hektickém a zábavou přesyceném světě, lidé rychle „zapomínají na Pána, ... [a] jsou rychlí[i] v tom, aby činil[i] nepravost a byl[i] sveden[i] zlým“.¹⁶

Upevňujeme obrácení a posilujeme rodinu

Abychom zůstali bezpečně na kněžské cestě uprostřed padajících

kamení v podobě pokušení, připomenutí nám šest základních zásad, které upevňují obrácení a posilují rodinu.

Zaprvé – neustálá modlitba otevírá dveře božské pomoci, abychom mohli „porazit Satana“. ¹⁷ Pokaždé, když Ježíš varuje nositele kněžství, aby se měli „na pozoru, neboť Satan si přeje [vás] prosívat“, předepisuje modlitbu jako lék proti pokušení. ¹⁸ President Thomas S. Monson učil: „Pokud byl někdo z nás pomalý v tom, aby dbal na radu modlit se vždy, není vhodnější chvíle začít než právě nyní. ... Člověk nikdy není větší, než když klečí na kolenou.“ ¹⁹

Zadruhé – studium dávných i novodobých písem nás spojuje s Bohem. Pán varoval členy Církve, aby „se [měli] na pozoru, jak ... pohlížejí [na proroky], aby nebyl[i] pokládán[i] za nicotnou věc a aby oni tím nebyli přivedeni v odsouzení a neklopotli a nepadli“. ²⁰ Abychom se vyvarovali tohoto závažného odsouzení, máme svědomitě číst písma a také církevní časopisy a internetové stránky,

díky nimž můžeme „důvěrným a osobním způsobem obdržet rady od [Pánova] vyvoleného proroka“. ²¹

Zatřetí – když se způsobile účastníme obřadů, připravujeme se na to, abychom si „vzali ... Svatého Ducha za průvodce svého“. ²² Když Spasitel řekl: „Varujte se toho, abyste nebyli oklamáni,“ slíbil nám, že oklamání nebudeme, pokud budeme „[usilovat] dychtivě o nejlepší dary“ Ducha. ²³ Když členové každý týden způsobile přijímají svátost, jsou oprávněni „vždy mít jeho Ducha, aby byl s nimi“. ²⁴ A při uctívání v chrámu můžeme „obdržeti plnost Ducha Svatého“. ²⁵

Začtvrté – jádrem osobního obrácení a rodinných vztahů je projevování nelíčené lásky. Král Beniamin přikázal: „Varuj se, aby mezi vámi nevystaly sváry.“ ²⁶ Nikdy nezapomeňte, že Satan je „otcem sváru“ ²⁷ a usiluje o to, aby členové rodiny „měl[i] potyčky a hádal[i] se spolu“. ²⁸ Bratří, když zneužíváme či týráme jakéhokoli člena rodiny – duševně, slovně či fyzicky – nebo když někoho šikanujeme, ztrácíme kněžskou moc. ²⁹ Ovládejte svůj

hněv. Členové rodiny mají z našich úst slýchat požehnání, ne proklínání. Ovlivňovat druhé máme pouze přesvědčováním, shovívavostí, jemností, mírností, láskou nepředstíranou, laskavostí a pravou láskou. ³⁰

Zapáté – poslušnost zákona desátku je zásadní součástí víry a rodinné jednoty. Protože Satan používá chamtivost a honbu za majetkem k tomu, aby smetl rodiny z celestiální dálnice, Ježíš radí: „Vystříhejte se od lakomství.“ ³¹ Lakomství neboli žádostivost potlačujeme tím, že si rozpočítáme svůj příjem, platíme poctivý desátek a štědré postní oběti, plánujeme nutné výdaje, vyhýbáme se zbytečným dluhům, spoříme na budoucí potřeby a stáváme se časně soběstačnými. Bůh nám slíbil: „Hleďte nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.“ ³²

Zašesté – žijeme-li plně podle zákona cudnosti, získáváme důvěru stát „v přítomnosti Boží“ s Duchem Svatým jako svým „stálým společníkem“. ³³ Satan útočí na ctnost a manželství lavinou obscenností. Když Pán varoval cizoložníky, ať se „mají na pozoru a rychle činí pokání“, Jeho definice se netýkala jen fyzického cizoložství, ale také smyslných myšlenek, které mu předcházejí. ³⁴ Novodobí proroci a apoštolové hovoří často a jasně o epidemii pornografie. President Gordon B. Hinckley učil: „[Pornografie] je ... jako řádění bouře, jež ničí jednotlivce a rodiny a zcela boří to, co bylo kdysi zdravé a krásné. ... Přišel čas, aby se kdokoli z nás, kdo se tím zaobírá, z této bažiny vysvobodil.“ ³⁵ Jste-li pokoušeni přestoupit zákon cudnosti jakýmkoli způsobem, řiďte se příkladem Jozefa z Egypta, který „utekl, a vyšel ven“. ³⁶

Těchto šest základních zásad pomáhá nositelům kněžství i nadále stoupat po nebeské dálnici a držet se

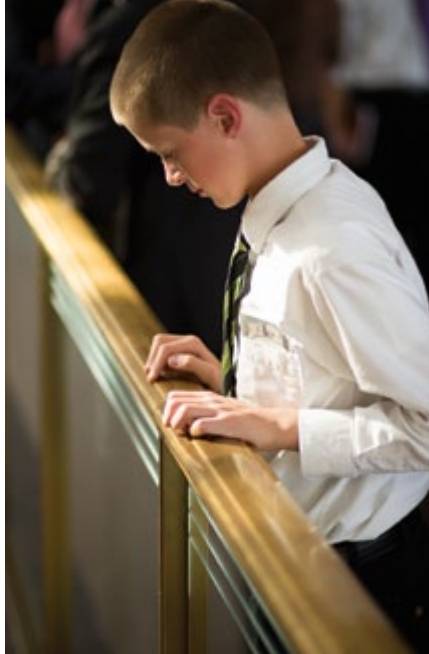
bezpečně mezi duchovními svodidly v podobě osobního obrácení a rodinných vztahů. Mladí muži, budete-li poslušni těchto zásad, připraví vás to na chrámové smlouvy, misionářskou službu na plný úvazek a na věčné manželství. Manželé a otcové, budete-li žít podle těchto zásad, budete moci předsedat rodině ve spravedlivosti a sloužit jako její duchovní vedoucí spolu s manželkou jako svým rovnocenným partnerem.³⁷ Kněžská cesta je cesta naplněná radostí.

Jak zůstat na kněžské cestě

Když se znovu vrátím ke svým zážitkům z mládí, vybavuje se mi jeden konkrétní přejezd Skalistých hor. Poté, co jsme projeli kolem cedule „Pozor, padající kamení“, si tatínek všiml, jak na vozovku před námi padají menší kameny. Okamžitě zpomalil až téměř do zastavení, když vtom kolem nás prosvíštel balvan velikosti basketbalového míče. Tatínek počkal, dokud sprcha kamenů nepřestala. Díky neustálé pozornosti a okamžité reakci mého otce dorazila naše rodina bezpečně do svého cíle.

Bratři, Satan se snaží „zniči[t] duše lidské“.³⁸ Pokud se vaše duše přibližuje okraji duchovního útesu, ihned se zastavte, než spadnete, a vraťte se zpět na cestu.³⁹ Máte-li pocit, že vaše duše leží roztržštěná na dně kaňonu, místo aby se nacházela nahoře na kněžské cestě, protože jste nedbali varovných cedulí a zhřešili jste, svědčím o tom, že skrze upřímné pokání a moc smírné oběti Ježíše Krista můžete být pozvednuti a navraceni na Boží nebeskou dálnici.⁴⁰

Ježíš učil: „Varujte [se] ... pokřeství.“⁴¹ Pokud nejste hodni používat kněžství, jděte prosím za svým biskupem, který vám může pomoci činit pokání. Seberte odvahu, protože ačkoli Spasitel prohlašuje: „Varujte

se ... a zdržte se hříchu,⁴² tak také slibuje: „Já, Pán, odpouštím vám. ... Jděte cestou svou a nehrěšte více.“⁴³

Vyzývám každého chlapce a muže, abyste zůstali na kněžské cestě tím, že budete upevňovat své obrácení a posilovat svou rodinu. Modlitby, písmo a obřady upevňují naše obrácení. Láska, desátek a cudnost posilují rodinu. Chraňte se před tragédií tím, že se budete řídit duchovními varovnými cedulemi, které nám do cesty umísťují Bůh a proroci. Následujte dokonalý příklad Ježíše Krista, který „vytrpěl pokušení, ale nedbal jich“.⁴⁴

Slibuji, že když muži dodržují smlouvu kněžství, aby se „měli na pozoru ohledně sebe“,⁴⁵ my i naše rodiny mohou být ujištěny, že jednou bezpečně a radostně dosáhneme oslavení v celestiálním království. O tom svědčím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Nauka a smlouvy 84:33–44.
2. Nauka a smlouvy 84:38.
3. Nauka a smlouvy 84:43.
4. Viz Joseph Smith–Životopis 1:16; viz také Mojžíš 1:12–22.
5. Viz Helaman 5:12; viz také 2. Nefi 1:13; Helaman 7:16.
6. Mosiáš 3:19; viz také 1. Korintským 2:14.
7. Viz „Prameni všech požehnání“, ZNPPD 2, č. 97.
8. Viz Kolossenským 3:8–10; viz také Efezským 4:22–24.
9. Viz Galatským 3:27; viz také Římanům 13:14.
10. Viz 1. Samuelova 13:14; 17:45–47.
11. Viz 2. Samuelova 11:1–17.
12. „Neuděláte závažnou chybu, aniž byste byli předem varováni skrze nábádání Ducha.“

(Boyd K. Packer, „Rady mládeži“, *Liahona*, listopad 2011, 18.)

13. Viz Nauka a smlouvy 132:39; viz také Průvodce k písmům, heslo „David“.
14. Viz Nauka a smlouvy 23:1; 25:14; 38:39; viz také Ezra Taft Benson, „Beware of Pride“, *Ensign*, May 1989, 4–7.
15. Deuteronomium 6:12; viz také Deuteronomium 8:11–19.
16. Alma 46:8.
17. Nauka a smlouvy 10:5.
18. Viz Nauka a smlouvy 52:12–15; viz také Lukáš 22:31–32; Alma 37:15–17; 3. Nefi 18:18–19.
19. Thomas S. Monson, „Pojďte k Němu s modlitbou a s vírou“, *Poselství Prvního předsednictva*, březen 2009.
20. Nauka a smlouvy 90:5; viz také Nauka a smlouvy 41:1, 12.
21. Gordon B. Hinckley, „Faith: The Essence of True Religion“, *Ensign*, Nov. 1981, 5.
22. Nauka a smlouvy 45:57.
23. Nauka a smlouvy 46:8; viz také Efezským 4:14; Nauka a smlouvy 52:14–16; Kolossenským 2:8.
24. Moroni 4:3; Nauka a smlouvy 20:77; viz také 3. Nefi 18:1–11.
25. Nauka a smlouvy 109:15.
26. Mosiáš 2:32.
27. Viz 3. Nefi 11:29–30.
28. Mosiáš 4:14.
29. Viz Nauka a smlouvy 121:36–37; viz také Nauka a smlouvy 63:61–63.
30. Viz Nauka a smlouvy 121:41–45.
31. Lukáš 12:15; viz také Nauka a smlouvy 38:39.
32. Matouš 6:33; viz také 3. Nefi 13:33.
33. Nauka a smlouvy 121:45–46; viz také Nauka a smlouvy 67:11; Mojžíš 1:11.
34. Viz Nauka a smlouvy 63:14–16; viz také Matouš 5:27–28; 3. Nefi 12:27–30.
35. Gordon B. Hinckley, „Tragické zlo mezi námi“, *Liahona*, listopad 2004, 59–62; viz také Dallin H. Oaks, „Pornografie“, *Liahona*, květen 2005, 87–90; Jeffrey R. Holland, „Nedej již místa nepříteli duše mé“, *Liahona*, květen 2010, 44–46.
36. Genesis 39:12.
37. Viz *Příručka 2: Správa Církve* (2010), 2.3.
38. Nauka a smlouvy 10:27; viz také 1. Petrova 5:8.
39. Viz Nauka a smlouvy 3:9–10; 1. Korintským 10:12–13; 2. Petrova 3:17.
40. Viz Alma 13:27–29; Nauka a smlouvy 109:21.
41. Lukáš 12:1; viz také Nauka a smlouvy 50:6–9.
42. Nauka a smlouvy 82:2.
43. Nauka a smlouvy 82:1, 7.
44. Nauka a smlouvy 20:22; viz také Židům 2:17–18; 4:14–16.
45. Nauka a smlouvy 84:43; viz také Deuteronomium 4:9; Mosiáš 4:29–30.

President Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Radost pramenící z kněžství

*Přijmeme zázrak a výsadu kněžství a rozumějme jim.
Přijíme zodpovědnosti, o něž jsme požádáni,
a mějme je rádi.*

Radost z létání

Před mnoha lety jsme se s několika mými přáteli-kapitány aerolinek rozhodli splnit si dětský sen a zre-novovat staré letadlo. Společně jsme zakoupili vyřazené letadlo Piper Cub z roku 1938 a začali jsme pracovat na tom, abychom ho vrátili do původního stavu. Tento projekt byl prací lásky. Měl pro mě zvláštní význam, protože když jsem byl mladý, učil jsem se s podobným letadlem létat.

Toto letadlo bylo poprvé vyrobeno pouhých 35 let poté, co bratři Wrightovi podnikli svůj proslulý první let. Už jen proto mám pocit, že jsem velmi starý.

Motor neměl elektrický startér; když jste v kokpitu startovali, někdo jiný musel stát na zemi, chytit vrtuli a patřičnou silou ji roztáčet, dokud motor nenaskočil. Každý start byl okamžikem napětí a odvahy.

Jakmile jsme vzlétli, bylo jasné, že rychlost není silnou stránkou Piper Cubu. Ve skutečnosti, když jsme letěli v silném protivětru, to vypadalo, jako bychom se ani nehýbali. Vzpomínám si, jak jsem se svým dospívajícím synem, Guidem, letěl nad dálnicí

v Německu a, jak asi tušíte, auta na dálnici nás s přehledem předjížděla!

Ale jak jsem toto malé letadlo miloval! Byla to dokonalá možnost, jak si užívat zázraku a krásy létání. Mohli jste slyšet, cítit, vnímat a vidět, co létání ve skutečnosti je. Bratři Wrightovi to vyjádřili takto: „Není [ničeho], co by se vyrovnalo tomu, co prožívají letci, když jsou unášeni vzduchem na velkých bílých křídlech.“¹

V kontrastu s tím jsem měl na začátku tohoto roku výsadu proletět se moderní stíhačkou F-18 se světově proslulými Modrými anděly, což je akrobatická letka Námořnictva Spojených států. Bylo to, jako bych letěl nad koridorem vzpomínek, protože přesně před 50 lety, téměř na den přesně, jsem dokončil svůj výcvik armádního stíhacího pilota.

Zážitek s F-18 byl samozřejmě zcela jiný než létání s Piper Cubem. Poznal jsem mnohem dynamičtější krásu létání. Bylo to jako aplikovat stávající zákony aerodynamiky ještě dokonalejším způsobem. Ale při letu s Modrými anděly jsem si také hodně rychle uvědomil, že být stíhacím pilotem je hra jen pro mladé muže. Opět cituji bratry

Wrightovy: „[Létání], více než cokoli jiného, navozuje pocit dokonalého pokoje smíchaný s nadšením, které napíná každíčký nerv až k prasknutí.“² Kromě toho, let s Modrými anděly vrhl úplně jiný pohled na „anděly“, kteří jsou kolem vás a podpírají vás.

Kdybyste se mě zeptali, který z těchto dvou letů se mi líbil víc, nejsem si jistý, zda bych dokázal odpovědět. V určitých pochopitelných ohledech byly přinejmenším velmi odlišné. A naopak v jiných ohledech byly v podstatě stejné.

Jak v Piper Cubu, tak v F-18 jsem pociťoval nadšení, krásu a radost z létání. V obou letadlech jsem pocítil, co měl na mysli jistý básník, když se chtěl „[vymanit] z nevlídných pout Země a [tančit] na obloze na křídlech postříbřených smíchem“.³

Všude totéž kněžství

Možná se ptáte, jak tyto dva zcela odlišné zážitky s létáním souvisejí s naším dnešním shromážděním nebo s kněžstvím, jehož nositeli máme tu výsadu být, nebo s kněžskou službou, kterou máme všichni tak rádi.

Bratři, není snad pravda, že naše osobní zážitky a zkušenosti se službou v kněžství mohou být všechny hodně odlišné? Dalo by se říci, že někteří z vás létají ve stíhačce F-18, zatímco jiní létají v Piper Cubu. Někteří z vás žijí ve sborech a kůlech, kde je každá pozice obsazena aktivním nositelem kněžství – od asistenta vedoucího skupiny vysokých kněží až po tajemníka kvora jáhnů. Vy máte tu výsadu, že jste součástí sboru, který je organizačně velmi dobře obsazen.

Jiní z vás žijí v oblastech světa, kde je jen hrstka členů Církve a nositelů kněžství. Možná se cítíte osamoceni a přetíženi vším tím, co je třeba dělat. Může to pro vás znamenat, že je zapotřebí hodně ručního roztáčení, aby

motor kněžské služby vůbec nastartoval. Někdy se může dokonce zdát, že se vaše odbočka nebo sbor ani nehne.

Ale bez ohledu na to, jaké mohou být vaše zodpovědnosti nebo okolnosti, vy i já víme, že z oddané kněžské služby vždy pramení zvláštní druh radosti.

Létání jsem měl rád vždycky – ať již to bylo s Piper Cubem, stíhačkou F-18, nebo s jakýmkoli jiným letadlem. Když jsem seděl v Piper Cubu, nestěžoval jsem si na nízkou rychlost; nereptal jsem, když nápor akrobatických manévru v F-18 nemilosrdně odhalil stinné stránky mého pokročilého věku.

Ano, v každé situaci se vždy najde něco nedokonalého. Ano, je snadné najít něco, na co bychom si mohli stěžovat.

Ale bratří, my jsme nositeli Svatého kněžství podle řádu Syna Božího! Každému z nás byly vloženy ruce na hlavu a obdrželi jsme kněžství Boží. Byla nám předána pravomoc a zodpovědnost jednat v Jeho jménu jako Jeho služebníci na zemi. Ať jsme ve velkém sboru, nebo v malé odbočce, jsme povoláni

sloužit, žehnat a jednat ve všech věcech pro dobro všech a všeho, co je nám svěřeno do péče. Může snad být něco radostnějšího?

Rozumějme radosti plynoucí ze služby v kněžství, buďme za ni vděční a pociťujme ji.

Radost pramenící z kněžství

Má láska k létání ovlivnila směr celého mého života. Ale ať už mé zážitky jako pilota byly jakkoli povzbuzující a radostné, mé zážitky a zkušenosti jako člena Církve jsou mnohem hlubší, radostnější a daleko významnější. Vždy když se ponořím do služby v Církvi, pociťuji Boží všemohoucí moc i Jeho láskyplná milosrdenství.

Jako pilot jsem se dotýkal nebe. Jako člen Církve pociťuji, jak mě nebesa objímají.

Čas od času se mi po kokpitu zasteskne. Ale služba po boku mých bratrů a sester v Církvi to snadno vynahradí. O to, že mohu pociťovat onen vznešený pokoj a radost, které stále rostou tím, že jsem součástí této veliké věci a velikého díla, bych za nic na světě nechtěl přijít.

Dnes jsme shromážděni jako

velká skupina nositelů kněžství. Je naší posvátnou výsadou a radostí, že můžeme sloužit Pánu a bližním, že ze sebe můžeme dávat to nejlepší ve prospěch tohoto vznešeného díla pozvedat druhé a budovat království Boží.

Víme, že kněžství je věčná moc a pravomoc Boha, a rozumíme tomu. Tuto definici dokážeme snadno odříkat zpaměti. Ale rozumíme skutečně významu toho, co říkáme? Dovolte mi to zopakovat: *Kněžství je věčná moc a pravomoc Boha.*

Zamyslete se nad tím. Prostřednictvím kněžství Bůh stvořil nebesa a zemi a tímto kněžstvím je ovládá.

Prostřednictvím této moci vykupuje a oslavuje své děti a uskutečňuje „nesmrtelnost a věčný život člověka“.⁴

Kněžství je, jak to vysvětlil Prorok Joseph Smith, „cesta, skrze niž Všemohoucí započal zjevovat svou slávu [při] ... stvoření této země a skrze niž pokračuje ve zjevování sama sebe dětem lidským až do současné doby, a skrze niž učiní své záměry zjevné až do konce času“.⁵

Náš všemocný Otec v nebi svěří kněžskou pravomoc nám

– smrtelníkům, kteří jsou ve své podstatě padlí a nedokonalí. Uděluje nám pravomoc jednat v Jeho jménu pro spasení Jeho dětí. Díky této veliké moci jsme oprávněni kázat evangelium, vykonávat obřady spasení, pomáhat budovat království Boží na zemi a žehnat a sloužit své rodině a bližním.

Dostupné všem

Jsme nositeli posvátného kněžství.

Kněžství, ani žádná zodpovědnost s ním spojená, se nedá koupit a ani mu nelze rozkazovat. Používání moci kněžství nelze ovlivňovat, ovládat ani vynucovat osobním postavením, bohatstvím či vlivem. Jedná se o duchovní moc, která působí podle nebeského zákona. Jejím původcem je mocný Nebeský Otec nás všech. Moc kněžství lze ovládat a řídit pouze podle zásad spravedlivosti,⁶ nikoli samolibosti.

Zdrojem veškeré skutečné kněžské pravomoci a moci na zemi je Kristus.⁷ Je to Jeho dílo, s nímž máme tu výsadu Mu pomáhat. „A nikdo nemůže pomáhati v tomto díle, ledaže bude

pokorný a plný lásky, maje víru, naději a pravou lásku, jsa umírněný ve všech věcech, kterékoli budou do péče jeho svěřeny.“⁸

Nesloužíme proto, abychom získali osobní prospěch; spíše se snažíme sloužit druhým a pozvedat je. Nevedeme druhé silou, nýbrž „přesvědčováním, shovívavostí, jemností a mírností a láskou nepředstíranou“.⁹

Kněžství Všemohoucího Boha je dostupné způsobilým mužům, ať jsou kdekoli – bez ohledu na jejich původ, bez ohledu na to, z jak skromných podmínek pocházejí, v nejbližších i nejvzdálenějších místech na zemi. Je dostupné bez peněz či jakékoli svět-ské ceny. Abych parafrázoval dávného proroka Izaiáše, *každý*, kdo žízní, může přijít k vodám, a k tomu, aby přišel a najedl se, nepotřebuje žádné peníze!¹⁰

A díky věčnému a nezměrnému Usmíření našeho Spasitele Ježíše Krista je kněžství Boží dostupné i tehdy, když jste v minulosti klopýtlí nebo jste byli nezpůsobilí. Skrze duchovně zušlechťující a očišťující proces pokání

můžete povstat a svítit!¹¹ Díky bezmezná a odpouštějící lásce našeho Spasitele a Vykupitele můžete pozvednout oči, stát se čistými a způsobilými a rozvinout se ve spravedlivé a šlechetné syny Boží – způsobilé nositele nejposvátnějšího kněžství Všemohoucího Boha.

Zázrak a výsada kněžství

Je mi trochu líto těch, kteří nerozumí zázraku a výsadě kněžství a neváží si jich. Jsou jako cestující v letadle, kteří tráví čas tím, že si stěžují na velikost pytlíčků s arašidy, zatímco se nesou vzduchem, vysoko nad oblaky – což je něco, za co by dávní králové dali vše, co vlastnili, aby to mohli alespoň jednou vyzkoušet a zažít!

Bratří, jsme velmi pozhnání, že můžeme být pokornými podílníky této velkolepé kněžské pravomoci a moci. Pozvedněme oči a vizme, rozpoznejme a přijměme tuto příležitost takovou, jaká skutečně je.

Skrze spravedlivou, láskyplnou a oddanou kněžskou službu budeme moci pocítit skutečný význam tohoto zjevení: „Půjdu před tváří vaší. Já budu na pravici vaší a na levice vaší a Duch můj bude v srdci vašem a andělé moji kolem vás, aby vás podpírali.“¹²

Přijměme zázrak a výsadu kněžství a rozumějme jim. Přijímejme zodpovědnosti, o něž jsme požádáni, a mějme je rádi – zodpovědnosti v rodině i ve své církevní jednotce, ať je jakkoli velká, či malá. Prohlubujme neustále svou spravedlivost, oddanost a kněžskou službu. Objevme radost pramenící ze služby v kněžství!

Toho můžeme dosáhnout nejlépe tím, že budeme uplatňovat zásady poznání, poslušnosti a víry.

To znamená, že nejprve musíme poznat nauku kněžství, která se nachází ve zjeveném slově Božím, a přijmout ji za svou. Je důležité, abychom

Sobral, Brazílie

porozuměli smlouvám a přikázáním, na jejichž základě kněžství funguje.¹³

Dále – budme moudří a jedněme podle tohoto získaného poznání neustále a čestně. Když budeme poslušni Božích zákonů, budeme ukáznovat svou mysl a tělo a své skutky uvedeme v soulad se vzory spravedlivosti, kterým učí proroci, budeme pociťovat radost pramenící z kněžské služby.

A konečně – prohlubujme víru v našeho Pána, Ježíše Krista. Vezměme na sebe Jeho jméno a každý den se zavažme, že budeme opět kráčet po cestě učenictví. Nechť naše skutky činí naši víru dokonalou.¹⁴ Díky učenictví můžeme být krok za krokem zdokonalováni tím, že sloužíme rodině, bližním a Bohu.

Když sloužíme v kněžství celým srdcem, mocí, myslí a silou, máme zaslíbení obrovského poznání, pokoje a duchovních darů. Když svaté kněžství chováme v úctě, Bůh bude chovat v úctě nás, a my budeme „posledního dne ... státí před Bohem bez úhony“.¹⁵

Abychom vždy mohli mít oči k vidění a srdce k vnímání zázraků a radosti pramenící z kněžství našeho velikého a mocného Boha, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Wilbur Wright, v knize Jamese Tobina, *To Conquer the Air: The Wright Brothers and the Great Race for Flight* (2003), 238.
2. Wright brothers, v Tobin, *To Conquer the Air*, 397.
3. John Gillespie Magee Jr., „High Flight“, v Diane Ravitch, ed., *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), 486.
4. Mojžiš 1:39.
5. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 108.
6. Viz Nauka a smlouvy 121:36.
7. Viz Židům 5:4–10; Nauka a smlouvy 107:3.
8. Nauka a smlouvy 12:8.
9. Nauka a smlouvy 121:41.
10. Viz Izaiáš 55:1.
11. Viz Nauka a smlouvy 115:5.
12. Nauka a smlouvy 84:88.
13. Viz Nauka a smlouvy 84:33–44; 121:34–46.
14. Viz Jakub 2:22.
15. Nauka a smlouvy 4:2.

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

Pomáhejte jim mířit výš

Díky vašemu vedení budou ti, které vedete, schopni vidět, chtít a věřit, že při službě v Božím království mohou využívat všech svých schopností.

Jsem nesmírně vděčný za tuto příležitost být na tomto velkém kněžském shromáždění a vyslechnout si tak úžasná slova a svědectví. Přemýšlel jsem díky tomu o svých zážitcích. Téměř vše, čeho jsem byl jako nositel kněžství schopen dosáhnout, jsem dosáhl díky tomu, že ti, kteří mě znali, ve mně viděli něco, co jsem já neviděl.

Jako mladý otec jsem se modlil o to, abych poznal, čím mohou mé děti přispět do Pánova království. Pokud jde o chlapce, věděl jsem, že mohou mít příležitosti používat kněžství. Pokud jde o dívky, věděl jsem, že mohou zastupovat Pána při poskytování služby. Všichni tak budou konat Jeho dílo. Věděl jsem, že každé z nich je osobností, a Pán jim tudíž dá konkrétní dary, které budou moci v Jeho službě používat.

Nemohu samozřejmě říci každému otci a každému vedoucímu mládeže, co přesně by bylo nejlepší ve vašem případě. Ale mohu vám slíbit, že dětem a mladým požehnáte, když jim pomůžete rozpoznat duchovní dary, s nimiž se narodili. Každý člověk je jiný a může přispět něčím jiným. Nikdo není předurčen k nezdaru. Budete-li usilovat o zjevení, abyste viděli dary, které Bůh vidí v těch, které v kněžství vedete – zvláště mládež –, budete požehnáni

tím, že jejich pozornost obrátíte na službu, kterou budou moci poskytovat. Díky vašemu vedení budou ti, které vedete, schopni vidět, chtít a věřit, že při službě v Božím království mohou využívat všech svých schopností.

Pokud jde o mé děti, modlil jsem se o zjevení, abych věděl, jak bych každému z nich mohl osobně pomoci připravit se na konkrétní příležitosti ke službě Bohu. A pak jsem se snažil jim pomoci si tuto budoucnost představit, věřit v ni a usilovat o ni. Pro každého svého syna jsem na dřevěnou desku vyryl citát z písem, který popisoval jeho osobní dary, a obrázek, který tento dar znázorňoval. Pod obrázek a text jsem vyryl data křtu a vysvěcení do kněžských úřadů a u každého tohoto data jsem vyznačil, jak vysoký tehdy můj syn byl.

Tyto desky, které jsem vyrobil pro každého svého syna, abych mu pomohl vidět jeho duchovní dary a to, jaký přínos může pro Pánovo dílo mít, vám nyní popíši. I vy, podobně jako já, můžete být inspirováni, abyste rozpoznali konkrétní dary a jedinečné možnosti každého mladého člověka, kterého máte rádi a kterého vedete.

Když se můj nejstarší syn stal jáhnem a získal ocenění „Orlí skaut“, přemýšlel jsem o něm a o jeho

„Utíkají bezbožní, ač jich žádný nehoní, ale spravedliví jako mladý lev smělí jsou.“²

Na jeho desku jsem pod obrázek velké řvoucí lví hlavy vyryl slova „Odvážný jako lev“. Na misi i v následných letech zcela naplnil naděje vyjádřené v mých rytinách. Můj syn, který byl kdysi stydlivý, hlásal evangelium s velkým zápalem a odvážně čelil nebezpečím. A ve svých zodpovědnostech zastupovat Pána byl zveleben.

To se může stát i mladému muži, kterého vedete vy. Je třeba, abyste posilovali jeho víru v to, že Pán ho může proměnit ve služebníka udatnějšího, než je plachý chlapec, kterého vidíte nyní.

Víme, že Pán dodává svým služebníkům odvalu. Mladý chlapec Joseph, který v lesnatém háji viděl Boha Otce a Jeho Syna, Ježíše Krista, byl proměněn v duchovního velikána. Parley P. Pratt toho byl svědkem, když Prorok Joseph Smith pokáral hanebné strážce, které je držely v zajetí. Starší Pratt zaznamenal:

„Náhle povstal a promluvil hromovým hlasem nebo jako řvoucí lev a pronesl, nakolik si vzpomínám, tato slova:

„TICHO, vy ďáblové z pekelné propasti. Ve jménu Ježíše Krista vás kárám a přikazuji vám, abyste byli zticha; nebudu žít už ani minutu a naslouchat takovým řečem. Přestaňte takto mluvit, jinak vy nebo já OKAMŽITĚ zemřeme!“

Starší Pratt o tomto zážitku napsal: „Důstojnost a majestát jsem viděl pouze jednou, když o půlnoci stál v řetězech v kobce v malé vesnici v Missouri.“³

Pán dá svým spravedlivým služebníkům příležitost být odvážní jako lvi, když budou promlouvat v Jeho jménu a jako svědkové s Jeho kněžstvím.

Další můj syn měl již jako chlapec

budoucnosti, a v mysli se mi zjevil obrázek orla. Bydleli jsme v Idahu poblíž úpatí hory South Teton, kam jsme společně chodili na výlety a pozorovali orly vznášející se v oblacích. Tato představa mi pomohla částečně pochopit tato Izaiášova slova:

„On dává [zemdlenému] sílu, a tomu, ješto žádné síly nemá, moci hojně udílí.

Ustává a umdlévá mládež, a mladenci těžce klesají,

Ale ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako orlice; běží, a však neumdlévají, chodí, a [neumdlévají].“¹

S tímto nejstarším synem jsme jednou museli pod vrcholem hory South Teton zastavit, protože syn byl unavený. Chtěl zastavit. A řekl: „Nejspíš mi bude vždycky líto, že jsme nezvládli vylézt až na vrchol. Ty jdi ale dál, tati – nechci, abys byl zklamaný.“

Já jsem odpověděl: „Já zklamaný nebudu a tobě to nebude líto. Budeme si navždy pamatovat, že jsme spolu vylezli až sem.“ Na horní část jeho desky jsem vyryl orla a nápis: „Na orlích křídlech.“

V průběhu let se můj syn vznesl jako misionář výše, než jak by mě napadlo i v těch nejtajnějších snech. Některé výzvy, kterým čelil v misijním poli, se mu zdály nepřekonatelné. Pro chlapce, kterému pomáháte, může platit totéž co pro mého syna, kterého Pán při hlásání evangelia v těžkém jazyce pozvedl výše, než jsem se domníval, že by bylo možné. Pokud se jakémukoli mladému muži budete snažit pomoci uvědomit si jeho kněžské možnosti, slibuji vám, že Pán vám řekne přesně to, co budete potřebovat. Onen chlapec může mít dokonce větší schopnosti, než jaké vám Pán zjeví. Pomáhejte mu mířit výš.

Chlapec, kterého povzbuzujete, vám může připadat až příliš plachý na to, aby se stal mocným služebníkem v kněžství. Další můj syn byl jako malý chlapec tak stydlivý, že nechtěl ani vstoupit do obchodu a promluvit na prodavače. Byl tak bázlivý, že jsem si o něj dělal starosti, když jsem se modlil o jeho budoucnost v kněžství. Představoval jsem si ho v misijním poli – a nebyla to nadějná představa. Narazil jsem ale na jeden verš z Přísloví:

mnoho přátel, kteří často vyhledávali jeho společnost. Seznamoval se s druhými snadno. Když jsem se modlil a snažil jsem si představit, čím přispěje do Božího království, pocítil jsem, že bude mít moc sbližovat lidi v lásce a jednotě.

To mě přivedlo ke slovům v Nauce a smlouvách, která popisují, jak si úsilí starších vybudovat ve státě Missouri Sion vysloužilo chválu andělů, kteří byli svědky jejich snahy a jejich přínosu. To vyžadovalo velikou oběť. Ve zjevení v Nauce a smlouvách se píše: „Nicméně jste požehnání, neboť svědectví, jež jste vydali, je zaznamenáno v nebi pro anděly, aby na ně hleděli; a oni se nad vámi radují a hříchy vaše jsou vám odpuštěny.“⁴

Na desku jsem synovi vyryl slova: „Andělé se nad tebou radují.“

Tato velká schopnost mého syna sdružovat druhé a mít na ně vliv se projevovala i dlouho poté, co vyšel ze školy. S ostatními nositeli kněžství organizoval v kůlu akce, které dodávaly mladým členům v jeho okolí víru vytrvat v obtížných situacích, a dokonce je úspěšně zvládat. Když posiloval víru těchto mladých mužů a žen, pomáhal přitom budovat základny Sionu v různých městech Spojených států. Vyryl jsem mu na desku anděly, kteří trpí na pozouny, což možná přesně neodpovídá tomu, jak to dělají, ale bylo snazší vyryt pozoun než zvolání.

Andělé se radují, když vedoucí kněžství po celém světě budují Sion ve svém sboru, kůlu a misi. A budou se radovat i z mladých mužů a žen,

kterým pomáháte budovat Sion, ať jsou kdekoli, nebo ať se nacházejí v jakékoli situaci. Sion vzniká díky lidem spojeným smlouvou a láskou. Vyzývám vás, abyste pomáhali mládeži stát se jeho součástí.

V případě dalšího z mých synů jsem pocítil, že mám na desku vyryt slunce – slunce na obloze – a tato slova ze Spasitelovy přímluvné modlitby: „Toto je život věčný.“ Spasitel se v závěru svého působení ve smrtelnosti modlil ke svému Otci:

„Totoť jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.

Ját jsem oslavil tebe na zemi; dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi dal, abych činil.“⁵

Můj syn poskytoval kněžskou službu na třech kontinentech, ale co je nejdůležitější, i doma a mezi členy své rodiny. Kolem nich postavil svůj život. Pracuje blízko domova a často se vrací domů na oběd s manželkou a menšími dětmi. Jeho rodina bydlí velmi blízko nás. Starají se nám o zahradu, jako kdyby byla jejich vlastní. Tento syn žije nejen tak, aby si zasloužil věčný život, ale tak, aby ho navždy obklopovali vděční členové jeho rodiny, které shromažďuje kolem sebe.

Život věčný znamená žít v jednotě a v rodině s Otcem, Synem a Duchem Svátým. Věčného života lze dosáhnout jedině skrze klíče kněžství Božího, které byly znovuzříženy skrze Proroka Josepha Smitha. Když tento věčný cíl budete zdůrazňovat mladým lidem, které vedete, je to ten největší dar,

který jim můžete dát. Toho dosáhnete v první řadě tím, že budete dobrým příkladem ve vlastní rodině. Ti, které vedete, možná nemají rodinu v Církvi, ale vyzývám vás, abyste jim pomáhali pociťovat a přát si lásku rodiny z obou stran závoje.

Dřevěné desky, které jsem popisoval, jsou jen jedním ze způsobů, jak můžete mladým lidem pomoci získat letmý náhled na vznešenost, kterou v nich Bůh vidí, a na jejich budoucnost a jedinečnou službu, na kterou je Bůh připravuje. A On vám pomůže poznat, jak toho dosáhnout u vašich dětí i u dalších mladých lidí, které vedete. Když se však budete s modlitbou snažit sami pro sebe zachytit tento náhled na jejich budoucnost a pak ho osobně předat mladému člověku, poznáte, že Bůh miluje každé své dítě jako osobnost a v každém z nich vidí velké a jedinečné dary.

Jako otec jsem byl požehnan tím, že jsem viděl velkou budoucnost v Božím království nejen pro své syny, ale i pro své dcery. Když jsem s modlitbou usiloval o vedení, bylo mi ukázáno, jak mohu pomoci dcerám rozpoznat, že Bůh jim důvěřuje jako služebnicím, které mohou budovat Jeho království.

Když byly dcery ještě malé, uvědomil jsem si, že bychom mohli pomoci druhým pociťovat lásku těch, kteří jsou již za závojem, napříč generacemi. Věděl jsem, že láska přichází díky službě a přináší naději na život věčný.

A tak jsme vyřezali dřevěná prkénka, na která jsme položili bochník domácího chleba a šli jsme ho společně věnovat vdovám, vdovcům a ostatním rodinám. Na každé toto prkénko jsem vyryl nápis „J'aime et J'espere“, což francouzsky znamená „Miluji a doufám“. Důkaz o jedinečných duchovních darech mých dcer nebyl napsán jen na prkénkách, která

Generální autority Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

Říjen 2012

PRVNÍ PŘEDSEDNICTVO

Henry B. Eyring
První rádce

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce

KVORUM DVANÁCTI APOŠTOLŮ

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PŘEDSEDNICTVO SEDMDESÁTI

Ronald A. Rosdard

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Tia R. Callister

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

PRVNÍ KVORUM SEDMDESÁTI (v abecedním pořádku)

Marcos A. Aidiukitis

Jose L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Ardern

Mervyn B. Arnold

David S. Bortler

Shayne M. Bowen

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Cobridge

Claudio R. M. Costa

LeGrand R. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

Larry Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Fabiella

Eduardo Gavarret

Robert C. Goy

Carlos A. Godoy

Christoffer Golden Jr.

Gerrit W. Gong

C. Scott Grow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keaton

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopischke

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sifari

Steven E. Snow

Ulisses Soares

Michael John U. 'lel

Jose A. Teixeira

Juan A. Uceda

Francisco J. Vinas

W. Christopher Waddell

William R. Walker

F. Michael Watson

Scott D. Whiting

Kazuhiko Yamashita

Jorge F. Zaballos

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

DRUHÉ KVORUM SEDMDESÁTI (v abecedním pořádku)

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Bruce A. Carlson

J. Devin Cornish

Bradley D. Foster

O. Vincent Hadeck

Larry R. Lawrence

Per G. Malm

James B. Marino

Joao Mazzagardi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

PŘEDSEDAJÍCÍ BISKUPSTVO

Gerald Causse
První tace

Gary E. Stevenson
Předsedač biskup

Dean M. Davies
Druhý tace

Díky „nebývalému rozsahu“ vysílání konference, jak to nazval president Thomas S. Monson, měli Svátí posledních dnů po celém světě to požehnání sledovat generální konferenci. Na fotografiích (odshora a zleva po směru hodinových ručiček) jsou členové a misionáři v Quelimane v Mosambiku; v Tallinnu v Estonsku; ve Varšavě v Polsku; v Mexico City v Mexiku; v Edinburghu ve Skotsku; v Taipei v Tchajwanu a v Gaborone v Botswaně.

jsem vyrobil, ale mnohem očividněji byl patrný tehdy, když jsme je předávali těm, kteří v situaci, kdy pociťovali bolest nebo ztrátu, potřebovali ujištění o tom, že Spasitelova láska a Usmíření mohou přinést dokonalý jas naděje. V tomto spočívá život věčný – pro mé dcery i pro každého z nás.

Možná vás teď napadá: „Bratře Eyringu, chcete tím říci, že se musím naučit vyřezávat do dřeva?“ Odpověď zní ne. Já sám jsem se naučil vyřezávat jen s pomocí laskavého a nadaného učitele, tehdy staršího Boyda K. Packera. To málo, co jsem se naučil, lze přičíst jeho velkému daru jakožto řezbáře a jeho trpělivosti jakožto učitele. Jedině nebesa mohou nabídnout takového učitele, jako je prezident Packer. Existuje však mnoho způsobů, jak formovat srdce dětí, aniž byste pro ně museli vyřezávat dřevěná prkénka nebo desky.

Například nové komunikační technologie umožňují posílat poselství víry a naděje přes vzdálenost mnoha kilometrů, které nás oddělují – okamžitě a s malými, či vůbec žádnými náklady. Manželka mi v tomto pomáhá. Začneme tím, že zatelefonujeme vnoučatům nebo dětem, kterým se můžeme dovolat. Pak je požádáme, aby se s námi podělily o to, co se jim podařilo a komu posloužily. Také je vybídeme, aby nám poslaly fotografie zachycující to, co dělaly. Tyto fotografie pak použijeme jako ilustraci k několika odstavcům textu. K tomu přidáme jeden nebo dva verše z Knihy Mormonovy. Nefi a Mormon by nejspíš nebyli příliš ohromeni duchovní kvalitou našich zápisů či omezeným úsilím vynaloženým na vytvoření toho, co nazýváme „Rodinný deník – malé desky“. Se sestrou Eyringovou jsme ale díky svému úsilí požehnání. Máme pocit, že při výběru pasáží z písem a krátkých svědectví, která zapisujeme, jsme inspirováni. A

v jejich životě jsme svědky toho, že se srdce našich vnoučat obrací k nám a ke Spasiteli a směrem vzhůru.

Existují i jiné možnosti, jak o někoho projevovat zájem; vy sami mnohé z nich již využíváte. Váš zvyk mít rodinnou modlitbu a číst společně s rodinou písma vytvoří trvalejší vzpomínky a změni srdce druhých více, než si možná nyní uvědomujete. Dokonce i očividně světské činnosti jako sledování sportovního utkání nebo sledování filmu mohou formovat srdce dítěte. To, na čem záleží, není ta činnost jako taková, ale pocity, které se při tom dostávají. Objevil jsem dobrou metodu, jak určit činnosti, které mají potenciál změnit k dobrému život mladého člověka. Spočívá v tom, že oni sami navrhnou činnost, která odpovídá jejich zájmu, který podle svého názoru získali jako dar od Boha. Z vlastní zkušenosti vím, že to takto může fungovat.

Když jsem se ve 12 letech stal jáhnem, bydlel jsem v New Jersey, asi 80 kilometrů od New Yorku. Snil jsem o tom, že se stanu slavným baseballistou. Tatínek souhlasil s tím, že mě vezme na zápas, který se hrál na starém historickém stadionu Yankee v Bronxu. Dosud před očima vidím, jak Joe DiMaggio odpaluje homerun směrem k tribuně za středovým polem a vedle mě sedí tatínek – to bylo jedinkrát, kdy jsme společně šli na prvoligový baseballový zápas.

Jiný den strávený s tatínkem mi ale změnil život navždy. Vyrazili jsme z New Jersey a navštívili jsme domov jednoho vysvěceného patriarchy v Salt Lake City. Nikdy předtím jsem toho muže neviděl. Tatínek mě nechal u dveří. Patriarcha mě pak posadil do křesla, vložil mi ruce na hlavu a pronesl požehnání jako dar od Boha, které obsahovalo i vyjádření největšího přání mého srdce.

Řekl, že jsem jedním z těch, o nichž bylo řečeno: „Blahoslavení pokojní.“⁶ Byl jsem tak překvapen, že někdo úplně cizí zná mé srdce, že jsem otevřel oči, abych viděl místnost, v níž k tomuto zázraku došlo. Toto požehnání týkající se mých možností dodnes formuje můj život, manželství i kněžskou službu.

Díky tomuto zážitku i tomu, co následovalo, mohu svědčit o tomto: „Neboť každému nebyly dány všechny dary; neboť je mnoho darů a každému člověku je dán dar Duchem Božím.“⁷

Díky tomu, že mi Pán zjevil určitý dar, jsem byl schopen rozpoznat příležitosti k jeho používání a připravit se na ně, abych ho mohl používat k zehnaní těm, které mám rád a kterým sloužím.

Bůh zná naše dary. Vyzývám vás i sebe, abychom se modlili o to, abychom věděli, jaké dary nám byly dány, abychom věděli, jak je rozvíjet, a abychom rozpoznávali příležitosti ke službě druhým, které nám Bůh dává. Ale především se modlím o to, abyste byli inspirováni pomáhat druhým objevovat jedinečné dary od Boha, kterými mohou sloužit ostatním.

Slibuji vám, že když se budete tápat, budete požehnáni tím, že budete moci pomáhat druhým a pozvedat je, aby využívali veškeré své schopnosti při službě těm, které s láskou vedou. Svědčím o tom, že Bůh žije, že Ježíš je Kristus, že kněžství, jehož jsme nositeli, je kněžství Boží, a že Bůh nám dává zvláštní dary, abychom Mu mohli sloužit nad rámec svých nejtajnějších snů. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Izaiáš 40:29–31.
2. Přísloví 28:1.
3. *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1938), 211.
4. Nauka a smlouvy 62:3.
5. Jan 17:3–4.
6. Matouš 5:9.
7. Nauka a smlouvy 46:11.

President Thomas S. Monson

Představujte si druhé takové, jakými se mohou stát

Musíme si vypěstovat schopnost vidět druhé nikoli takové, jací jsou nyní, ale takové, jakými se mohou stát.

Drazí bratři, dvakrát ročně je toto velkolepé Konferenční centrum zcela zaplněno nositeli kněžství Božího, když se scházíme, abychom vyslechli inspirovaná poselství. Všeobecným kněžským shromážděním Církve prostupuje úžasný duch. Tento duch vychází z Konferenčního centra a vstupuje do každé budovy, kde se scházejí synové Boží. Dnes večer jsme tohoto ducha dozajista pocítovali.

Před několika lety, než bylo toto krásné Konferenční centrum postaveno, se jeden návštěvník Chrámového náměstí v Salt Lake City zúčastnil zasedání generální konference v Tabernaclu. Vyslechl si poselství Bratří. Věnoval pozornost modlitbám. Poslechl si nádherný zpěv pěveckého sboru Tabernaclu. Žasl nad velikostí vznešených varhan v Tabernaclu. Když shromáždění skončilo, prý řekl: „Dal bych všechno, co mám, abych věděl, že to, co tito řečníci dnes říkali, je pravda.“ V podstatě řekl: „Kéž bych tak měl svědectví o evangeliu.“

Na tomto světě není naprosto nic, co by vám přineslo více útěchy a štěstí než svědectví o pravdě. Jsem přesvědčen o tom, že každý muž či mladý muž, který je dnes večer zde, má svědectví, i když na různé úrovni. Máte-li pocit, že svědectví ještě nemáte tak hluboké, jak byste si přáli, nabádám vás, abyste o takové svědectví usilovali. Je-li silné a hluboké, snažte se ho takovým udržet. Jak požehnání jsme díky tomu, že známe pravdu!

Bratři, mé dnešní poselství se týká toho, že existuje bezpočet těch, kteří právě teď mají jen malé nebo vůbec žádné svědectví a kteří by svědectví mohli přijmout, a také ho přijmou, pokud se s nimi podělíme o to své a pomůžeme jim se změnit. V některých případech můžeme být *my* sami tím podnětem ke změně. Nejprve se zmíním o těch, kteří jsou členy, ale kteří v současnosti nejsou plně oddaní evangeliu.

Před mnoha lety, na územní konferenci v Helsinkách ve Finsku, jsem na zasedání pro matky a dcery slyšel

jedno mocné, nezapomenutelné a motivující poselství. Nezapomněl jsem na ně, i když od chvíle, kdy jsem ho slyšel, uběhlo téměř 40 let. Kromě mnoha pravd, které dotyčná sestra zmínila, řekla, že žena potřebuje, aby jí někdo říkal, že je krásná. Potřebuje, aby jí někdo říkal, že si jí váží. Potřebuje, aby jí někdo říkal, že má velkou hodnotu.

Bratři, myslím si, že muži jsou na tom v tomto ohledu velmi podobně jako ženy. Potřebujeme, aby nám někdo říkal, že za něco stojíme, že jsme schopní a že máme určitou hodnotu. Potřebujeme dostávat příležitosti ke službě. Pokud jde o členy, kteří jsou neaktivní nebo se drží zpátky a nechtějí učinit žádný závazek, můžeme s modlitbou hledat nějaký způsob, jak jim pomoci. Když je požádáme, aby sloužili v nějakém povolání, může to být oním podnětem, který potřebují k návratu do plné aktivity. Avšak vedoucí, kteří by s tímto mohli pomoci, se někdy zdráhají to udělat. Je třeba mít na paměti, že lidé se mohou změnit. Mohou odložit zlovyky. Mohou činit pokání z přestupků. Mohou být způsobilými nositeli kněžství. A mohou pilně sloužit Pánu. Dovolte mi uvést několik příkladů.

Krátce poté, co jsem se stal členem Kvora Dvanácti apoštolů, jsem měl možnost doprovázet presidenta N. Eldona Tannera, rádce presidenta Davida O. McKaye, na konferenci kůlu v kanadské Albertě. Během shromáždění president kůlu četl jména čtyř bratří, kteří se stali hodni toho, aby byli vysvěceni do úřadu starší. President Tanner tyto muže znal, protože v té oblasti nějaký čas žil. Avšak znal je a pamatoval si je takové, jací byli kdysi, a nevěděl, že se úplně změnili a byli zcela hodni toho, aby se stali staršími.

President kůlu přečetl jméno prvního muže a požádal ho, aby se

postavil. President Tanner mi pošeptal: „Podívejme se na něj. Nikdy by mě nenapadlo, že to zvládne.“ President kůlu přečetl jméno druhého muže, a ten se postavil. President Tanner do mě znovu štouchl a vyjádřil svůj úžas. A tak tomu bylo se všemi čtyřmi bratřími.

Po shromáždění jsme měli s presidentem Tannerem možnost těmto čtyřem bratřím poblahopřát. Byli ukázkou toho, že lidé se mohou změnit.

Ve 40. a 50. letech 20. století byl jistý vězeňský dozorce Clinton Duffy známý svou snahou napravovat muže ve vězení, kde pracoval. Jeden jeho kritik namítl: „Měl byste vědět, že leopardi se skvrn na srsti nezbaví!“

Dozorce Duffy odvětil: „Vy byste měl vědět, že já s leopardy nepracuji. Pracuji s lidmi, a lidé se mění každý den.“¹

Před mnoha lety jsem měl příležitost sloužit jako president Kanadské misie. Měli jsme tam jednu odbočku, kde bylo jen velmi málo nositelů kněžství. Této odbočce vždy předsedal

misionář. Získal jsem silný dojem, že je potřeba, aby této odbočce předsedal člen.

V této odbočce jsme měli jednoho dospělého člena, který byl sice jáhnem v Aronově kněžství, ale nechodil tak často, ani se tolik nezapojoval, aby mohl v kněžství postoupit dál. Pocítil jsem inspiraci povolat ho presidentem odbočky. Vždy si budu pamatovat na ten den, kdy jsem s ním měl pohovor. Řekl jsem mu, že Pán mě inspiroval k tomu, abych ho povolal presidentem odbočky. Po mnoha protestech z jeho strany a velkého povzbuzování ze strany jeho manželky dal najevo, že sloužit bude. Vysvětlil jsem ho knězem.

Pro tohoto muže to byl začátek nového života. Dal život rychle do pořádku a ujistil mě, že bude žít podle příkázání, jak se to od něj očekává. Za několik měsíců byl vysvěcen starším. Nakonec šel s manželkou a s rodinou do chrámu a byli zpečetěni. Jejich děti sloužily na misii a uzavřely sňatek v domě Páně.

Když dáme svým bratřím na vědomí, že je potřebujeme a že si jich vážíme, někdy jim to může pomoci udělat potřebný krok k tomu, aby byli oddaní a plně aktivní. Toto se může týkat nositelů kněžství bez ohledu na jejich věk. Je naší zodpovědností dát jim příležitosti k tomu, aby žili tak, jak mají. Můžeme jim pomoci překonat jejich slabosti. Musíme si vypěstovat schopnost vidět druhé nikoli takové, jací jsou nyní, ale takové, jakými se mohou stát, když získají svědectví o evangeliu Ježíše Krista.

Kdysi jsem navštívil shromáždění v Leadville v Coloradu. Leadville leží v nadmořské výšce přes 3 000 metrů. Vzpomínám na toto konkrétní shromáždění kvůli vysoké nadmořské výšce i kvůli tomu, co se tam onoho večera přihodilo. Mezi přítomnými bylo jen málo nositelů kněžství. Podobně jako v případě odbočky v Kanadské misii, i této odbočce vždy předsedal misionář.

Onoho večera jsme měli báječné shromáždění, ale když jsme zpívali

závěrečnou píseň, dostal jsem inspiraci, že by měl odbočce předsedat místní president odbočky. Obrátil jsem se na presidenta misie a zeptal se: „Je tady někdo, kdo by mohl předsedat – někdo místní?“

Odpověděl: „O nikom takovém nevím.“

Během zpěvu písně jsem se pozorně zadíval na muže, kteří seděli v prvních třech řadách. Mou pozornost upoutal jeden z těchto bratrů. Zeptal jsem se presidenta misie: „Mohl by sloužit jako president odbočky?“

Odpověděl: „To nevím. Možná ano.“

Řekl jsem: „Bratře presidente, vezmu ho do vedlejší místnosti a udělám s ním pohovor. Po závěrečné písni něco říkejte, dokud se nevrátíme.“

Když jsme se oba vrátili do místnosti, president misie právě zakončoval své svědectví. Uvedl jsem jméno bratra, který se měl stát novým presidentem odbočky. Od onoho dne vedl církevní jednotku v coloradském Leadville místní člen.

Tatáž zásada, bratří, se týká i těch, kteří ještě členy Církve nejsou. Máme si vypěstovat schopnost vidět druhé nikoli takové, jací jsou, ale takové, jakými se mohou stát, když jsou členy Církve, když mají svědectví o evangelii a když žijí v souladu s učením evangelia.

V roce 1961 se konala celosvětová konference pro presidenty misií a každý president misie v Církvi se na tato shromáždění v Salt Lake City dostavil. Přijel jsem do Salt Lake City ze své misie v kanadském Torontu.

Na jednom shromáždění mluvil N. Eldon Tanner, který byl tehdy asistentem Kvora Dvanácti a který se právě vrátil ze svého prvního povolání jako president misií ve Velké Británii a v západní Evropě. Vyprávěl o misi-onáři, který byl tím nejúspěšnějším

misionářem, s jakým kdy měl pohovor. Řekl, že když dělal pohovor s tímto misionářem, řekl mu: „Předpokládám, že všichni ti lidé, které jste pokřtil, přišli do Církve díky doporučením na možné zájemce.“

Onen mladý muž odpověděl: „Ne, našli jsme je všechny při klepání na dveře.“

Bratr Tanner se ho zeptal, co bylo na jeho přístupu jiného – proč měl tak fenomenální úspěch, zatímco jiní tak úspěšní nebyli. Mladý muž odpověděl, že se snažil pokřtít každého člověka, s nímž se setkal. Řekl, že když zaklepal na dveře a uviděl muže, který kouřil doutník, byl ve starém oblečení a na první pohled neměl o nic zájem – a zvláště o náboženství –, tak si v duchu představoval, jak by

tento muž vypadal za jiných okolností. Představoval si ho, jak je čistě oholený a na sobě má bílou košili a bílé kalhoty. A tento misionář viděl sám sebe, jak tohoto muže vede do vod křtu. Pak řekl: „Když se na někoho dívám tímto způsobem, jsem schopen vydat mu svědectví tak, aby se dotklo jeho srdce.“

Máme zodpovědnost, abychom se na své přátele, spolupracovníky a sousedy dívali tímto způsobem. Znovu opakuji, že máme zodpovědnost vidět jednotlivce nikoli takové, jací jsou, ale takové, jakými se mohou stát. Rád bych vás požádal, abyste o nich přemýšleli tímto způsobem.

Bratří, Pán nám něco řekl o významu kněžství, jehož jsme nositeli. Řekl nám, že ho přijímáme s přísahou

a smlouvou. Poučil nás, že musíme být věrní a spravedliví ve všem, co obdržíme, a že máme zodpovědnost zachovávat tuto smlouvu až do konce. A pak vše, co má Otec, bude dáno i nám.²

Ono slovo, které potřebujeme slyšet a které potřebujeme uchovávat v srdci, je slovo *odvaha* – odvaha odvrátit se od pokušení, odvaha pozvednout hlas a vydávat svědectví každému, s nímž se setkáme, s vědomím, že každý musí mít příležitost si toto poselství vyslechnout. Pro většinu z nás toto není nic jednoduchého. Avšak můžeme začít věřit slovům, která adresoval Pavel Timoteovi:

„Nebo nedal nám Bůh ducha bázně, ale moci, a milování, a myslí způsobné.

Protož nestyď se za svědectví Pána našeho.“³

V květnu roku 1974 jsem byl s bratrem Johnem H. Grobergem na tonžských ostrovech. Měli jsme domluvenou návštěvu s králem Tongy a setkali jsme se s ním při oficiální recepci. Proběhla obvyklá zdvořilostní konverzace. Avšak než jsme odešli, John Groberg řekl něco, co nebylo příliš obvyklé. Řekl: „Vaše Výsosti, měl byste se stát mormonem a vaši poddaní také, protože pak by se vaše i jejich problémy z velké části vyřešily.“

Král se široce usmál a odpověděl: „Možná máte pravdu, Johne Grobergu.“

Myslel jsem na apoštola Pavla před Agrippou. A myslel jsem na Agrippovu odpověď na Pavlovo svědectví: „Těměř bys mne k tomu naklonil, abych byl křesťanem.“⁴ Bratr Groberg měl odvahu vydat svědectví králi.

Dnes večer mnoho tisíc z nás slouží Pánu na plný úvazek jako Jeho misionáři. Protože přijali povolání, opustili domov, rodinu, přátele a školu a odjeli sloužit. Ti, kteří toto nechápou, se

ptají: „Proč tak pohotově přijímají povolání a tolik toho ochotně dávají?“

Naši misionáři by mohli docela dobře odpovědět slovy Pavla, onoho nedostižného misionáře z dávných dob: „Nebo káží-li evangelium, nemám se čím chlubit, poněvadž jsem to povinen; ale běda by mně bylo, kdybych nekázal.“⁵

Svatá písma neobsahují významnější prohlášení, závaznější zodpovědnost, ani přímočařejší pokyny než slova, která pronesl vzkříšený Pán, když se v Galileji zjevil jedenácti učedníkům. Řekl:

„Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi.

Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.

Učíte je zachovávat všechno, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.“⁶

Tento božský příkaz spojený s úžasným zaslíbením je naším sloganem i v dnešní době, stejně jako tomu bylo v zenitu času. Misionářská práce je poznávacím rysem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Tak tomu vždy bylo a vždy bude. Prorok Joseph Smith prohlásil: „Po všem, co bylo řečeno, je největší a nejdůležitější povinností hlásání evangelia.“⁷

Za dva krátké roky všichni misionáři na plný úvazek, kteří nyní slouží v této královské armádě Boží, skončí svou práci na plný úvazek a vrátí se domů a ke svým blízkým. Jejich nástupci se dnes večer nacházejí mezi nositeli Aronova kněžství Církve. Mladí muži, jste připraveni tuto výzvu přijmout? Jste ochotni pracovat? Jste připraveni sloužit?

President John Taylor shrnul potřebné požadavky takto: „Muži, po kterých chceme, aby nesli toto poselství evangelia, jsou muži, kteří mají víru

v Boha; muži, kteří mají víru ve své náboženství; muži, kteří ctí své kněžství; ... muži, kteří jsou naplněni Duchem Svatým a mocí Boží;] ... muži úctyhodní, bezúhonní, ctnostní a čistí.“⁸

Bratří, nařízení dělit se o Kristovo evangelium s druhými se týká každého z nás. Když žijeme v souladu s Božím měřítkem, pak od těch, kteří se nacházejí v oblasti našeho vlivu, nikdy neuslyšíme tento nářek: „Pominula žeň, dokonalo se léto, a my nejsme [spaseni].“⁹

Dokonalý Pastýř duší, misionář, který vykoupil lidstvo, nám dal své božské ujištění:

„Pakliže budete pracovati po všechny dny své při hlásání pokání tomuto lidu a přivedete jen jednu duši ke mně, jak veliká bude radost vaše s ní v království mého Otce!

A nyní, jestliže budete mít velikou radost s jednou duší, kterou jste přivedli ke mně do království mého Otce, jak velikou budete mít radost, jestliže přivedete mnoho duší ke mně!“¹⁰

O tom, kdo pronesl tato slova, vydávám své osobní svědectví. Je to Syn Boží, náš Vykupitel a náš Spasitel.

Modlím se o to, abychom měli odvahu nabízet ruku přátelství, houževnatost zkoušet to znovu a znovu a pokoru nutnou k tomu, abychom při vykonávání zmocnění sdílet evangelium usilovali o vedení našeho Otce. Tato zodpovědnost spočívá na nás, bratří. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Bill Sands, *The Seventh Step* (1967), 9.
2. Viz Nauka a smlouvy 84:33–39.
3. 2. Timoteovi 1:7–8.
4. Skutkové 26:28.
5. 1. Korintským 9:16.
6. Matouš 28:18–20.
7. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 174.
8. *Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* (2001), 73.
9. Jeremiáš 8:20.
10. Nauka a smlouvy 18:15–16.

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

Kde je ten stánek?

Stánek, který, jak se zdá, zadržuje božskou pomoc, neukrývá Boha; občas ukrývá nás. Bůh se nikdy neskrývá, ale někdy se skrýváme my.

Prorok Joseph Smith v hluboké úzkosti v žaláři v Liberty zvolal: „Ó Bože, kde jsi? A kde je stánek, který zakrývá místo úkrytu tvého?“¹ Mnozí z nás ve chvílích osobní úzkosti pocítujeme, že Bůh je od nás daleko. Stánek, který, jak se zdá, zadržuje božskou pomoc, neukrývá Boha; občas ukrývá nás. Bůh se nikdy neskrývá, ale někdy se skrýváme my – ve stánku motivů, které nás vzdalují od Boha a způsobují, že se zdá, že Bůh je vzdálený a nedostupný. Naše vlastní touhy, jež přehluší pocit „Buď vůle tvá“², vytvářejí pocit stánku, který skrývá Boha. Bůh není ten, kdo není schopen nás vidět nebo komunikovat s námi, ale možná jsme to my, kdo není ochoten naslouchat a podrobit se Jeho vůli a Jeho času.

Náš pocit odloučení se od Boha zeslábné, když se před Ním staneme více takovými, jaké jsou děti. Ve světě, kde názory jiných lidí mohou mít tak velký vliv na naše motivy, to není jednoduché. Ale pomůže nám to rozeznat tuto pravdu: Bůh je nám nablízku a ví o nás a nikdy se před svými věrnými dětmi neskrývá.

Moje tříletá vnučka nám ukázala, jak nás s Bohem spojuje moc

nevinnosti a pokory. Šla se svou rodinou na dny otevřených dveří chrámu v Brigham City v Utahu. V jedné místnosti té nádherné budovy se rozhlédla a zeptala se: „Mami, kde je Ježíš?“ Maminka jí vysvětlila, že v chrámu Ježíše neuvidí, ale bude schopna pocítovat Jeho vliv v srdci. Eliza pečlivě zvážila maminčinu odpověď a zdálo se, že tím její otázka byla zodpovězena. Uzavřela to slovy: „Aha, Ježíš odešel někomu pomáhat.“

Žádný stánek nezatemnil pochopení Elizy ani jí nebránil vidět realitu. Bůh je jí nablízku a ona se cítí blízko Jemu. Věděla, že chrám je dům Páně, ale také chápala, že vzkříšený a oslavený Ježíš Kristus má tělo a může být pouze na jednom místě v daném čase.³ Uvědomila si, že když není ve svém domě, musí být na nějakém jiném místě. A díky tomu, co ví o Spasiteli, věděla, že bude někde vykonávat dobro pro děti svého Otce. Bylo jasné, že doufala, že uvidí Ježíše, ne kvůli zázraku, který by potvrdil Jeho existenci, ale prostě proto, že Ho má ráda.

Duch mohl její dětské mysli a srdci zjevit útěchu, kterou my všichni potřebujeme a chceme. Ježíš Kristus žije,

zná nás, dohlíží na nás a pečuje o nás. Ve chvílích bolesti, osamocenosti nebo zmatení nemusíme vidět Ježíše Krista, abychom věděli, že zná naše okolnosti a že Jeho posláním je žehnat.

Z vlastního života vím, že i my můžeme zažít to, co Eliza, i dlouho poté, co jsme opustili dětství. Na začátku své profesionální dráhy jsem tvrdě pracoval, abych získal definitivu jako profesor na Univerzitě Stanford. Myslel jsem si, že jsem tím zajistil dobrý život pro sebe i svou rodinu. Bydleli jsme v příjemném prostředí blízko rodičů mé ženy. Podle měřítek světa jsem dosáhl úspěchu. Ale dostal jsem od Církve nabídku opustit Kalifornii a jít do Ricks College v Rexburgu v Idahu. Mé celoživotní profesní cíle se mohly stát stánkem, jenž by mě odděloval od milujícího Otce, který věděl lépe než já, co by mi má budoucnost mohla přinést. Ale byl jsem požehnan znalostí, že jakýkoli úspěch, který jsem do té doby ve své profesi a rodině měl, byl dar od Boha. A tak jsem poklekl k modlitbě, jako dítě, abych se zeptal, co mám dělat. Uslyšel jsem v mysli tichý hlas, který řekl: „To je moje škola.“ Nebyl tam žádný stánek oddělující mě od Boha. S vírou a s pokorou jsem podrobil svou vůli Jeho vůli, a pocítil jsem Jeho péči a blízkost.

Léta strávená na Ricks College, během nichž jsem se snažil vyhledávat Boží vůli a konat ji, nedovolila stánku, aby mě ukrýval, neboli zatemňoval Boží aktivní roli v mém životě. Když jsem se snažil konat Jeho dílo, cítil jsem se Mu blíž a pocítoval jsem ujištění, že zná mé záležitosti a že dokonale pečuje o mé štěstí. Ale světské motivy, tak jako ve Stanfordu, se mi začaly nabízet samy. Jedním byla lákavá nabídka zaměstnání, kterou jsem dostal, právě když jsem končil pátý rok jako rektor Ricks College.

Zvažoval jsem tu nabídku, modlil jsem se o tom, a dokonce jsem o tom mluvil s Prvním předsednictvem. Odpověděli mi s láskou a s trochou humoru, ale rozhodně ne s nějakým jasným pokynem. President Spencer W. Kimball naslouchal, zatímco jsem mu onu nabídku od velké korporace popisoval, a pak řekl: „No, Hale, to zní jako nádherná příležitost! A budeme-li tě někdy potřebovat, budeme vědět, kde tě najdeme.“ Oni by věděli, kde mě najdou, ale mé touhy dosáhnout profesního úspěchu by mohly vytvořit stánek, který by způsobil, že pro mě bude těžké najít Boha a ještě těžší naslouchat Jeho výzvám a následovat je.

Moje žena to vytušila a měla silný pocit, že z Ricks College nemáme odcházet. Řekla: „Mně to takto stačí.“ Ale moudře trvala na tom, že já musím získat své vlastní zjevení. A tak jsem se znovu modlil. Tentokrát jsem obdržel jasný pokyn, v podobě hlasu v mysli, který řekl: „*Dovolím* ti zůstat na Ricks College o trochu déle.“ Mé osobní

ambice mohly zahalit můj pohled na skutečnost a ztížit mi získání zjevení.

Třicet dnů poté, co jsem byl pozhnán inspirovaným rozhodnutím odřici nabídku zaměstnání a zůstat na Ricks College, se protrhla nedaleká přehrada Teton. Bůh věděl, že se přehrada protrhne a že stovky lidí budou potřebovat pomoc. Nechal mě hledat rady a získat Jeho svolení zůstat na Ricks College. On znal všechny důvody, proč by má služba na této škole a v Rexburgu byla i nadále důležitá. A tak jsem tam byl, abych prosil Nebeského Otce ve vroucí modlitbě, aby mi umožnil dělat to, co by pomohlo lidem, jejichž domy a životy byly zničeny. S ostatními jsem trávil hodiny při vyklízení bahna a vysoušení domů. Mé přání znát a konat Jeho vůli dalo mé duši příležitost růst.

Tato událost popisuje další způsob, jímž můžeme vytvářet bariéru bránící nám poznat Boží vůli a pocítit Jeho lásku k nám – můžeme trvat na *našem* časovém plánu, i přesto, že Pán má svůj. Domníval jsem se, že jsem své

službě v Rexburgu věnoval dost času, a spěchal jsem vydat se v životě dál. Někdy nám naše trvání na tom, že budeme jednat podle vlastního načasování, může zabránit vidět úmysly, které s námi má On.

V žaláři v Liberty Prorok Joseph žádal Pána, aby potrestal ty, kteří pronásledovali členy Církve v Missouri. Modlil se o opodstatněnou a rychlou odplatu. Ale Pán odpověděl, že „za nemnoho let“⁴ to s těmito nepřáteli Církve vyřídí. Ve 24. a 25. verši 121. oddílu Nauky a smluv Pán říká:

„Vizte, oči mé vidí a znají všechna díla jejich a já mám v záloze rychlý soud v období jeho, pro ně všechny;

Neboť pro každého člověka je určen čas, podle toho, jaké bude dílo jeho.“⁵

Stánek odstraňujeme, když zaujímáme postoj „Buď vůle tvá“ a „ve Tvém vlastním čase“, a modlíme se tak. Jeho načasování by pro nás mělo znamenat dostatečně brzy, protože víme, že On chce pro nás to nejlepší.

Jedna moje snacha po mnoho let pociťovala, že Bůh ji zakrývá stánkem. Byla mladou matkou tří dětí a toužila jich mít více. Po dvou potratech se její úpěnlivé modlitby postupně naplňovaly úzkostí. Jak další neplodné roky mījely, pociťovala, že je pokoušena ke hněvu. Když její nejmladší dítě začalo chodit do školy, připadalo jí, že její dům se svou prázdnotou vysmívá tomu, jak moc se soustřeďuje na mateřství – a stejně na ni působila neplánovaná, či dokonce nechtěná těhotenství známých. Pociťovala stejnou oddanost a zasvěcení jako Maria, která prohlásila: „Aj, [služebnice] Páně.“⁶ Ale i když si tato slova říkala v srdci, neslyšela žádnou odpověď.

Její manžel, v naději, že ji pozvedne na ducha, ji pozval, aby s ním jela na služební cestu do Kalifornie. Když byl na jednáních, ona se procházela po

nádherné prázdné pláži. Srdce jí téměř pukalo, a tak se pomodlila nahlas. Poprvé nežádala o další dítě, ale o poznání Božího záměru. „Nebeský Otče,“ zvolala, „věnuji Ti veškerý čas; prosím ukaž mi, jak ho mám naplnit.“ Vyjádřila ochotu vzít svou rodinu kamkoli, kam to bude požadováno. Tato modlitba jí přinesla neočekávaný pocit klidu. Neuspokojila touhu její mysli po jistotě, ale poprvé po letech utěšila její srdce.

Modlitba odstranila stánek a otevřela okna nebes. Během dvou týdnů zjistila, že čeká dítě. Miminku byl právě rok, když můj syn a snacha dostali povolání na misi. Protože slíbila jít a udělat cokoli a kdekoli, odložila strach a vzala své děti do zámoří. Na misi – v den misionářských přesunů – se jí narodilo další dítě.

Podvolení se plně vůli nebe, jako to udělala tato mladá matka, je zásadní pro odstranění duchovních stánek, jimiž se někdy zakrýváme. Ale není to zárukou okamžitých odpovědí na modlitby.

Zdá se, že Abrahamovo srdce bylo spravedlivé dlouho předtím, než Sára počala Izáka, a předtím, než obdrželi zaslíbenou zem. Nebe mělo jiné záměry, které chtělo naplnit nejdříve. Těmito záměry bylo nejen posilování víry Abrahama a Sary, ale také to, aby se naučili věčným pravdám, o něž se dělili s druhými na své dlouhé, oklikou vedoucí cestě do země, jež byla pro ně připravena. Pánova otálení se často zdají být dlouhá; některá trvají celý život. Ale vždy je jejich záměrem žehnat. Nikdy nemusí být dobou samoty nebo trápení nebo netrpělivosti.

I když Jeho čas není vždy naším časem, můžeme si být jisti, že Pán své sliby dodržuje. Svědčím komukoli z vás, kdo nyní máte pocit, že je těžké se s Ním spojit, že přijde den, kdy Ho všichni uvidíme tváří v tvář.

Tak jak nyní neexistuje nic, co by Mu zakrylo pohled na nás, nebude nic, co by nám zakrylo pohled na Něj. Všichni budeme stát před Ním, osobně. My, stejně jako moje vnučka, chceme vidět Ježíše Krista nyní, ale naše jisté shledání s Ním u soudné stolice bude mnohem příjemnější, budeme-li ze všeho nejdříve činit to, co nám pomůže znát Ho tak dobře, jak dobře zná On nás. Sloužíme-li Mu, stáváme se jako On, a cítíme se Mu blíže, zatímco se přibližujeme tomu dni, kdy nebude našemu pohledu nic skryto.

K Bohu se můžeme přibližovat neustále. „Podtež požehnání Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa,“⁷ učí Spasitel. A pak nám říká jak:

„Nebo jsem lačněl, a dali jste mi jísti; žíznul jsem, a dali jste mi pít; hostem jsem byl, a přijímali jste mne;

Nah, a přioděli jste mne; nemocen jsem byl, a navštívili jste mne; v žaláři jsem seděl, a přicházeli jste ke mně.

Tedy odpovědi jemu spravedliví, řkouce: Pane, kdy jsme tě vídali

lačného, a krmili jsme, neb žíznivého, a dávali jsme pít?

Aneb kdy jsme tě viděli hostě, a přijali jsme, neb nahého, a přioděli jsme?

Aneb kdy jsme tě viděli nemocného neb v žaláři, a přicházeli jsme k tobě?

„A odpovídaje Král, dí jim: Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“⁸

Když děláme to, co by Pán chtěl, abychom pro děti Jeho Otce dělali, považuje to za laskavost vůči sobě samému, a my se Mu cítíme blíže, a přitom pocítujeme Jeho lásku a uznání. Časem se staneme takovými, jako je On, a na soudný den budeme pomýšlet s radostným očekáváním.

Stánek, který, jak se zdá, vás skrývá před Bohem, může být strach z člověka, jenž přehluší tuto touhu sloužit druhým. Spasitelovou jedinou motivací bylo pomáhat lidem. Mnozí z vás, tak jako já, jste pocítili strach jít za někým, vůči němuž jste se provinili nebo kdo ublížil vám. A přesto vídávám, že Pán znovu a znovu obměkčuje srdce,

včetně toho mého. A tak vás vyzývám, abyste v Pánově zastoupení přišli k někomu, komu byste, nehledě na své možné obavy, nabídli lásku a odpuštění. Slibuji vám, že když to učiníte, pocítíte lásku Spasitele k onomu člověku a Jeho lásku k vám, a nebude se zdát, že tato láska přichází z velké dálky. Tato výzva se ve vašem případě může týkat někoho ve vaší rodině, v obci nebo někoho na druhé straně země.

Ale půjdete-li v Pánově zastoupení s úmyslem žehnat druhým, On to uvidí a odmění. Budete-li to dělat dostatečně často a dlouho, pocítíte změnu vaší samotné přirozenosti – skrze Usmíření Ježíše Krista. Nejenže se Mu budete cítit blíž, ale budete také pocítovat, že se stáváte více a více takovým, jako je On. Pak, až Ho skutečně uvidíte, a uvidíme Ho všichni, se budete cítit jako Moroni, když řekl: „A nyní, říkám všem, mějte se dobře. Brzy půjdu, abych si odpočinul v ráji Božím, dokud nebudou můj duch a tělo opět spojeny a dokud nebudu vítězoslavně přiveden vzduchem, abych se setkal s vámi před příjemnou stolicí velikého Jehovy, Věčného Soudce jak živých, tak mrtvých. Amen.”⁹

Svědčím o tom, že budeme-li sloužit s vírou, pokorou a touhou činit Boží vůli, soudná stolice velikého Jehovy bude příjemná. Uvidíme našeho milujícího Otce a Jeho Syna tak, jak Oni nyní vidí nás – s dokonalou jasností a s dokonalou láskou. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 121:1.
2. Viz Matouš 6:10; Lukáš 11:2; 3. Nephi 13:10; Eter 12:29; Nauka a smlouvy 109:44; Mojžíš 4:2.
3. Viz Nauka a smlouvy 130:22.
4. Nauka a smlouvy 121:15.
5. Nauka a smlouvy 121:24–25.
6. Lukáš 1:38.
7. Matouš 25:34.
8. Matouš 25:35–40.
9. Moroni 10:34.

President Boyd K. Packer

President Kvora Dvanácti apoštolů

Usmíření

Ať jdou naši členové a misionáři kamkoli, naše poselství je poselstvím víry a naděje ve Spasitele Ježíše Krista.

Mé poselství je určeno těm z nás, kteří trpí a jsou sužováni pocitem viny, slabostmi, chybami, zármutkem a beznadějí.

V roce 1971 jsem byl pověřen navštívit konference kůlů v Západní Samoí, k čemuž patřilo i vytvoření nového kůlu na ostrově Upolu. Po pohovorech jsme malým letadlem odletěli na ostrov Savaii, abychom se i tam zúčastnili konference kůlu. Letadlo přistálo na travnatém poli ve Faale a mělo přiletět znovu druhý den odpoledne, aby nás odvezlo zpět na ostrov Upolu.

Ten den, kdy jsme měli z ostrova Savaii odletět, přišlo. Protože jsme věděli, že letadlo nebude moci přistát na mokřém poli, odjeli jsme na západní cíp ostrova, kde byla provizorní přistávací dráha na vrchu korálového vlnolamu. Čekali jsme až do setmění, ale žádné letadlo nepřiletělo. Nakonec jsme se vysílačkou dozvěděli, že na druhém ostrově byla bouře a letadlo nemohlo vzlétnout. Odpověděli jsme, že se vrátíme lodí. A ať nás někdo vyzvedne v Mulifanue.

Po vyplutí z přístavu na Savaii se kapitán 12metrové lodě zeptal presidenta misie, zda nemá kapesní svítilnu. Naštěstí měl, a tak ji daroval kapitánovi. Cestu na ostrov Upolu dlouhou 21 km jsme absolvovali na

velmi rozbouřeném moři. Nikdo z nás netušil, že na ostrov udeřila zuřivá tropická bouře a my jsme mířili přímo do ní.

Dorazili jsme do přístavu v Mali-fanue. Museli jsme ale projet jednou úžinou podél útesů. Úžinu vytyčovalo světlo umístěné na kopci nad pláží a druhé světlo umístěné o něco níže. Když loď plula tak, aby tato dvě světla byla přesně nad sebou, byla nasměrována správným směrem, takže mohla proplout úžinou podél nebezpečných útesů.

Tu noc však svítilo pouze jedno světlo. U mola čekali dva starší, aby nás vyzvedli, ale přejezd úžiny trval mnohem déle než obvykle. Poté, co tito starší vyhlíželi naši loď několik hodin, padla na ně únava a usnuli, a zapomněli zapnout to druhé, spodní světlo. V důsledku toho byl náš průjezd úžinou problematický.

Kapitán vedl loď tak, jak nejlépe dovedl, směrem k onomu hornímu světlu na pobřeží, zatímco další člen posádky na přídi lodi hledal vypůjčenou svítilnu před lodí skaliska. Slyšeli jsme, jak na útesy narážejí vlny. Když jsme se přiblížili tak blízko, že byla skaliska ve světle svítilny vidět, kapitán zběsile zavelel zpětný chod a začal couvat, aby se znovu pokusil najít úžinu.

Po mnohých pokusech pochopil, že se mu úžinu najít nepodaří. Jediné, co nám zbývalo, bylo doplout do přístavu v Apii, který byl 64 kilometrů daleko. Proti zuřivým silám přírody jsme byli zcela bezmocní. Nevzpomínám si, že bych kdy byl na místě, kde byla taková tma.

První hodinu jsme se daleko nedostali, ačkoli motory pracovaly naplno. Loď se vždy s námahou vyšplhala na obří vlnu, pak se na jejím hřebeni celá vysílená zastavila a lodní šrouby visely ve vzduchu nad hladinou. Vibrace způsobené lodními šrouby cloumaly s lodí tak, že se málem rozlomila na kusy, dokud zád opět nedosedla na vodu.

Leželi jsme s roztaženými nohama a rukama na krytu nákladového prostoru, rukama jsme se drželi jedné strany a palce u nohou jsme měli zaklíněné na druhé straně, aby nás vlny nesmetly přes palubu. Bratr Mark Littleford se neudržel, a vlny s ním mrštily na nízké železné zábradlí. Měl rozbitou hlavu, ale díky zábradlí ho vlny nesmetly do moře.

Nakonec jsme se rozjeli a krátce před rozbřeskem jsme konečně vpluli

do přístavu v Apii. Lodě tam byly kvůli bezpečnosti přivázány k sobě. Molo bylo loďmi zcela zaplněno. Projeli jsme kolem nich a snažili jsme se nevzbudit ty, kteří spali na palubě. Poté jsme odjeli do Pesegy, dali jsme si usušit oblečení a vyrazili jsme do Vailuutai, kde jsme vytvořili nový kůl.

Nevím, kdo na nás čekal na pláži v Mulifanue. Nechtěl jsem, aby mi to řekli. Je ale pravda, že bez onoho spodního světla jsme mohli všichni zemřít.

V našem zpěvníku je jedna velmi stará a zřídka kdy zpívaná píseň, která má pro mě zvláštní význam.

*Jasně svítí milost Otce
v Jeho věčném majáku.
Však světla tam na pobřeží
do péče on svěřil nám.
Nechť světlo spodní svítí v dál
a přes vlny směr ukáže;
Bys i znaveného rybáře
do bezpečí zavedl.*

*Temná noc hříchu nastává
a vlny zlovolnosti sílí,
netrpělivé oči vyhlížejí
ta jasná světla pobřežní.*

*Pečuj o svou lampu, bratře;
by i tápající námořník,
jenž cestu hledá do bezpečí,
v mlze temné nezbloudil.¹*

Dnes promlouvám k těm, kteří možná bloudí a hledají ono spodní světlo, které by jim pomohlo se vrátit.

Již od počátku bylo jasné, že ve smrtelnosti se nám nepodaří být dokonalými. Nikdo neočekával, že zde budeme žít, aniž bychom kdy přestoupili ten či onen zákon.

„Neboť přirozený člověk je nepřitelem Boha a byl jím od pádu Adamova a bude na věky věků, ledaže se poddá nutkáním Svatého Ducha a odloží přirozeného člověka a stane se svatým skrze usmíření Krista Pána.“²

Z Drahocenné perly se dozvídáme, že „žádná nečistá věc ... nemůže přebývat [v království Božím]“,³ a tak Bůh připravil způsob, aby všichni ti, kteří hřeší, mohli činit pokání a mohli se znovu stát způsobilými žít v přítomnosti našeho Otce v nebi.

Byl vybrán Prostředník, Vykupitel – někdo, kdo bude žít dokonale, nedopustí se žádného hříchu a nabídne „sebe jako oběť za hřích,

aby naplnil smysl zákona pro všechny ty, kteří mají srdce zlomené a ducha zkroušeného; a pro nikoho jiného nemůže být smysl zákona naplněn“.⁴

Pokud jde o důležitost Usmíření, v Almovi čteme: „Neboť je nezbytné, aby bylo učiněno usmíření; ... nebo jinak musí veškeré lidstvo nevyhnutelně zahynouti.“⁵

Pokud jste se nedopustili žádných chyb, Usmíření nepotřebujete. Pokud jste se chyb dopustili, a to je případ nás všech, ať jde o chyby malé, nebo větší, pak je nezbytně nutné, abyste zjistili, jak je můžete smazat, abyste již nekráčeli v temnotě.

„[Ježíš Kristus] je světlo a život světa.“⁶ Když budeme vzhlížet k Jeho učení, budeme vedeni do přístavu duchovního bezpečí.

Třetí článek víry zní: „Věříme, že skrze usmíření Kristovo může být spaseno veškeré lidstvo, skrze poslušnost zákonů a obřadů evangelia.“⁷

President Joseph F. Smith učil: „Lidé si nemohou odpustit své hříchy; nemohou sami sebe očistit od důsledků svých hříchů. Lidé mohou přestat hřešit a nadále dělat to, co je správné, a [pokud] jsou jejich skutky přijatelné před Pánem, jsou hodni zřetele. Kdo ale napraví zlo, které učinili sobě i druhým, neboť jim se zdá nemožným, aby to napravili sami? Usmířením Ježíše Krista budou hříchy kajícího smyty; i kdyby byly jako šarlat, budou učiněny jako vlna [viz Izaiáš 1:18]. Toto je slib, který vám byl dán.“⁸

Nevíme přesně, jak Pán vykonal Usmíření. Ale víme, že krutá muka Ukřižování byla jen částí oné strašlivé bolesti, jež začala v Getsemanech – na onom posvátném místě utrpení – a skončila na Golgotě.

Lukáš zaznamenává:

„Sám vzdáliv se od nich, jako by mohl kamenem dohoditi, a poklek na kolena, modlil se,

Řka: Otče, chceš-li, přenes kalich tento ode mne, ale však ne má vůle, ale tvá staň se.

I ukázal se jemu anděl s nebe, posiluje ho.

A jsa v [agónii], horlivěji se modlil. I učiněn jest pot jeho jako krupě krve tekoucí na zemi.“⁹

Domnívám se, že existuje jen jedna zpráva, ve které Spasitel vlastními slovy popisuje to, co vytrpěl v zahradě getsemanské. Zjevení zaznamenává:

„Neboť viz, já, Bůh, jsem vytrpěl tyto věci za všechny, aby oni nemuseli trpět, jestliže budou činit pokání;

Ale jestliže nebudou činit pokání, musejí trpět stejně jako já;

Kteréžto utrpení způsobilo mně, dokonce Bohu, největšímu ze všech, že jsem se chvěl bolestí a krvácel v každém póru.“¹⁰

Ve vašem životě mohou nastat chvíle, kdy se ocitnete na místech, kde byste se nikdy ocitnout neměli, a uděláte něco, co byste nikdy udělat neměli. Pokud se od hříchu odvrátíte,

budete moci jednou zakusit onen pokoj, který se dostavuje tehdy, když projdeme cestou úplného pokání.

Bez ohledu na to, jakého přestupku jsme se dopustili, bez ohledu na to, jak moc naše skutky možná ublížily druhým, tyto pocity viny mohou být zcela smazány. Tou nejkrásnější pasáží v celých písmech jsou pro mě tato Pánova slova: „Vizte, ten, kdo činil pokání z hříchů svých, tomu je odpuštěno, a já, Pán, již na ně nevzpomínám.“¹¹

To je zaslíbení evangelia Ježíše Krista a Usmíření – vzít každého, kdo přijde, každého, kdo se přidá, a nechat ho získat nějakou zkušenost, aby na konci svého života mohl projít závojem s tím, že učinil pokání z hříchů a byl očištěn krví Kristovou.¹²

Přesně to dělají Svatí posledních dnů po celém světě. To je ono Světlo, které poskytujeme těm, kteří jsou v temnotě a kteří zbloudili. Ať jdou naši členové a misionáři kamkoli, naše poselství je poselstvím víry a naděje ve Spasitele Ježíše Krista.

President Joseph Fielding Smith napsal slova k náboženské písni „Zdá

se cesta býti dlouhá?“. Byli jsme velmi dobří přátelé. Tato píseň obsahuje povzbuzení a slib určený těm, kteří se snaží následovat učení Spasitele:

*Zdá se cesta býti dlouhá?
Je snad nevlídná a strmá?
Zarůstá snad bodláčím?
Řezou ostré kameny ti paty,
když jen s námahou se zvedáš
k výšinám v tak horkém dni?*

*Je tvé srdce slabé, smutné,
a duše tvá znavená,
když břemeno tě stále tíží
a dřina je tak veliká?
Zdá se náklad příliš těžký,
jež na ramenou nésti máš?
A nikdo ti s ním nepomůže?*

*Srdce nechť se nevzdává,
neb cesta právě začíná;
Je Jeden, kdo pomoc nabízí,
a tak pohled vzhůru s radostí
a uchop nataženou ruku;
On povede tě k novým výšinám –*

*k zemi svaté a čisté,
kde starosti již žádný nemá
a život hříchu prost je tam;
kde již slzy žádné neprýští,
neboť bolest náš již netíží.
Drž se Jeho ruky a vstup tam s Ním.¹³*

Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. „Brightly Beams Our Father's Mercy“, *Hymns*, č. 335.
2. Mosiáš 3:19.
3. Mojžiš 6:57.
4. 2. Nefi 2:7.
5. Alma 34:9.
6. Mosiáš 16:9.
7. Články víry 1:3.
8. *Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith* (2003), 99–100.
9. Lukáš 22:41–44.
10. Nauka a smlouvy 19:16–18.
11. Nauka a smlouvy 58:42.
12. Viz Zjevení 1:5.
13. „Does the Journey Seem Long?“ *Hymns*, č. 127.

Linda K. Burtonová

Generální presidentka Pomocného sdružení

Nejprve si všímejte, pak služte

Díky praxi se ... každý z nás může ve službě Božím dětem stát více takovým, jako je Spasitel.

Jedním z největších důkazů o tom, že náš milovaný prorok, president Thomas S. Monson, je Pánovým vyvoleným služebníkem, je to, že se naučil řídit se Spasitelovým příkladem – sloužit jednotlivým lidem. Ti z nás, kteří vstoupili do vod křtu, uzavřeli smlouvu, že budou činit totéž. Uzavřeli jsme smlouvu, že na Spasitele budeme „vždy ... pamatovati a zachovávatí jeho přikázání“, ¹ a On řekl: „Totot jest přikázání mé, abyste se milovali vespolek, jako já miloval jsem vás.“ ²

Všimněte si, že tato slova presidenta Monsona obsahují tutéž výzvu: „Kolem nás jsou ti, kteří potřebují naši pozornost, naše povzbuzení, naši podporu, naši útěchu, naši laskavost. ... Jsme zde na zemi jako ruce Páně, a máme zmocnění sloužit Jeho dětem a pozvedat je. Pán spoléhá na každého z nás.“ ³

Slyšeli jste to – onu výzvu k vzájemné lásce? Služba jednotlivým lidem podle Spasitelova příkladu není pro každého snadná. Díky praxi se ale každý z nás může ve službě Božím dětem stát více takovým, jako je Spasitel. Navrhují, abychom si zapamatovali pět slov, jež nám pomohou mít více rádi

jeden druhého: „Nejprve si všímejte, pak služte.“

Před téměř 40 lety jsme šli s manželem během našeho společného pátečního večera do chrámu. Byli jsme spolu teprve krátce a já jsem byla nervózní, protože jsem v chrámu byla od naší svatby teprve podruhé. Jedna sestra, která seděla vedle mě, si toho musela všimnout. Naklonila se ke mně a uctivě mi zašeptala: „Nebojte se. Pomohu vám.“ Uklidnila jsem se a zbytek chrámového zasedání jsem si dokázala užít. Nejprve si všímala, pak sloužila.

Všichni jsme vyzýváni, abychom následovali Ježíšovo učení a sloužili druhým. Tato výzva se nevztahuje jen na andělské sestry. Až nyní budu hovořit o několika příkladech z každodenního života členů, kteří se naučili nejprve si všímat a pak sloužit, věnujte pozornost tomu, které Ježíšovo učení znázorňují.

Šestileté dítě z Primárek řeklo: „Když mě požádali, abych ve třídě pomáhal ostatním, mohl jsem si k sobě vybrat kamaráda. Rozhodl jsem se pro [chlapce, který na mě byl zlý], protože ho nikdo ještě nikdy nevybral. Chtěl jsem, aby se cítil dobře.“ ⁴

Čeho si toto dítě všimlo? Všimlo si, že hoch, který ostatním ubližuje, si ještě nikdo nevybral. V čem spočívala jeho služba? Prostě si ho vybralo, aby spolu ve třídě pomáhali ostatním. Ježíš učil: „Milujte nepřátele své, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, dobře čiňte nenávidícím vás.“⁵

Nositelé Aronova kněžství v jednom sboru si nejprve všímali a nyní smysluplně slouží. Každý týden tito mladí muži přijdou o něco dřív a stojí před sborovým domem, v dešti, sněhu nebo ve vedru, a čekají na příjezd mnoha starších členů sboru. Vyndávají z aut vozíky a hole, nabízejí oporu svých pevných paží a trpělivě doprovázejí šedovlasé seniory do budovy. Tito bratři skutečně plní svou povinnost vůči Bohu. Tím, že si všímají a pak slouží, jsou živým příkladem tohoto Spasitelova učení: „Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“⁶ Při zavádění nových studijních osnov pro mládež si tito mladí muži bezpochyby všimnou ještě dalších příležitostí ke křesťanské službě.

Všímat si a sloužit někdy vyžaduje velké úsilí. Jedna inspirovaná mladá žena jménem Alexandria si všimla, že její sestřenici Madison se kvůli tomu, že trpí těžkou formou autismu, nedaří plnit program Osobní pokrok. Alexandria se sešla s mladými ženami ve sboru, poradila se s vedoucími a rozhodla se, že pro Maddy udělají něco, co sama nedokáže. Každá mladá žena splnila za Maddy část jejich činností a projektů Osobního pokroku, aby tak i ona mohla dostat medailon.⁷

Tyto mladé ženy se dobře zhostí role matek a sester v Pomocném sdružení, protože se učí nejprve si všímát a pak láskyplně sloužit.

President Monson nám připomíná, že pravá láska, „čistá láska Kristova“⁸ – neboli všímavost a služba – „je patrná tehdy, když někdo pamatuje na postarší vdovu a vozí ji na činnosti a akce sboru“ a „když sestra, která na Pomocném sdružení sedí sama, zaslechne slova: ‚Pojďte, sedněte si k nám.‘“⁹ Platí zde zlaté pravidlo: „Všechny věci, jakkoli byste chtěli, aby lidé činili vám, čiňte právě tak jim.“¹⁰

Jeden všímavý manžel sloužil dvěma důležitými způsoby. Vypráví:

„Jednou v neděli jsem manželce pomáhal v Primárkách s její třídou plnou živých sedmiletých dětí. Na začátku společného zaměstnání jsem si všiml, že jedna holčička se choulí na židli a očividně se necítí dobře. Duch mi našeptal, že potřebuje povzbudit, a tak jsem si k ní sedl a tiše jsem se zepetal, co se děje. Neodpověděla mi, ... a tak jsem jí začal potichu zpívat.“

V Primárkách se učili novou píseň, a když jsme zpívali ‚Když naslouchám svým srdcem, tak vím, že mluví Pán‘, pocítil jsem, že se mi do duše vlévá neuvěřitelné světlo a teplo. ... Obdržel jsem osobní svědectví o Spasitelově lásce k ní, ... i ke mně. ... Poznal jsem, že při službě jednotlivci představujeme [Spasitelovy] ruce.“¹¹

Tento laskavý bratr si nejen všiml toho, že manželka potřebuje pomoc s třídou neposedných dětí, ale také individuálně posloužil dítěti, které potřebovalo pomoc. Následoval Spasitele, který učil: „Skutky, jež jste mne viděli činiti, máte činiti také.“¹²

Nedávné záplavy poskytly učedníkům Ježíše Krista mnoho příležitostí k tomu, aby si nejprve všímali a pak sloužili. Muži, ženy, mládež i děti viděli zničené provozovny i rodinné domy a ihned všeho nechali a začali pomáhat s úklidem a opravou poškozených budov. Někteří si všimli potřeby pomoci s vypráním nesmírného množství prádla. Jiní ve snaze zachránit vše, co se dá, pečlivě otírali fotografie, doklady, dopisy a další důležité dokumenty a pak je venku opatrně věšeli, aby uschly. To, že si všimneme a pak sloužíme, pro nás není vždy pohodlné a nezapadá to vždy do našeho harmonogramu.

Existuje snad lepší místo, kde si nejprve všímáme a pak sloužíme, než je domov? Ukazuje to příklad ze života staršího Richarda G. Scotta:

„Jednou v noci se náš malý syn Richard, který měl srdeční vadu, probudil s pláčem. ... Obvykle vždy vstala má žena a o plačící dítě se postarala, ale tentokrát jsem řekl: „Já se o něj postarám.“

Když začal plakat, začalo mu kvůli jeho vadě tlouct velmi rychle srdíčko. Poblíkl se a zašpinil prostěradlo. Oné noci jsem ho držel pevně v náručí, abych uklidnil jeho splašené srdíčko a aby přestal plakat, zatímco jsem ho převlékal a dával mu čisté prostěradlo. Držel jsem ho, dokud neusnul. Tehdy jsem netušil, že o pouhých několik měsíců později zemře. Vždy si budu pamatovat, jak jsem ho tehdy uprostřed noci držel v náručí.“¹³

Ježíš řekl: „Kdož by koli mezi vámi chtěl býti přední, budiž váš služebník.“¹⁴

Někdy jsme pokoušeni, abychom sloužili podle svých představ, a ne zrovna tak, jak to je v daném okamžiku třeba. Když starší Robert D. Hales hovořil o prozíravém způsobu života, zmínil se o tom, jak

chtěl jednou manželce koupit dárek. Zeptala se ho: „Kupuješ to pro mě, nebo pro sebe?“¹⁵ Když si tuto otázku upravíme s ohledem na to, jak sloužíme, a zeptáme se: „Dělám to pro Spasitele, nebo pro sebe?“ bude se naše služba více blížit tomu, jak by sloužil Spasitel. Spasitel se zeptal a máme se zeptat i my: „Co chcete, abych vám učinil?“¹⁶

Před několika týdny jsem někam pospíchala, byla jsem unavená a seznam úkolů jako by nekončil. Chtěla jsem jít do chrámu, ale měla jsem pocit, že to nemohu stihnout. Jakmile mi myšlenka na to, že mám moc práce, a tak nemohu sloužit v chrámu, proběhla myslí, přiměla mě uvědomit si, co je nejdůležitější. Odešla jsem z kanceláře a cestou do chrámu Salt Lake jsem přemýšlela, jak nahradím čas, o který nyní přicházím. Pán však se mnou má našťásti trpělivost a soucit, a tak mi onoho dne dal krásné poučení.

Když jsem si sedla v místnosti pro zasedání, naklonila se ke mně nějaká mladá sestra a uctivě zašepkala: „Jsem opravdu nervózní. Jsem v chrámu teprve podruhé. Mohla byste mi prosím pomoci?“ Jak mohla tušit, že přesně tato slova potřebuji

slyšet? Nevěděla to, ale věděl to Nebeský Otec. Všiml si mé největší potřeby. Potřebovala jsem sloužit. A tak inspiroval tuto pokornou mladou sestru, aby mi posloužila prosbou o službu. Ujišťuji vás, že nejvíce to prospělo mně.

Jsem hluboce vděčná všem laskavým lidem, kteří naší rodině v průběhu let sloužili. Upřímně děkuji svému milovanému manželovi a dalším členům rodiny, kteří slouží nesobecky a s velkou láskou.

Kéž si všichni nejprve všímáme a pak sloužíme. Budeme-li tak činit, budeme dodržovat své smlouvy a naše služba, tak jako služba presidenta Monsona, bude vypovídat o našem učenictví. Víím, že Spasitel žije. Jeho Usmíření nám umožňuje žít podle Jeho učení. Víím, že prezident Monson je naším prorokem v dnešní době. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 20:77.
2. Jan 15:12.
3. Thomas S. Monson, „Co jsem dnes pro někoho udělal?“, *Liahona*, listopad 2009, 85–86.
4. Canyon H., „A Good Choice“, *Friend*, Jan. 2012, 31.
5. Matouš 5:44.
6. Matouš 25:40.
7. Viz „For Madison“, lds.org/youth/video/for-madison.
8. Moroni 7:47.
9. Thomas S. Monson, „Pravá láska nepomíjí“, *Liahona*, listopad 2010, 125; viz také *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 101.
10. 3. Nefi 14:12.
11. Al VanLeeuwen, „Serving the One“, *Liahona*, Aug. 2012, 19; viz také Sally DeFord, „Když naslouchám svým srdcem“, *Osnova pro společné zaměstnání 2011*, 28.
12. 3. Nefi 27:21.
13. Richard G. Scott, „Věčná požehnání plynoucí z manželství“, *Liahona*, květen 2011, 96.
14. Matouš 20:26.
15. Robert D. Hales, „Staňte se prozíravým zaopatřovatelem – časně i duchovně“, *Liahona*, květen 2009, 9.
16. Matouš 20:32.

Starší Walter F. González
Předsednictvo Sedmdesáti

Učme se srdcem

Jedním ze způsobů, jak přijít ke Kristu, je usilovat o poznání základních pravd srdcem.

[P]řijďte ke mně, abyste mohli pocítiti a viděti.¹ Toto je přikázání, které Spasitel předal obyvatelům dávné Ameriky. Tito lidé pocítili rukama a viděli očima, že Ježíš je Kristus. Toto přikázání je právě tak důležité pro nás dnes, jako bylo důležité pro ně v jejich době. Když přijdeme ke Kristu, můžeme pocítit a „[vědět] s jistotou“² – nikoli rukama a očima, ale celým svým srdcem a myslí –, že Ježíš je Kristus.

Jedním ze způsobů, jak přijít ke Kristu, je usilovat o poznání základních pravd srdcem. Když tak činíme, vnuknutí, která přicházejí od Boha, nám dají poznání, které nemůžeme získat žádným jiným způsobem. Apoštol Petr věděl s jistotou, že Ježíš je Kristus, Syn živého Boha. Spasitel vysvětlil, že zdrojem Petrova poznání nebylo „tělo a krev ...“, ale Otec ..., kterýž jest v nebesích.³

Prorok Abinadi vysvětlil úlohu pocitů, které přicházejí od Boha do našeho srdce. Učil, že písmům můžeme plně porozumět jedině tehdy, když použijeme srdce k porozumění.⁴

Tato pravda je krásně vyjádřena v dětské knížce *Malý princ* od Antoine de Saint-Exupéryho. V této knize se malý princ spřátelil s liškou. Když se loučili, liška malému princovi prozradila tajemství. Řekla: „Tady je

to mé tajemství správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné.“⁵

88letý bratr Thomas Coelho je dobrým příkladem člověka, který srdcem spatřil to nejzákladnější. Byl věrným členem naší vysoké rady v Paysandú v Uruguayi. Předtím, než se stal členem Církve, měl nehodu na motorce. Když ležel na zemi a nebyl schopen vstát, dva naši misionáři mu pomohli se postavit a vrátit se domů. Bratr Coelho řekl, že když mu přišli misionáři na pomoc, pocítoval cosi zvláštního. Později opět silně pocítoval cosi zvláštního, když ho misionáři učili. Vliv těchto pocitů byl tak velký, že během několika dní přečetl celou Knihu Mormonovu. Byl pokřtěn a od onoho dne sloužil věrně a neúnavně. Vzpomínám si, jak jezdil na motorce po silnicích v našem městě, dokonce i během studených a deštivých zim, aby přivedl druhé na shromáždění, aby i oni mohli s jistotou pocítit, vidět a vědět, tak jako on.

Dnes nás obklopuje tolik informací, že si můžeme myslet, že prohlížení milionů webových stránek nám poskytne vše, co potřebujeme vědět. Na webu můžeme najít informace dobré i špatné, ale informace samy o sobě nestačí. Bůh nám poskytl další zdroj pro prohloubení poznání,⁶ a sice

poznání seslané z nebe. Náš Nebeský Otec nám může takové poznání dávat tehdy, když si prohlédneme celestiální web v srdci a myslí. Prorok Joseph Smith řekl, že „nejstarší knihu [má] ve svém srdci, vskutku dar Ducha Svatého“.⁷

K tomuto celestiálnímu zdroji získáváme přístup například tehdy, když čteme písmo, nasloucháme žijícímu proroku a modlíme se. Také je důležité věnovat čas tomu, abychom se utišili⁸ a pocítovali celestiální nabádání a řídili se jimi. Když tak budeme činit, budeme pocítovat a vidět věci, které není možné poznat pomocí moderních technologií. Jakmile získáme určité zkušenosti s prohlížením celestiálního webu, budeme rozlišovat pravdu, a to i když budeme číst o světské historii či dalších tématech. Ti, kteří upřímně usilují o poznání pravdy, poznají pravdu všech věcí mocí Ducha Svatého.⁹

Dovolte mi uvést jedno varování. Přístup k tomuto celestiálnímu webu ztrácíme, když činíme nepravost a zapomínáme na Pána. Nefi řekl svým bratrům, že nemohli „cítiti [Pánových] slov“, protože byli „pohotová k tomu, [aby] ... činili nepravost, ale pomalí v tom, [aby] se rozpomněli na Pána“.¹⁰ Nepravost omezuje naši schopnost vidět, pocítovat a mít rád druhé. Když jsme pohotová v rozpomínání se na Pána tím, že se modlíme „z celé síly srdce“¹¹ a přemýšlíme o duchovních zážitcích, prohlubuje se naše schopnost vidět a pocítovat věci Kristovy. Nyní se vás zeptám:

- Vybavujete si onen pokoj, který jste pocítovali, když jste po mnohých strastech volali k Otci v mocné modlitbě?
- Vybavujete si, zda jste někdy změnili svůj seznam úkolů, abyste mohli splnit nabádání v srdci?

Barcelona, Španělsko

Velicí muži v Knize Mormonově si udržovali přístup k hlubšímu poznání tím, že si vybavovali klíčové duchovní zážitky. Alma posílil své děti tím, že jim připomenul svůj příběh obrácení.¹² Helaman učil Nefiho a Lehiho, aby nezapomínali – aby pamatovali na to, že svůj základ musí postavit na skále Krista, aby nad nimi ďábel neměl žádnou moc.¹³ My musíme dělat totéž. Když pamatujeme na Boha, pomáhá nám to pocítovat a žít. To dodává hlubší význam slovům krále Beniamina, který řekl: „A nyní, ó človče, pomni a nezahyň.“¹⁴

Jedna z nejposvátnějších vzpomínek, kterých si velmi vážím, je pocit, který jsem měl, když jsem poznal, že Kniha Mormonova je slovo Boží. Poznal jsem, že můžeme zakoušet radost, kterou nelze popsat slovy. Ten den, na kolenou, jsem pocítil a s jistotou poznal to, co bych nemohl poznat žádným jiným způsobem. Taková vzpomínka je důvodem k věčné vděčnosti a posiluje mě v těžkých chvílích.

Ti, kteří přijmou poznání, nikoli z těla a krve, ale od Nebeského Otce, s jistotou vědí, že Ježíš je Kristus a že toto je Jeho Církev. Toto poznání nám poskytuje sílu potřebnou k tomu, abychom provedli nezbytné změny, a mohli přijít ke Kristu. Z tohoto důvodu vyzýváme každou duši, aby se nyní dala pokřtít, činila pokání a obrátila se k Němu.¹⁵

Každá duše, která přijde ke Kristu, může vidět, pocítit a s jistotou vědět, že Kristus trpěl za naše hříchy a usmířil je, abychom mohli obdržet věčný život. Činíme-li pokání, nebudeme zbytečně trpět.¹⁶ Díky Němu mohou být bolavé duše uzdraveny a rány v srdci zaceleny. Neexistuje žádné břemeno, které by nedokázal ulehčit nebo odejmout. On zná naše neduhy a nemoci. Slibuji vám a svědčím o tom, že když se všechny dveře zdají být zavřené, když se zdá, že vše ostatní selhává, On vás nezklame. Kristus vám pomůže, On je ona úniková cesta, ať již zápasíte se závislostí, depresí, nebo čímkoli jiným. On ví, „jak pomoci lidu svému“.¹⁷ Manželství a rodiny, které mají z jakéhokoli důvodu problémy – finanční těžkosti, špatný vliv médií nebo rodinné okolnosti –, pocítí uklidňující vliv z nebe. Je utěšující „pocítovat a vidět“, že Kristus vstal z mrtvých „s uzdravováním v křídlech svých“¹⁸ a že díky Němu se znovu setkáme a obejmeme se svými blízkými, kteří již zemřeli. Odměnou za naše obrácení se k Němu je bezpochyby to, že budeme uzdraveni.¹⁹

S jistotou vím, že toto všechno je pravdivé. Z tohoto důvodu se připojuji k hlasu raných obyvatel dávné Ameriky a prohlašuji: „Hosana! Velebeno budiž jméno Boha Nejvyššího!“²⁰ On nám poskytuje spasení.

Vydávám svědectví, že Ježíš je Kristus, svatý Mesiáš. On je Pán zástupů, náš Spasitel a Vykupitel. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. 3. Nefi 18:25.
2. 3. Nefi 11:15.
3. Viz Matouš 16:16–17.
4. Viz Mosiáš 12:27.
5. Antoine de Saint-Exupéry, *The Little Prince*, trans. Katherine Woods (1971), 87.
6. Viz Eter 4:13.
7. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 130.
8. Viz Nauka a smlouvy 101:16.
9. Viz Moroni 10:3–5.
10. 1. Nefi 17:45.
11. Moroni 7:48.
12. Viz Alma 36:5–24; 38:6–9.
13. Viz Helaman 5:12.
14. Mosiáš 4:30.
15. Viz 3. Nefi 9:13.
16. Viz Nauka a smlouvy 19:16.
17. Alma 7:12.
18. 2. Nefi 25:13; viz také 3. Nefi 25:2.
19. Viz 2. Nefi 16:10; 3. Nefi 9:13.
20. Viz 3. Nefi 11:15–17.

Starší Jeffrey R. Holland
Kvorum Dvanácti apoštolů

První veliké přikázání

Máme za úkol projevovat svou lásku k Pánu životem naplněným oddaným učenictvím.

V celé historii snad není skupina lidí, s nimiž bych soucítil více, než s jedenácti zbývajících apoštolů bezprostředně po smrti Spasitele světa. Myslím, že občas zapomínáme na to, jak nezkušené tehdy ještě byli a jak naprosto závislí na Ježíši nutně museli být. Pán jim řekl: „Tak dlouhý čas s vámi jsem, a [nepoznali jste] mne?“¹

Z jejich pohledu ale s nimi samozřejmě dostatečně dlouho nebyl. Tři roky není dlouho na to, aby z hrstky nových obrácených povolal celé Kvorum Dvanácti apoštolů, aby je očistil od zažitých mylných představ, aby je učil podivuhodným zásadám evangelia Ježíše Krista a poté je opustil, aby sami dál konali toto dílo, dokud i oni nebudou zabiti. Dosti ohromující vyhlídky pro skupinu nově vysvěcených starších.

A zvláště ona část týkající se toho, že zůstanou sami. Ježíš se jim opakovaně snažil říci, že s nimi *nezůstane* fyzicky, ale tak úzkostnou myšlenku buď nedokázali, nebo nechtěli pochopit. Marek píše:

„Učil učedníky své a pravil jim: ... Syn člověka dán bude v ruce lidské, a zamordují jej, ale zamordován jsa, třetího dne z mrtvých vstane.

Oni pak nesrozuměli tomu pověděni, a však ostýchali se ho otázkati.“²

Pak, po tak krátké době na získání poznání, a dokonce ještě kratší době na přípravu, se stalo něco nemyslitelného – neuvěřitelné se stalo skutečností. Jejich Pán a Mistr, jejich Rádce a Král, byl ukřižován. Jeho působení ve smrtelnosti bylo u konce a malá živořící Církev, kterou založil, se zdála být odsouzena k posměchu a předurčena k zániku. Jeho apoštolové byli svědky Jeho vzkříšeného stavu, ale to je jen ještě více zmátlé. Bezpochyby si museli klást otázku: „Co máme dělat teď?“ a při hledání odpovědi se obrátili na Petra, služebně nejstaršího apoštola.

Nyní vás požádám o shovívavost, neboť si při popisu tohoto rozhovoru dovoluji použít slova, jež se v písmech nenacházejí. Petr svým společníkům řekl v podstatě toto: „Bratři, byly to úžasné tři roky. Nikdo z nás si před pouhými několika měsíci nedovedl představit zázraky, které jsme viděli, a božské projevy, jichž jsme byli svědky. Mluvili jsme se samotným Synem Božím, modlili jsme se s Ním a pracovali. Kráčeli jsme s Ním a plakali jsme s Ním a během oné poslední strašlivé noci nikdo neproléval hořčejší slzy než já. Tomu všemu je ale konec. Pán dokončil své dílo a vstal z hrobu. Vypracoval své spasení i to naše. A vy se ptáte: „Co máme

dělat teď?“ Nevím, co bych měl na to říci, než jen abyste se s radostí vrátili ke svému dřívějšímu životu. Já mám v úmyslu „ryb lovit“. A přinejmenším šest z deseti zbývajících apoštolů shodně řeklo: „Půjďme i my s tebou.“ Jan, který byl jedním z nich, píše: „I šli, a vstoupili na loď hned.“³

Avšak běda, rybaření jim moc nešlo. Během oné první noci na jezeře nechtyli nic – ani jedinou rybičku. Při prvních paprscích svítání zklamaně zamířili k břehu, kde v dálce spatřili postavu, která na ně volala: „Děti, chytily jste něco?“ Tito apoštolové, z kterých se nyní znovu stali rybáři, nevrle odpověděli tak, jak nechce odpovídat žádný rybář. „Nic jsme nechtyli,“ zamručeli, a aby toho nebylo málo, onen člověk je nazval „dětmi“.⁴

„[Hodte síť] na pravou stranu lodí, a naleznete“,⁵ volá neznámý muž – a po těchto jednoduchých slovech si náhle začínají něco uvědomovat. Před pouhými třemi lety právě tito muži rybařili přesně na tomto jezeře. V písmech se píše, že při oné příležitosti také „celou noc pracovavše, nic [nechytili]“.⁶ Jistý galilejský spoluobčan na ně ze břehu ale zavolal, aby spustili síť, a oni vytáhli „veliké [množství] ryb“,⁷ kterých bylo tolik, že se jim síť roztrhly, a úlovek naplnil dvě lodě do té míry, že se začaly potápět.

Nyní se to opakovalo. Tyto „dět“, jak byli správně nazváni, dychtivě spustily síť a „[nemohly] ji táhnouti pro množství ryb“.⁸ Jan pronesl to, co bylo zřejmé: „To je Pán.“⁹ A nezkrotný Petr vyskočil z lodi.

Po radostném opětovném setkání se vzkříšeným Ježíšem vedl Petr se Spasitelem rozhovor, který považuji za klíčový přelom v apoštolské službě obecně a dozajista v Petrově osobním životě, neboť tohoto muže, pevného jako skála, posunul k velkolepému životu naplněnému oddanou službou

a vedením. Ježíš pohlédl na jejich otlučené loďky, jejich roztržené sítě a ohromující hromadu 153 ryb a zeptal se svého služebně nejstaršího apoštola: „Petře, miluješ mne více než toto všechno?“ Petr odpověděl: „Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji.“¹⁰

Spasitel na tuto odpověď reaguje, ale dál se dívá do očí svého učedníka a znovu se ptá: „Petře, miluješ mne?“ Tento velký rybář je bezpochyby trochu zmaten tím, že se otázka opakuje, a odpovídá podruhé: „Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji.“¹¹

Spasitel znovu stručně reaguje, ale neúnavně a zkoumavě se ptá potřetí: „Petře, miluješ mne?“ Teď už se Petr musel určitě cítit nepohodlně. Možná má v nitru vzpomínku na onen okamžik před pouhými několika dny, kdy mu byla také třikrát položena jedna otázka a on odpověděl podobně rezolutně – ovšem zamítavě. Nebo se možná začal domnívat, že otázce Mistra Učitele nerozumí. Nebo možná zkoumal své srdce a usiloval o skutečné potvrzení odpovědi, kterou tak pohotově a téměř automaticky pronesl. Ať již přemýšlel o čemkoli, Petr potřetí odpověděl: „Pane, ... ty víš, že tě miluji.“¹²

Ježíš mu na to odpověděl (a opět jsem si vědom toho, že rozvíjím své myšlenky, které nejsou v písmech) a možná řekl něco jako: „Petře, proč jsi tedy zde? Proč jsme zpátky na témže břehu, u těchto stejných sítí a vedeme tentýž rozhovor? Nebylo snad očividné tehdy a není snad očividné i nyní, že pokud bych chtěl rybu, dokáží si ji chytit? To, co potřebuji, Petře, jsou učedníci – a ty potřebuji stále. Potřebuji někoho, kdo bude pást mé ovce a zachraňovat mé beránky. Potřebuji někoho, kdo bude kázat mé evangelium a hájit mou víru. Potřebuji někoho, kdo mě miluje, kdo mě opravdu, opravdu miluje a kdo miluje

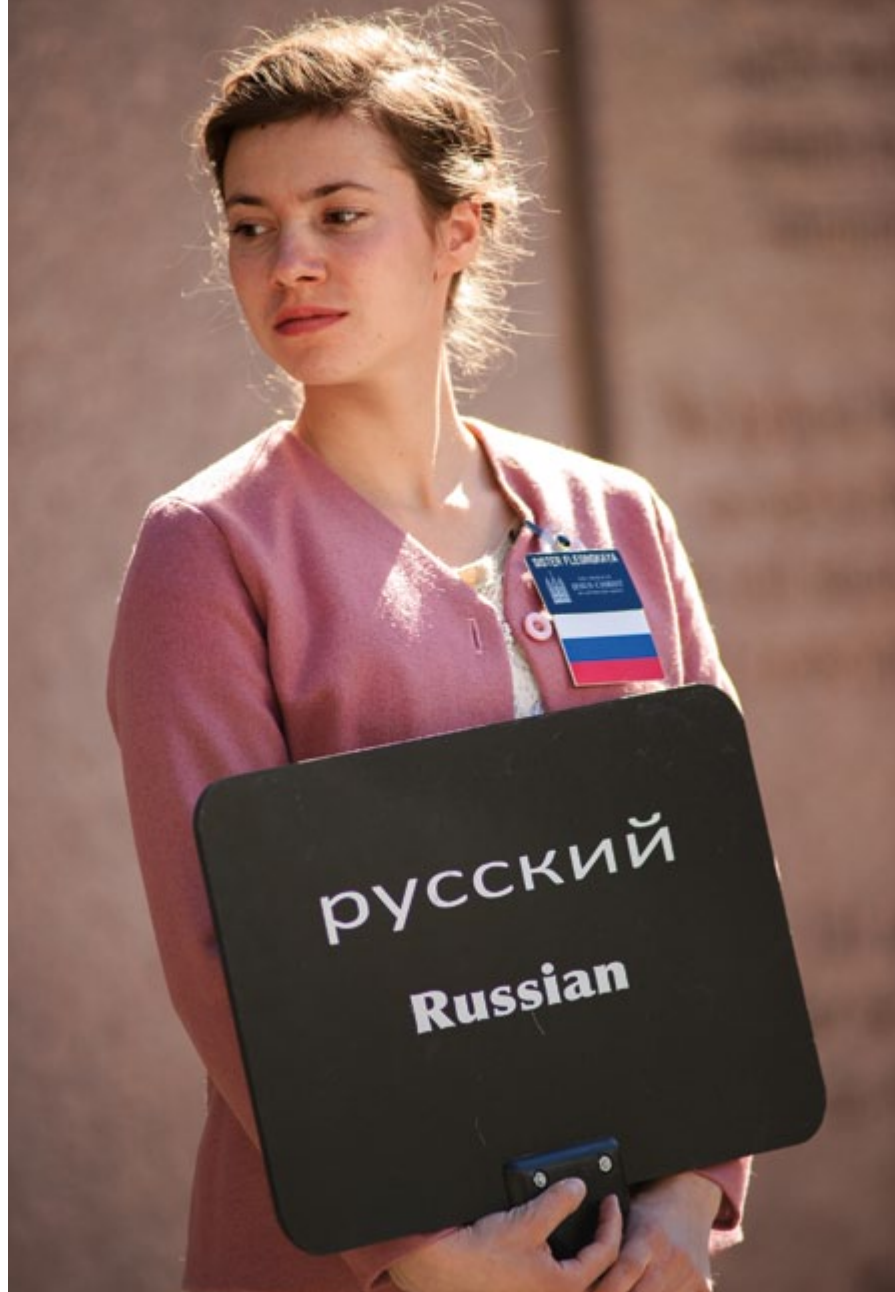
to, čím mě Otec v nebi pověřil. Naše poselství není mdlé. Náš úkol není pomíjivý. Není to nic nešťastného; není to nic beznadějného; není to nic, co je odsouzeno zmizet v propadlišti dějin. Je to dílo Všemohoucího Boha a je to úkol změnit svět. A tak, Petře, tě podruhé a patrně naposledy žádám, abys toto vše opustil a abys šel, učil a svědčil, pracoval a oddaně sloužil, až do dne, kdy ti udělají přesně to, co udělali mně.“

Když se pak obrátil ke všem apoštolům, mohl docela dobře říci: „Byli jste snad tak bláhoví jako zákoníci a farizeové? Jako byli Herod a Pilát? Mysleli jste si snad, jako oni, že toto dílo lze zničit jednoduše tím, že zničí mě? Mysleli jste si snad, jako oni, že kříž, hřeby a hrob znamenají konec toho všeho a že se každý z vás může blaženě znovu stát tím, kým jste byli předtím? Děti, cožpak se můj život a má láska nedotkla vašeho srdce hlouběji?“

Milovaní bratři a sestry, nevím přesně, co budeme prožívat během Soudného dne, ale budu velmi překvapen, pokud se v určité chvíli během tohoto rozhovoru Bůh nezeptá přesně na totéž, na co se Kristus zeptal Petra: „Miloval jsi mne?“ Myslím si, že bude chtít vědět, zda jsme ze svého zcela smrtelného, zcela nedostatečného a občas dětinského náhledu na věc alespoň porozuměli *jednomu* přikázání, onomu prvnímu a největšímu přikázání ze všech – „Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší síly své, i ze vší mysli své.“¹³ A pokud v tomto okamžiku budeme schopni ze sebe vysoukat slova: „Ano Pane, Ty víš, že Tě miluji“, pak nám možná připomene, že vrcholným charakteristickým rysem lásky je vždy oddanost.

„Milujete-li mne, přikázání [má zachovávejte],“¹⁴ řekl Ježíš. A tak je naším úkolem žehnat bližním, chránit

a nabízejte pomocnou ruku. Do této výzvy k neochvějně věrnosti zahrnuji i každého navrátilivšího se misionáře, který kdy stál ve křtitelnici a s rukou v pravém úhlu pronesl: „Byv pověřen Ježíšem Kristem.“¹⁶ Toto pověření mělo navždy změnit nejen vašeho obráceného, ale mělo bezpochyby navždy změnit i vás. Mladým členům Církve, na něž čeká misie, chrám a manželství, pravíme: „Milujte Boha a zůstaňte čistí od krve a hříchů tohoto pokolení. Čeká na vás monumentální dílo, které bylo zdůrazněno oním úžasným oznámením, jež pronesl president Thomas S. Monson včera dopoledne. Váš Otec v nebi od vás očekává oddanost a lásku v každém stádiu vašeho života.“

Všem v dosahu mého hlasu pravím, že hlas Kristův k nám zaznívá z hlubin času a každého z nás se ptá, zatímco je ještě čas: „Miluješ mne?“ A za každého z nás odpovídám se ctí a z hloubi duše: „Ano Pane, milujeme Tě.“ A protože jsme vztáhli „ruku svou k pluhu“,¹⁷ nebudeme se ohlížet zpět, dokud toto dílo nebude dokončeno a dokud láska k Bohu a k bližnímu nebude vládnout světu. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Jan 14:9.
2. Marek 9:31–32.
3. Jan 21:3.
4. Viz Jan 21:5.
5. Jan 21:6.
6. Lukáš 5:5.
7. Lukáš 5:6.
8. Jan 21:6.
9. Jan 21:7.
10. Jan 21:15.
11. Jan 21:16.
12. Jan 21:17.
13. Lukáš 10:27; viz také Matouš 22:37–38.
14. Jan 14:15.
15. Frederic W. Farrar, *The Life of Christ* (1994), 656; viz kapitola 62, kde najdete další informace o nezáviděníhodné situaci této nově založené Církve.
16. Nauka a smlouvy 20:73.
17. Lukáš 9:62.

děti, pozvedat chudé a hájit pravdu. Máme za úkol napravovat špatnosti, dělit se o pravdu a konat dobro. Krátce řečeno, máme za úkol projevovat svou lásku k Pánu životem naplněným oddaným učenictvím. Nemůžeme s tím přestat a nemůžeme se vracet zpátky. Po setkání s žijícím Synem živého Boha nebude nikdy nic tak jako předtím. Ukřižování, Usmíření a Vzkříšení Ježíše Krista označuje začátek křesťanského života, nikoli jeho konec. A právě tato pravda a tato skutečnost umožnily hrstce galilejských rybářů, z nichž se opět stali apoštolové, aby bez „jediné synagogy či meče“¹⁵ opustili podruhé své sítě a vydali se změnit

historii světa, v němž nyní žijeme.

Vydávám svědectví z hloubi srdce a celou silou své duše všem těm, kteří slyší můj hlas, že tyto apoštolské klíče byly znovuzříženy na zemi a nacházejí se v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Těm, kteří se k nám v této velké závěrečné věci Kristově dosud nepřipojili, pravíme: „Přijďte prosím.“ Těm, kteří byli kdysi s námi, ale kteří se vzdálili a rozhodli se spíše si jen vybrat pár předkrmů ze švédského stolu Znovuzřízení a ponechat zbytek hostiny bez povšimnutí, říkám, že se obávám, že je čeká spousta dlouhých nocí a prázdných sítí. Výzva zní – vraťte se, zůstaňte věrnými, milujte Boha

President Thomas S. Monson

Pohled'te na svá požehnání

Náš Nebeský Otec si je vědom našich potřeb a je připraven nám pomoci, pokud Ho o to požádáme.

Milovaní bratři a sestry, na této konferenci je tomu 49 let od doby, kdy mi byla 4. října 1963 vyjádřena podpora jako členovi Kvora Dvanácti apoštolů. 49 let je dlouhá doba. V mnoha ohledech se to však zdá být jako včera, co jsem stál u řečnického pultu v Tabernaclu a pronášel jsem svůj první proslov na generální konferenci.

Od 4. října 1963 se toho hodně změnilo. Žijeme v jedinečné době světové historie. Jsme v mnohém velmi požehnání. A přesto je někdy obtížné vidět kolem sebe všechny ty problémy a uvolněnost mravů, a neztrácet přitom odvalu. Zjistil jsem, že když místo toho, abychom se zaměřovali na to negativní, uděláme krok zpět a zamyslíme se nad požehnáními, která v životě máme, včetně těch zdánlivě malých a někdy přehlížených, můžeme být mnohem šťastnější.

Když jsem přemýšlel o uplynulých 49 letech, přišel jsem na několik zajímavostí. Jednou z nich je to, že všechny ty nespočetné zážitky, které jsem měl, nejsou nutně zážitky, jež by mohly být považovány za velkolepé. V době, kdy k nim došlo, se vlastně často zdály být všední, a dokonce

obyčejné. Při pohledu zpět však zjišťuji, že obohatily a požehnaly život druhých – a v neposlední řadě i ten můj. Doporučuji, abyste totéž udělali i vy – abyste si prošli svůj život a zaměřili se konkrétně na požehnání, velká i malá, která jste obdrželi.

Když jsem si procházel všechny ty roky, neustále bylo potvrzováno mé poznání toho, že Bůh slyší naše modlitby a odpovídá na ně. Všichni dobře známe pravdu, která se nachází ve 2. Nefim v Knize Mormonově: „Lidé jsou, aby mohli mít radost.“¹ Svědčím o tom, že většina této radosti se dostavuje díky poznání, že můžeme rozmlouvat s Nebeským Otcem v modlitbě a že On naše modlitby slyší a odpovídá na ně – možná ne tak, jak bychom si představovali, nebo ne v době, kterou bychom si přáli, ale zodpovězeny *budou*, a to Nebeským Otcem, který nás dokonale zná a miluje a který si přeje, abychom byli šťastní. On nám slibuje: „Buď pokorný; a Pán tvůj Bůh tě povede za ruku a dá ti odpověď na modlitby tvé.“²

V následujících minutách, které mám k dispozici, bych se s vámi rád podělil jen o několik málo svých zážitků a zkušeností, při nichž byly mé

modlitby vyslyšeny a zodpovězeny, a které, když se ohlížím zpět, vnesly do mého života i do života druhých mnohá požehnání. Některé detaily, na které bych si pravděpodobně jinak nevzpomenul, jsem si vybavil díky deníku, který jsem si po celá ta léta psal.

Začátkem roku 1965 jsem byl pověřen, abych se v území Jižní Pacifik zúčastnil konferencí kůlů a několika dalších shromáždění. Byla to moje první návštěva této části světa a zážitek, na který nikdy nezapomenu. K většině toho, co bylo při této návštěvě ve své podstatě duchovní, došlo během mých setkání s vedoucími, členy a misionáři.

O víkendu, 20. a 21. února, jsme byli v Brisbane v Austrálii, kde jsme se zúčastnili obvyklých zasedání konference kůlu Brisbane. Během sobotních shromáždění mi byl představen president okrsku z jedné sousední oblasti. Když jsem si s ním třásl rukou, měl jsem silný pocit, že si s ním mám promluvit a dát mu určité rady, a tak jsem ho požádal, zda by se se mnou druhý den nezúčastnil nedělního dopoledního zasedání, abych si s ním mohl promluvit.

Po skončení nedělního zasedání jsme měli příležitost si popovídat. Mluvili jsme o jeho mnoha zodpovědnostech jakožto presidenta okrsku. Při tom jsem pocítil nabádání, abych mu předal konkrétní návrhy ohledně misionářské práce a jak on a jeho členové mohou pomáhat misionářům na plný úvazek při jejich práci v jeho oblasti. Později jsem se dozvěděl, že tento president se právě o toto modlil. Pro něj byla naše schůzka zvláštním svědectvím o tom, že jeho modlitby byly vyslyšeny a zodpovězeny. Toto byla zdánlivě nedůležitá schůzka, o níž jsem ale přesvědčen, že byla vedena Duchem a že velmi ovlivnila život a službu onoho presidenta okrsku, život jeho

členů i úspěch misionářů sloužících v jeho oblasti.

Bratři a sestry, Pánových záměrů je často dosahováno tehdy, když se řídíme vedením Ducha. Věřím, že čím více jednáme podle inspirace a vnuknutí, jež k nám přicházejí, tím více úkolů nám Pán svěří.

Naučil jsem se, jak jsem o tom mluvil již v dřívějších proslovech, že nabádání Ducha nemám nikdy odkládat. Při jedné příležitosti před mnoha lety jsem

plaval ve staré plovárně Deseret Gym v Salt Lake City, když vtom jsem pocítil inspiraci, abych zašel do Univerzitní nemocnice navštívit jednoho dobrého přítele, který ztratil cit v nohách v důsledku zhoubného nádoru a následné operace. Okamžitě jsem z bazénu vylezl, oblékl jsem se a zakrátko jsem byl na cestě za tímto dobrým mužem.

Když jsem vstoupil do jeho pokoje, zjistil jsem, že je prázdný. Když jsem se na svého přítele zeptal, bylo mi

řečeno, že ho nejspíš najdu v bazénové části nemocnice, v prostorách, které se používají k rehabilitačním cvičením. A tak tomu skutečně bylo. Vlastními silami si tam dojel na vozíku a byl jediným, kdo se v hale nacházel. Byl na druhé straně, u místa, kde je bazén nejhlubší. Zavolal jsem na něj, a on dojel s vozíkem ke mně, aby mě pozdravil. Příjemně jsme si popovídali a poté jsem ho doprovodil na pokoj, kde jsem mu udělil požehnání.

Později jsem se od jiného přítele dozvěděl, že tento muž byl ten den velmi sklíčený a zvažoval, že si vezme život. Modlil se o pomoc, ale začal mít pocit, že na jeho modlitby nikdo neodpovídá. Odjel k bazénu se záměrem, že by tímto způsobem mohl ukončit své trápení – tím, že by i s vozíkem sjel do nejhlubší části bazénu. Dorazil jsem tam v tom nejkritičtějším okamžiku, jednáje na základě inspirace, o níž jsem přesvědčen, že přišla shůry.

Můj přítel žil poté ještě mnoho let – let plných štěstí a vděčnosti. Jsem nesmírně rád, že jsem v ten kritický den u bazénu byl nástrojem v Pánových rukou.

Při jiné příležitosti, když jsme se se sestrou Monsonovou vraceli domů z návštěvy přátel, jsem pocítil inspiraci, že máme jet do města – což bylo mnoho kilometrů navíc – a navštívit jednu starší vdovu, která kdysi žila v našem sboru. Jmenovala se Zella Thomasová. V té době bydlela v pečovatelském domově. Když jsme k ní onoho odpoledne přišli, byla velmi slabá, ale ležela v klidu na posteli.

Zella byla již dlouho slepá, ale okamžitě nás poznala po hlase. Požádala mě, abych jí dal požehnání, a dodala, že je připravena zemřít, pokud by si Pán přál, aby se vrátila domů. Její pokoj naplnil radostný a pokojný duch a my všichni jsme věděli, že čas, který jí zbývá ve smrtelnosti, se již krátí. Zella

mě uchopila za ruku a řekla, že se usilovně modlila o to, abych ji přišel navštívit a dát jí požehnání. Řekl jsem jí, že jsme přišli na základě přímé inspirace od Nebeského Otce. Políbil jsem ji na čelo s vědomím toho, že ji ve smrtelnosti již možná nikdy neuvidím. A tak tomu také bylo, neboť Zella zemřela den poté. To, že jsem mohl dodat trochu útěchy a pokoje naší milé Zelle, bylo požehnáním pro ni i pro mne.

Příležitost být požehnáním v životě někoho jiného přichází často nečekaně. Jednoho velmi mrazivého sobotního večera v zimě 1983/1984 jsme se sestrou Monsonovou jeli několik kilometrů do horského údolí v Midway v Utahu, kde vlastníme dům. Teploměr onoho večera ukazoval -31 °C, a my jsme se chtěli ujistit, že je v našem domě všechno v pořádku. Dům jsme zkontrolovali, a protože vše bylo v pořádku, vyrazili jsme zpět do Salt Lake City. Ujeli jsme ale sotva několik kilometrů k dálnici, když vtom se naše auto náhle zastavilo. Byli jsme tam zcela uvízlí. Jen zřídka, pokud vůbec někdy, mi byla taková zima jako onoho večera.

Zdráhavě jsme se vydali pěšky směrem k nejbližšímu městu a kolem nás svištěla auta. Nakonec jedno z nich zastavilo a jeho mladý řidič nám nabídl pomoc. Později jsme se dozvěděli, že nafta, kterou jsme měli v nádrži, kvůli mrazu ztuhla, a proto naše auto nejelo. Onen laskavý mladý muž nás dovezl zpět do našeho domu v Midway. Chtěl jsem mu za tuto službu zaplatit, ale on to velkoryse odmítl. Řekl, že je skaut a že chtěl vykonat nějaký dobrý skutek. Představil jsem se mu, a on vyjádřil vděčnost za to, že měl výsadu mi pomoci. Vypadal, že je ve věku misionáře, a tak jsem se ho zeptal, zda plánuje sloužit na misi. Odpověděl, že si momentálně není jistý, co vůbec chce dělat.

Hned v pondělí ráno jsem tomuto mladému muži napsal dopis a poděkoval jsem mu za jeho laskavost. V dopise jsem ho povzbudil k tomu, aby sloužil na misi na plný úvazek. Pak jsem k dopisu přiložil výtisk jedné ze svých knih a podtrhl jsem v ní kapitoly týkající se misionářské služby.

Zhruba po týdně mi zatelefonovala matka onoho mladého muže a řekla mi, že její syn je vynikající mladý muž, ale z důvodu jistých vlivů v jeho životě se jeho dlouholeté přání sloužit na misi vytratilo. Uvedla, že ona a jeho otec se postili a modlili o to, aby se jeho srdce změnilo. Jeho jméno napsali i na modlitební seznam v chrámu Provo v Utahu. Doufali, že se někdo nějakým způsobem dotkne v dobrém jeho srdce, a jemu se opět vrátí touha jít na misi a sloužit věrně Pánu. Tato matka mi chtěla říci, že tu událost onoho mrazivého večera vnímá jako odpověď na jejich modlitby v jeho prospěch. Řekl jsem: „Souhlasím s vámi.“

Po několika měsících a dalším kontaktu s tímto mladým mužem jsme se se sestrou Monsonovou s velikou radostí zúčastnili jeho misionářské rozlučky před jeho odjezdem do Kanadské misie Vancouver.

Byla to náhoda, že se onoho mrazivého prosincového večera naše cesty zkrížily? To si v žádném případě nemyslím. Spíše si myslím, že to, že jsme se potkali, byla odpověď na vroucí modlitby matky a otce, kterým záleželo na jejich synovi.

Jak jsem řekl, bratři a sestry, náš Nebeský Otec si je vědom našich potřeb a je připraven nám pomoci, pokud ho o to požádáme. Jsem přesvědčen o tom, že žádná naše starost není příliš malá ani nevýznamná. Pán působí i v maličkostech našeho života.

Rád bych vám na závěr vyprávěl o jednom nedávném zážitku, který měl dopad na stovky lidí. Došlo k němu

před pěti měsíci během kulturního programu při příležitosti zasvěcení chrámu Kansas City. Tak jako v případě spousty dalších věcí, které v životě zažíváme, se i tento zážitek v tu chvíli zdál být jako kterýkoli jiný, kdy se vše daří a probíhá tak, jak má. Když jsem se však dozvěděl o okolnostech, které tento kulturní program onen večer před zasvěcením chrámu provázely, uvědomil jsem si, že představení onoho večera nebylo tak úplně běžné. Ba právě naopak, bylo zcela pozoruhodné.

Tak jako v případě všech kulturních akcí konaných v souvislosti se zasvěcením chrámu, i v tomto případě mládež z chrámového okrsku chrámu Kansas City nacvičovala vystoupení v samostatných skupinách ve svých oblastech. Plán byl takový, že se všichni najednou sejdou ve velké, pronajaté městské kulturní hale v sobotu ráno, v den vystoupení, aby si řekli, kdy a kudy mají do sálu vstoupit, kde mají stát, kolik místa má mezi jednotlivými účastníky být, jak odejít z pódia a tak dále – tedy spoustu detailů, s nimiž se účastníci museli během dne seznámit, zatímco ti, kteří celé představení řídili, propojovali jednotlivé scény, aby výsledné vystoupení bylo co nejvíce vypilované a profesionální.

Ten den však nastal jeden velký problém. Celé vystoupení vycházelo z předtočených klipů, které měly být promítány na obřím plátně zvaném Jumbotron. Tyto předtočené klipy byly pro celé vystoupení klíčové. Nejen že celé vystoupení spojovaly dohromady, ale každý klip měl uvést další část vystoupení. Videoklipy tvořily kostru celého vystoupení, na níž závisel úspěch celého programu. Jumbotron ale nefungoval.

Technici pracovali usilovně na tom, aby problém vyřešili, zatímco mládež, stovky mladých, čekaly a přicházely o drahocenný nácvikový čas. Celá

situace se začala zdát být neřešitelná.

Susan Cooperová, dramaturgyně a režisérka tohoto programu, později vysvětlila: „Jak jsme přecházeli od plánu A k plánu B, až do plánu Z, viděli jsme, že to stále nefunguje. ... Když jsme se podívali na časový rozvrh, věděli jsme, že to všechno nezvládneme; ale také jsme věděli, že dole na pódiu máme jednu z největších opor – tři tisíce mladých. Bylo třeba, abychom za nimi zašli a řekli [jim], co se děje, a poté se spolehli na jejich víru.“³

Pouhou hodinu předtím, než do haly začali přicházet první diváci, tři tisíce

mladých poklekly na zem a společně se modlily. Modlily se o to, aby ti, kteří opravovali Jumbotron, byli inspirováni, aby věděli, co mají udělat, aby Jumbotron opravili; požádaly Nebeského Otce, aby jim pomohl s tím, co ony samy, kvůli nedostatku času, již nezvládnou.

Jedna reportérka ve svém článku o tomto zážitku později napsala: „Byla to modlitba, na kterou mladí nikdy nezapomenou, ne proto, že by podlaha byla tak tvrdá, ale proto, že jim Duch roztavil kosti.“⁴

Netrvalo dlouho a jeden z techniků jim přišel říci, že poruchu identifikovali

a opravili. Řekl, že to dokázali díky štěstí, ale všichni ti mladí věděli své.

Když jsme onoho večera přišli do městské haly, neměli jsme ani tušení, že během dne došlo k nějakým problémům. Dozvěděli jsme se o nich až později. Co jsme však viděli, bylo nádherné a vypilované vystoupení – jedno z nejlepších, jaké jsem kdy viděl. Mládež vyzařovala nádherného a mocného ducha, kterého pociťovali všichni přítomní. Zdálo se, že vědí přesně, kudy mají vejít, kde mají stát a co má každý z nich dělat mezi ostatními účinkujícími, kteří je obklopovali. Když jsem se doslechl, že jejich zkouška byla zkrácena a že mnohá čísla ani nebyla s celou skupinou secvičena, byl jsem udiven. Nikdo by to ani nepoznal. Pán vskutku pomohl se vším, co již nedokázali udělat sami.

Nikdy nepřestávám žasnout nad tím, jak Pán dokáže řídit a vést každickou část svého království, a přesto má čas udílet inspiraci i v případech jednotlivců – nebo v případě kulturního představení či jednoho Jumbotronu. To, že to dokáže a že tak činí, je pro mě svědectvím.

Bratři a sestry, Pán se angažuje v životě každého z nás. Miluje nás. Chce nám žehnat. Přeje si, abychom Ho žádali o pomoc. Zatímco nás vede a inspiruje a zatímco naslouchá našim modlitbám a odpovídá na ně, můžeme tady a teď pociťovat štěstí, které si přeje, abychom pociťovali. Kéž jsme si v životě neustále vědomi Jeho požehnání, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele, amen. ■

ODKAZY

1. 2. Nefi 2:25.
2. Nauka a smlouvy 112:10.
3. Susan Cooper, v článku Maurine Proctorové, „Nothing's Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration“, *Meridian Magazine*, May 9, 2012, ldsmag.com.
4. Proctor, *Meridian Magazine*, May 9, 2012.

Starší Robert D. Hales
Kvorum Dvanácti apoštolů

Bud'me křesťany více podobnými Kristu

*Toto je Kristova výzva i ke každému dnešnímu křesťanovi:
„Pasiž beránky mé. ... Pasiž ovce mé.“*

Co znamená být křesťanem? Křesťan věří v Pána Ježíše Krista a v to, že On je doslovný Syn Boží, kterého Jeho Otec poslal trpět za naše hříchy ve vrcholném skutku lásky známém jako Usmíření.

Křesťan věří, že skrze milost Boha Otce a Jeho Syna, Ježíše Krista, můžeme činit pokání, odpouštět druhým, dodržovat přikázání a zdědit věčný život.

Slovo *křesťan* naznačuje, že na sebe bereme jméno Kristovo. A to činíme tím, že se dáme pokřtít a přijmeme dar Duchu Svatého vkládáním rukou těch, kteří jsou nositeli Jeho kněžské pravomoci.

Křesťan ví, že Boží proroci vždy v průběhu věků svědčili o Ježíši Kristu. Tentýž Ježíš, doprovázený Nebeským Otcem, se v roce 1820 zjevil Pro-roku Josephu Smithovi a znovuzřídil evangelium a organizaci své původní Církve.

Díky písmům a svědectví Josepha Smitha víme, že Bůh, náš Nebeský Otec, má oslavené a zdokonalené tělo z masa a kostí. Ježíš Kristus je Jeho

Jednorozenný Syn v těle. Duch Svatý je duchovní bytost, jejímž úkolem je svědčit o Otci a Synu. Božstvo jsou tři oddělené a samostatné bytosti, které jsou sjednoceny v účelu.

Vzhledem k tomu, že tyto nauky tvoří základ naší víry, mohou snad být nějaké pochyby či dohady o tom, že my, členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, jsme křesťané? Přesto na každého křesťana čeká zodpovězení této prosté otázky: jakými jsme křesťany? Jinými slovy, jak se nám daří v našem úsilí následovat Krista?

Zamyslete se se mnou nad zkušeností dvou křesťanských učedníků:

„Chodě Ježíš podlé moře Galilejského, ušel dva bratry, Šimona, kterýž slove Petr, a Ondřeje bratra jeho, [jak] pouštějí síť do moře, (nebo byli rybáři).

I dí jim: Podte za mnou, a učiním vás rybáře lidí.

A oni hned opustivše síti, šli za ním.“¹

Jako křesťané v dnešní době máme i my příležitost jednat hned, okamžitě a rázně, právě tak jako jednali Petr a Ondřej – „opustivše síti své, šli za

ním“.² I my jsme vyzýváni, abychom opustili síť a vzdali se světských návyků, zvyků a tradic. Jsme také vyzýváni, abychom zanechali svých hříchů. „Svolav zástup ... řekl jim [Ježíš]: Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.“³ Snaha oprostit se od bezbožného chování je počátkem pokání, které přináší mocnou změnu srdce, až „již nemáme sklonu činiti zlo“.⁴

Tato změna, zvaná obrácení, je možná pouze skrze Spasitele. Ježíš slíbil: „Jestliže lidé přijdou ke mně, ukáži jim jejich slabost. ... A milost má postačuje pro všechny, kteří se přede mnou pokoří; neboť pokoří-li se přede mnou a budou-li mít víru ve mne, pak učiním, že slabé věci se pro ně stanou silnými.“⁵ A když jsme v Kristu *učiněni novými*, naše vlastní přirozenost se promění a my se již netoužíme vrátit ke starému způsobu života.

Věrní křesťané budou přesto vždy žehnáni tím, že budou prožívat těžkosti a zklamání. Když tyto zušlechťující výzvy přijdou, můžeme být v pokušení vrátit se ke starému způsobu života. Spasitel se po svém Ukřižování zjevil ženám a řekl jim, že Ho bratři naleznou v Galileji. Když se Petr, služebně nejstarší apoštol, vrátil do Galileje, také se vrátil k tomu, co uměl – k tomu, co dělal rád. „Půjdu ryb lovit“,⁶ vysvětlil a vzal s sebou několik učedníků.

A tak Petr a další učedníci rybařili celou noc, ale žádnou rybu nechytili. Druhého dne ráno se na břehu objevil Ježíš a přes vodu na ně zavolal: „[Hodte síť] na pravou stranu.“ Učedníci na lodi uposlechli Spasitelovy pokyny a záhy zjistili, že jejich síť byly zázračně naplněny až k prasknutí. Jan rozpoznal Spasitelův hlas a Petr se okamžitě vrhl do vody a plaval ke břehu.⁷

Vy, křesťané, kteří jste se navrátili ke starému a méně věrnému způsobu života, přemýšlejte o příkladu věrného Petra. Neotálejte. Přijďte, slyšte a rozpoznajte Mistrův volající hlas. Poté se k Němu ihned vraťte a znovu získajte Jeho hojná požehnání.

Když se bratři vrátili na břeh, našli tam hostinu sestávající z ryb a chleba. „Podte, obědujte,“⁸ vyzval je Spasitel. Zatímco hodovali, On se třikrát zeptal Petra: „Šimone Jonášův, miluješ-li mne?“ Když Mu Petr vyjádřil svou lásku, Spasitel ho prosil: „Pasiž beránky mé. ... Pasiž ovce mé.“⁹

Toto je Kristova výzva i ke každému dnešnímu křesťanovi: „Pasiž beránky mé. ... Pasiž ovce mé“ – dělte se o mé evangelium s mladými i starými, pozveďte je, žehňte jim, utěšujte je, povzbuzujte je a posilujte je, obzvláště ty, kteří smýšlí jinak než my a jsou jiné víry. V rodině paseme Jeho beránky tím, že žijeme podle evangelia – dodržujeme příkázání, modlíme se, studujeme písmo a napodobujeme Jeho lásku. V Církvi paseme Jeho ovečky tím, že sloužíme

v kněžských kvorech a pomocných organizacích. A Jeho ovečky po celém světě paseme tím, že jsme dobrými křesťanskými bližními, kteří praktikují čisté náboženství – navštěvují vdovy, sirotky, chudé a všechny potřebné a slouží jim.

Mnohým se může zdát, že výzva být křesťanem je náročná, snad i přemáhající. My se však nemusíme bát ani mít pocity nedostatečnosti. Spasitel slíbil, že nás učiní schopnými Jeho dílo zvládnout. „Podte za mnou,“ řekl, „a *učiním* vás rybáře lidí.“¹⁰ Když Ho následujeme, žehná nám dary, talenty a silou činit Jeho vůli a umožňuje nám vystoupit ze své zóny pohodlí a činit to, co jsme nikdy nepovažovali za možné zvládnout. Mezi to může patřit schopnost sdílet evangelium s bližními, zachraňovat ty, kteří jsou duchovně ztraceni, sloužit na misi na plný úvazek, pracovat v chrámu, vychovávat dítě se zvláštními potřebami, milovat manželskému partnerovi, překonávat nedorozumění či vytrvávat ve

strastech. Znamená to připravovat se na to, že na Jeho výzvu odpovíme slovy: „Půjdu, kam bys chtěl, abych šel; řeknu, co bys chtěl, abych řekl; učiním, co bys chtěl, abych učinil; stanu se, čím chtěl bys mne mít.“¹¹

Abychom se stali tím, kým by nás chtěl Nebeský Otec mít, následujeme Ježíše Krista. Svědčím o tom, že On nás neustále vyzývá, abychom Ho následovali. Ať již se o křesťanské oddanosti Svatých posledních dnů teprve dozvídáte, nebo jste se v Církvi plně nezapojovali, ale chtěli byste Ho znovu následovat – nebojte se! Všichni Spasitelovi první učedníci byli novými členy Církve, nově obrácenými k Jeho evangeliu. Ježíš každého z nich trpělivě učil. Pomáhal jim plnit jejich zodpovědnosti. Nazýval je svými přáteli a položil za ně život. A totéž již učinil pro mě i pro vás.

Svědčím o tom, že skrze Jeho nekonečnou lásku a milost se můžeme stát křesťany více podobnými Kristu. Zamyslete se nad následujícími křesťanskými vlastnostmi. Jak se nám daří posilovat je v sobě samých?

Křesťanská láska. Spasitel si vážil všech. Byl laskavý a soucitný vůči všem a opustil devadesát devět ovcí, aby našel jednu ztracenou,¹² neboť pro Něj „i vlasové hlavy [naši] všickni v počtu jsou“.¹³

Křesťanská víra. Navzdory pokoušením, zkouškám a pronásledováním Spasitel důvěřoval Nebeskému Otci a rozhodl se být věrný Jeho příkázáním a být jich poslušný.

Křesťanská oběť. Spasitel celý život věnoval druhým svůj čas a energii a nakonec skrze Usmíření dal i sebe samého, aby všechny děti Boží mohly být vzkříšeny a měly příležitost zdědit věčný život.

Křesťanská péče. Spasitel, podobně jako milosrdný Samaritán, neustále nabízel pomocnou ruku, aby zachraňoval, miloval a vyživoval ty, kteří

byli kolem Něj, bez ohledu na jejich kulturu, vyznání nebo situaci.

Křesťanská služba. Ať už Spasitel nabíral vodu ze studny, vařil rybu nebo umýval zaprášené nohy, trávil své dny službou druhým – pozvedáním znavených a posilováním slabých.

Křesťanská trpělivost. Ve svém vlastním soužení a utrpení Spasitel čekal na svého Otce. I s námi má trpělivost, když čeká, až přijdeme sami k sobě a vrátíme se domů k Němu.

Křesťanský pokoj. Spasitel v průběhu celého svého působení nabádal k porozumění a prosazoval pokoj. Obzvláště mezi svými učedníky učil tomu, že křesťané se nemohou svářit s ostatními křesťany, bez ohledu na jejich odlišnosti.

Křesťanské odpuštění. Učil nás žehnat těm, kteří nás proklínají. Ukázal

nám, jak toto činit, tím, že se modlil, aby těm, kteří Ho ukřižovali, bylo odpuštěno.

Křesťanské obrácení. Mnozí, podobně jako Petr a Ondřej, rozpoznají pravdivost evangelia, jakmile ho uslyší. Jsou okamžitě obráceni. Jiným to může trvat déle. Ve zjevení daném skrze Josepha Smitha Spasitel učil: „To, co je od Boha, je světlo; a ten, kdo přijímá světlo a zůstává v Bohu, přijímá více světla; a to světlo je jasnější a jasnější, až přijde dokonalý den“¹⁴ – dokonalý den našeho obrácení. Ježíš Kristus je „světlo a Vykupitel světa; Duch pravdy“.¹⁵

Křesťanská vytrvalost až do konce. Po všechny své dny Spasitel nikdy nepřestal činit vůli svého Otce, ale pokračoval ve spravedlivosti, dobrotivosti, milosrdenství a pravdě až do konce svého smrtelného života.

Toto jsou některé z vlastností těch, kteří slyší Spasitelův hlas a řídí se jím. Jako jeden z Jeho zvláštních svědků zde na zemi vám vydávám své křesťanské svědectví o tom, že Pán vás dnes vyzývá: „Poď, následuj mne.“¹⁶ Pojďte kráčet po cestě vedoucí k věčnému štěstí, radosti a věčnému životu v království našeho Nebeského Otce. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele a Vykupitele, amen. ■

ODKAZY

1. Matouš 4:18–20.
2. Marek 1:18.
3. Marek 8:34.
4. Mosiáš 5:2.
5. Eter 12:27; zvýraznění přidáno.
6. Jan 21:3.
7. Viz Jan 21:3–8.
8. Jan 21:12.
9. Viz Jan 21:15–17.
10. Matouš 4:19; zvýraznění přidáno.
11. Viz „Půjdu, kam chceš, abych šel“, ZNPPD 1, str. 80.
12. Viz Matouš 18:12–14.
13. Lukáš 12:7.
14. Nauka a smlouvy 50:24.
15. Nauka a smlouvy 93:9.
16. Lukáš 18:22.

Starší Richard G. Scott
Kvorum Dvanácti apoštolů

Radost z přinášení vykoupení mrtvým

*„On zasadí do srdce dětí zaslíbení učiněná otcům
a srdce dětí se obrátí k otcům jejich.“*

Pán zjevil Proroku Josephu Smithovi nádhernou nauku týkající se posvátného obřadu křtu. Toto osvěcení přišlo v době, kdy ostatní křesťanské církve učily, že smrt určuje neodvolatelně a na věky osud duše. Učily, že pokřtění lidé jsou odměňováni nekonečnou radostí, zatímco všechny ostatní čekají věčná muka bez naděje na vykoupení.

Pánovo zjevení, že křest může být skrze patřičnou kněžskou pravomoc vykonáván i zástupně za mrtvé, uchovalo spravedlnost Jeho prohlášení: „Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vjít do království Božího.“¹ Zástupný křest může tento nezbytný obřad milosrdně poskytnout všem způsobilým zesnulým, kteří ho neobdrželi ve smrtelnosti.

Tato nádherná nauka je dalším svědectvím o všezahrnující podstatě Usmíření Ježíše Krista. On učinil spasení dostupným pro každou kající se duši. Jeho Usmíření přemohlo smrt, a On způsobilým zesnulým umožňuje, aby všechny spásné obřady přijali v zastoupení.

V jedné epistole, napsané před více než 150 lety, Joseph Smith uvedl: „Svatí mají výsadu nechat se pokřtít

za ... své příbuzné, kteří jsou mrtví ... a kteří přijali evangelium v duchu – prostřednictvím těch, kteří byli pověřeni jim kázat.“² Později dodal: „Ti Svatí, kteří tuto práci v zájmu svých zesnulých příbuzných zanedbávají, tím riskují své vlastní spasení.“³

Prorok Eliáš předal v chrámu Kirtland⁴ klíče pro zástupnou práci Josephu Smithovi, aby naplnil Pánovo zaslíbení, že „on zasadí do srdce dětí zaslíbení učiněná otcům a srdce dětí se obrátí k otcům jejich“.⁵

Díky dalším zjevením daným Josephu Smithovi a následným prorokům jsme získali porozumění a ustanovení týkající se chrámové práce a práce na rodinné historii, která chrámovou práci podporuje. Každý prorok od doby Josepha Smitha zdůrazňoval, že je nesmírně důležité, abychom zajistili všechny obřady pro sebe i pro své zesnulé předky.

Chrámová práce a práce na rodinné historii jsou jednou prací rozdělenou na dvě části. Obě jsou však spolu spojeny, podobně jako je tomu u obřadů křtu a daru Ducha Svatého. Někteří členové možná kvůli zdraví nebo vzdálenosti od chrámu nemožnou vykonávat obojí.

President Howard W. Hunter učil: „Musíme přijmout kněžské chrámové obřady nezbytné pro naše vlastní oslavení; poté musíme tuto nezbytnou práci vykonávat pro ty, kteří neměli příležitost přijmout evangelium za svého života. Vykonávání práce pro druhé sestává ze dvou kroků – prvním je vyhledat předky skrze bádání v rodinné historii; a druhým je dát jim skrze vykonání chrámových obřadů tutéž příležitost, jež náleží žijícím.

Je však mnoho členů Církve, jejichž přístup do chrámu je omezený. Dělají to nejlepším, co mohou. Věnují se bádání v rodinné historii, a chrámové obřady za ně vykonávají jiní. A naopak, někteří členové vykonávají práci v chrámu, ale nevěnují se bádání v rodinné historii na vlastní rodové linii. Přestože vykonávají božskou službu a pomáhají druhým, přicházejí o požehnání, neboť nevyhledávají vlastní zesnulé příbuzné, jak jsou k tomu božsky vedeni proroky posledních dnů. ...

Zjistil jsem, že ti, kteří se věnují bádání v rodinné historii a poté vykonávají chrámové obřady za ty, jejichž jména našli, poznají hlubší radost díky tomu, že obdrží obě poloviny tohoto požehnání.“⁶

Otec v nebi si přeje, aby každý z nás obdržel obě části požehnání plynoucího z této životně důležité zástupné práce. Vede druhé, aby nám ukazovali, jak se pro jejich získání můžeme stát způsobilými. Je na mně a na vás, abychom se těchto požehnání dožadovali.

Jakákoli práce vykonaná v chrámu představuje dobře strávený čas, ale přijetí obřadů v zastoupení za nějakého vlastního předka učiní čas strávený v chrámu posvátnějším a povede k získání ještě větších požehnání. První předsednictvo prohlásilo: „Naším prvořadým závazkem je

vyhledávat a identifikovat *své vlastní* předky.“⁷

Mladí lidé, chcete znát spolehlivý způsob, jak ze svého života odstranit vliv protivníka? Ponořte se do vyhledávání svých předků, připravte jejich jména pro posvátné zástupné obřady dostupné v chrámu a pak jděte do chrámu a zastupujte je při obdržení obřadů křtu a daru Ducha Svatého. Až budete starší, budete se moci podílet i na vykonávání dalších obřadů. Neznám žádnou lepší ochranu před vlivem protivníka ve vašem životě.

Vedoucí v Ruské misii Rostov na Donu vyzvali mladé, aby každý z nich provedl indexování 2 000 jmen a poté připravil jméno alespoň jednoho vlastního předka pro chrámové obřady. Ti, kteří tohoto cíle dosáhli, byli pozváni na dlouhý výlet do nového chrámu Kyjev na Ukrajině. Jeden mladý muž se podělil o svou zkušenost: „Hodně času jsem trávil hraním počítačových her. Když jsem začal s indexováním, nezbyval mi na hry čas. Nejdřív jsem si pomyslel: ‚To ne! Jak to jen zvládnou?‘ Když tento projekt skončil, už jsem o hry ani neměl zájem. ... Genealogická práce je něco, co můžeme vykonávat zde na zemi a jejíž působení přetrvává v nebi.“

Mnozí věrní Svatí bádají ve svých rodových liniích a využívají funkci rezervování na stránkách FamilySearch, aby zástupné obřady rezervovali pro členy své rodiny, kteří je pak vykonají. Záměrem rezervování jmen je poskytnout vám přiměřenou časovou lhůtu, v níž můžete vykonat obřady za vlastní předky a rodové linie. V současné době je rezervováno 12 milionů jmen a miliony odpovídajících obřadů. Mnohá jména jsou rezervována již léta. Předci, kteří byli nalezeni, jsou zcela jistě dychtiví a nadšení, když jsou jejich jména připravena pro obřady. Je však možné, že když pak musí na

vykonání svých obřadů dále čekat, už tak velkou radost nemají.

Povzbuzujeme ty z vás, kteří máte zarezervováno mnoho jmen, abyste se o ně podělili se členy své širší rodiny nebo se členy sboru a kůlu, kteří vám s dokončením této práce mohou pomoci. Můžete to udělat tak, že chrámové kartičky rozdáte členům sboru a kůlu, kteří jsou ochotni pomoci, nebo tak, že pomocí programu FamilySearch uvolníte jména pro vykonání obřadů v libovolném chrámu. Tuto druhou možnost již léta využívá Cindy Blevinsová z Casperu ve Wyomingu.

Sestra Blevinsová byla pokřtěna jako dospívající a ze své rodiny je tím jediným, kdo vstoupil do Církve. Vykonala obrovské množství genealogické práce. Má však příliš mnoho jmen na to, aby za ně zvládla vykonat

obřady sama i se svou nejbližší rodinou. Z tohoto důvodu sestra Blevinsová uvolňuje jména pro vykonání obřadů v libovolném chrámu a, jak uvedla, obřady jsou často hotové během několika týdnů a obvykle v jednom ze dvou nejbližších chrámů. Říká, že ji těší pomyšlení, že mezi těmi, kteří pomáhají obřady za její předky vykonat, mohou být i přátelé a sousedé z jejího sboru a kůlu. A váží si toho, že to dělají.

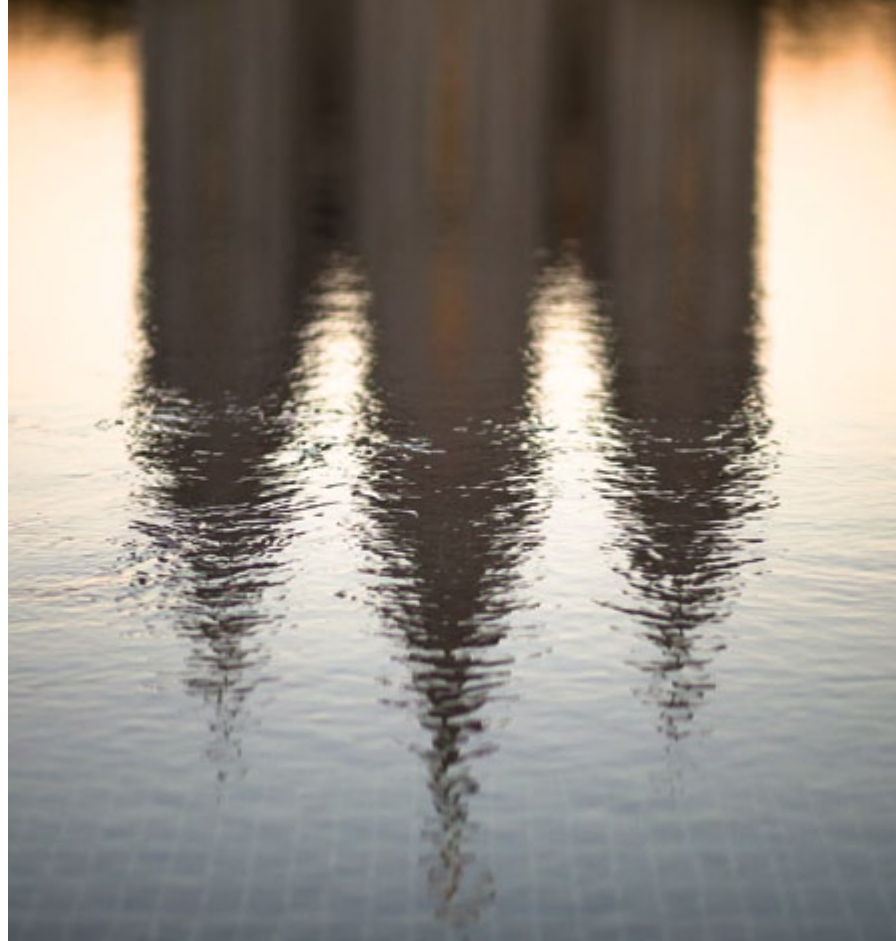
Má drahá manželka Jeanene milovala bádání v rodinné historii. Když byly naše děti malé, střídala se s přáteli v hlídání dětí, aby mohla každých pár týdnů strávit několik hodin vyhledáváním předků v našich rodových liniích. Poté, co náš nejmladší potomek opustil domov, zapsala si do deníku: „Právě jsem učinila rozhodnutí a mám chuť povstat a rozhlásit to do světa.

Mikeův pokoj se stal mou genealogickou pracovnou. Je dobře vybaven na organizování záznamů i na práci. Nyní svůj život zaměřím na životně důležité rodinné bádání a na předkládání jmen do chrámu. Jsem z toho nadšená a nemohu se dočkat, až s tím začnu.“⁸

V dalším záznamu v deníku stojí: „V kanceláři rodinné historie Mela Olsena se pro mě udál ... zázrak, když mi Mel předal výtisk všech dostupných rodokmenů mých předků převzatých z aktualizovaných digitalizovaných záznamů ze souboru Ancestral File, které byly zaslány genealogické společnosti. Většina z nich pocházela ze záznamů čtyřgeneračního programu, ke kterému Církev vyzvala před mnoha lety. Ohromovalo mě pomýšlení na obrovský úkol, který mě čekal – shromáždit všechny záznamy mých předků získané na rodinných setkáních a přepsat je do počítače, aby byly k dispozici pro první digitalizovanou distribuci souboru Ancestral File. A hle, všechny tam přede mnou ležely na stole, nádherné, uspořádané a vytištěné. Byla jsem tak nadšená a ohromená, že jsem tam jen udiveně seděla a pak jsem začala plakat štěstím. ... Pro někoho, kdo po třicet let důkladně a zarputile bádá, je digitalizování všech těchto záznamů něčím opravdu úžasným. A když pomyslím na stovky tisíc lidí, kteří již nyní digitalizují nebo v blízké době budou digitalizovat hromady soupisů sčítání lidu a disků s osobními bádáními. ... Jsem nesmírně nadšená. Toto je vskutku Pánovo dílo a On ho řídí.“⁹

Okusil jsem plody této nádherné práce do té míry, abych věděl, že klíče, které Eliáš předal Josephu Smithovi, umožňují, aby naše srdce bylo spojeno s těmi předky, kteří čekají na naši pomoc, a aby s nimi

byl každý z nás propojen. Skrze naše úsilí ve svatých chrámech zde na zemi a skrze pravomoc delegovanou Spasitelem mohou naši předci obdržet spásné obřady, díky nimž se budou moci těšit z věčného štěstí.

Jednotlivci, motivovaní hlubokým přesvědčením o posvátnosti této práce, v minulosti statečně čelili výzvám, které se rovnaly pokusu o sklizení veškerého obilí z celé Nebrasky jediným člověkem. Nyní na tom pracuje mnoho výkonných kombajnů. Veškerou potřebnou práci nyní můžeme a budeme vykonávat společně.

Svědčím o tom, že duch Eliášův se dotýká srdce mnoha dětí Nebeského Otce po celém světě a způsobuje, že práce za mrtvé nabírá nevídaných obrátek.

Ale jak jste na tom vy? Modlíte se za práci ohledně svých předků? Ponechte v životě stranou to, co není skutečně důležité. Rozhodněte se učinit něco, co bude mít věčné důsledky. Možná jste nabádáni k vyhledávání svých předků, ale necítíte se být genealogem. Vidíte, že už jím být nemusíte?

Vše začíná láskou a upřímnou touhou pomoci těm, kteří jsou za závojem a nedokáží si pomoci sami. Porozhlédněte se. Ve vašem okolí se jistě najde někdo, kdo vás může dovést k úspěchu.

Tato práce je prací duchovní, je to spolupráce obou stran závoje na vynaložení nesmírného úsilí, kdy si obě strany navzájem pomáhají. Ať už jste na světě kdekoli, s modlitbou, vírou, odhodláním, pílí a s určitou obětí se můžete stát mocným přínosem. Začněte nyní. Slibuji vám, že Pán vám pomůže nějaký způsob najít. A díky tomu se budete cítit nádherně. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Jan 3:5.
2. *History of the Church*, 4:231.
3. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 467–468.
4. Viz Nauka a smlouvy 110:13–16.
5. Nauka a smlouvy 2:2; zvýraznění přidáno.
6. Howard W. Hunter, „A Temple-Motivated People“, *Liahona*, May 1995, 5–6.
7. Dopis Prvního předsednictva, 29. února 2012; zvýraznění přidáno.
8. Jeanene Watkinsová Scottová, osobní deník, duben 1988.
9. Jeanene Watkinsová Scottová, osobní deník, 23. září 1989.

Russell T. Osguthorpe
Generální prezident Nedělní školy

O krok blíž ke Spasiteli

Obrácení je cílem veškerého studia a výuky evangelia. Není to jednorázová událost. Je to celoživotní úsilí stát se více takovými, jako je Spasitel.

Letos v létě vyšel v *Liahoně* a v *Ensignu* krátký článek, který jsem napsal. Syn mi poslal e-mail se slovy: „Tati, možná bys nám mohl říct, když ti vyjde nějaký článek.“ Odpověděl jsem: „Chtěl jsem jen vyzkoušet, jestli čtete církevní časopisy.“ Obratem mi napsal, že jeho 10letá dcera „tuto zkoušku zvládla. Vytáhla *Ensign* ze schránky, přišla domů a pustila se do čtení. Pak přišla za námi a ukázala nám tvůj článek.“

Moje vnučka četla *Ensign*, protože se chtěla něco dovědět. Použila svobodu jednání a jednala. První předsednictvo schválilo studijní materiály pro mladé, které podpoří jejich vrozenou touhu učit se evangeliu, žít podle něj a sdílet ho. Tyto nové materiály si nyní můžete prohlédnout on-line. A v lednu je začneme používat při výuce ve třídách. (O těchto nových materiálech pro mládež se můžete více dozvědět na stránkách lds.org/youth/learn.)

Když Spasitel učil druhé, svoboda jednání Jeho žáků byla prvořadá. Ukázal nám nejen čemu učit, ale i jak učit. Zaměřoval se na potřeby žáků. Pomáhal jednotlivcům objevit pravdu sami pro sebe.¹ Vždy naslouchal jejich otázkám.²

Tyto nové studijní materiály nám budou pomáhat doma i ve třídách

studovat i vyučovat Spasitelovým způsobem.³ Když tak budeme činit, přijmeme tím Jeho výzvu „[pojď], následuj mne“⁴, o níž před chvílí tak krásně učil starší Robert D. Hales. Když se tyto materiály připravovaly, viděl jsem, jak se vedoucí a učitelé v pomocných organizacích a v semináři radí s rodiči, aby dokázali uspokojit potřeby svých žáků. Viděl jsem ve třídách mladé ženy, mladé muže v kvorech Aronova kněžství a mladé v Nedělní škole, jak používají svobodu jednání a jednají sami za sebe.

Jedna učitelka Nedělní školy přemýšlela nad tím, jak dvěma mladým mužům postiženým autismem pomoci jednat sami za sebe. Když vyzvala žáky, aby se podělili o to, čemu se naučili, měla obavy, že tito dva mladí muži její výzvu odmítnou. Ale neudělali to. Jeden se postavil, aby vysvětlil, čemu se naučil, a pak požádal svého autistického spolužáka o pomoc. Když ten první začal tápat, jeho spolužák stál vedle něj a šeptal mu do ucha, aby mu pomohl úspěšně vše zvládnout. Onoho dne učili oba. Učili tomu, čemu učil Spasitel, ale i tak, jak učil Spasitel. Když učil Spasitel, jednal s láskou s tím, koho učil, a právě tak se choval i tento žák ke svému příteli.⁵

Když se učíme a vyučujeme Jeho slovu Jeho způsobem, přijímáme Jeho výzvu „[pojď], následuj mne“. Následujeme Ho krok za krokem. Každým krokem se blížíme ke Spasiteli. Měníme se. Pán věděl, že duchovní růst nenastává najednou. Je postupný. Pokaždé, když přijmeme Jeho výzvu a rozhodneme se Ho následovat, kráčíme po cestě vedoucí k úplnému obrácení.

Obrácení je cílem veškerého studia a výuky evangelia. Není to jednorázová událost. Je to celoživotní úsilí stát se více takovými, jako je Spasitel. Starší Dallin H. Oaks nám připomíná, že jen „věděti“ nestačí. „[Být] ‚obracenými‘ ... od nás vyžaduje něco činit a někým se stát.“⁶ Studium vedoucí k obrácení je trvalý proces zahrnující poznávání, konání a snahu někým se stát. Podobně i výuka vedoucí k obrácení zahrnuje základní nauku, výzvu k činu a slíbená požehnání.⁷ Když učíme pravé nauce, pomáháme žákovi poznávat. Když vyzýváme druhé k činu, pomáháme jim konat neboli žít podle nauky. A když přicházejí Pánova slíbená požehnání, měníme se. Podobně jako Alma se i my stáváme novým stvořením.⁸

Nové studijní materiály pro mladé mají jeden hlavní cíl: pomoci jim obrátit se k evangeliu Ježíše Krista. Nedávno jsem viděl jednoho mladého muže v Nedělní škole, jak objevil pravdu sám pro sebe. Když jsem si všiml, že má problém vztáhnout Usmíření na vlastní život, zeptal jsem se ho, zda někdy pocítil odpuštění. Odpověděl: „Jo, třeba když jsem jednomu klukovi zlomil při fotbale nos. Bylo mi hrozně. Přemýšlel jsem, co mám dělat, abych se cítil líp. Tak jsem šel za ním domů a požádal ho o odpuštění, ale věděl jsem, že musím udělat ještě něco, a tak jsem se pomodlil a

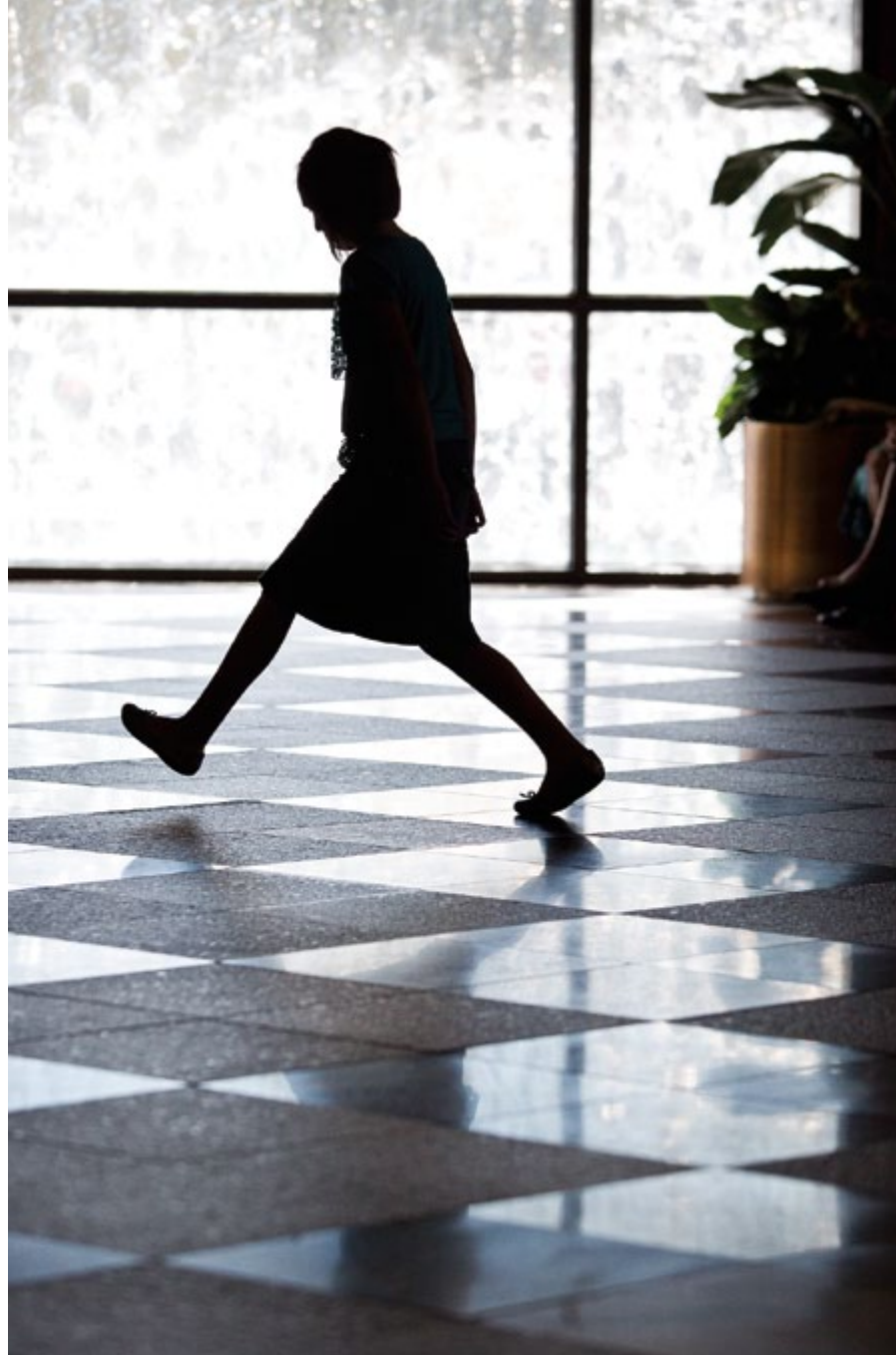
pak jsem pocítil, že i Nebeský Otec mi odpustil. Tohle pro mě znamená Usmíření.“

Když tehdy vyprávěl žákům ve třídě tento zážitek, přečetl část Jana 3:16 – „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal“ – a pak vydal svědectví o moci Usmíření. Tato nauka už pro něj nebyla jen abstraktním pojmem. Stala se součástí jeho života, protože si položil otázku a pak použil svobodu jednání, aby konal.⁹

Tento mladík prohloubil své obrácení a totéž se týkalo i jeho spolužáků. Zaměřili se na hlavní nauku skrze studium písem. Vztáhli ona posvátná slova na sebe a pak svědčili o požehnáních, která získali díky tomu, že podle této nauky žili. Když učíme evangelium Ježíše Krista, zaměřujeme se na písmo a na slova novodobých proroků. Čerpáme z posvátných slov, abychom pomáhali každému posilovat víru a svědectví a stát se plně obrácenými. Nové studijní materiály pro mladé pomohou všem, kteří je budou používat, rozumět slovu Božímu a žít podle něj.

Když jsem učil Svaté v Kostarice, zvedl jsem příručku *Učení – není většího povolání* a zeptal jsem se: „Kdo z vás ji má?“ Skoro každý zvedl ruku. S úsměvem jsem řekl: „Vsadil bych se, že ji čtete každý den.“ K mému překvapení jedna sestra v přední řadě zvedla ruku, aby dala najevo, že ji čte každý den. Požádal jsem ji, aby přišla na stupínek a řekla k tomu něco. Odpověděla: „Každé ráno čtu Knihu Mormonovu. Pak si něco přečtu z *Učení – není většího povolání*, abych mohla co nejlépe učit své děti tomu, čemu jsem se právě naučila já.“

Chtěla studovat a učit Jeho slovu Jeho způsobem, proto nejdříve studovala Jeho slova v písmech a pak studovala, jak Jeho slovu učit, aby se

její děti mohly plně obrátit. K tomuto způsobu studia a výuky evangelia nedospěla podle mého názoru najednou. Rozhodla se něco udělat. A čím víc dělala to, co věděla, že dělat má, tím víc ji Pán posiloval, aby mohla kráčet Jeho cestou.

Někdy může být cesta k obrácení dlouhá a těžká. Můj švagr byl v Církvi méně aktivní 50 let. Až když mu bylo přes 60, začal přijímat Spasitelovu výzvu vrátit se. Mnozí mu pomáhali. Jeden domácí učitel mu 22 let každý měsíc posílal pohlednici. Ale on se musel rozhodnout, že se chce vrátit. Musel použít svobodu jednání. Musel

udělat onen první krok – a pak další a další. Nyní byl s manželkou zpečetěn a slouží v biskupstvu.

Nedávno jsme mu ukázali videa, která byla připravena pro vedoucí a učitele, aby jim pomohla používat nové studijní materiály. Poté, co švagr tato videa zhlédl, opřel se v křesle a poněkud dojatě řekl: „Možná, že kdybych toto měl, když jsem byl mladý, neodpadl bych.“

Před pár týdny jsem potkal mladého muže, který měl nějaké problémy. Zeptal jsem se ho, jestli je členem Církve. Řekl mi, že je nevěřící, ale že ho již kdysi někdo s Církví

Atény, Řecko

seznámil. Když jsem mu řekl o svém povolání v Nedělní škole a že budu mluvit na generální konferenci, řekl: „Tak jestli tam budete mluvit, budu se na to zasedání dívat.“ Doufám, že se dnes dívá. Vím, že pokud se dívá, něčemu se naučí. Toto Konferenční centrum je jedinečné místo, kde studujeme a vyučujeme, abychom se obrátili.

Když žijeme podle zásad, kterým učí ti, které podporujeme jako proroky, vidoucí a zjevovatele, učíme se Spasitelovým způsobem.¹⁰ Krok za krokem se Mu přibližujeme. V závěru této konference vyzývám každého v dosahu svého hlasu, aby tento krok

učinil. Podobně jako Nefité v dávných dobách se i my můžeme vrátit domů a přemítat o tom, co bylo řečeno, a prosit Otce v Kristově jménu, abychom porozuměli.¹¹

Chceme, aby každý mladý člověk získal porozumění. Chceme, aby se každý den učili evangelium Ježíše Krista, učili mu a žili podle něj. Právě to chce Pán pro všechny své děti. Ať již jste dítě, mladý nebo dospělý, vyzývám vás, abyste přišli a kráčeli v Jeho stopách. Svědčím o tom, že Pán nás bude na každém kroku posilovat. Bude nám pomáhat, abychom ušli zbytek cesty. Když se pak objeví překážky, půjdeme dál. Když přijdou pochyby, půjdeme

dál. Nikdy se neotočíme zpět. Nikdy neodpadneme.

Svědčím o tom, že Bůh Otec a Jeho Syn, Ježíš Kristus, žijí. Svědčím o tom, že Spasitel nás dál vybízí, stejně jako v dřívějších dobách, abychom k Němu přišli. Jeho výzvu můžeme přijmout všichni. Všichni se můžeme učit Jeho slovu, učit mu a žít podle něho tím, že se o krok přiblížíme ke Spasiteli. Budeme-li tak činit, staneme se skutečně obrácenými. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Jan 3:1–7. V této pasáži odpovídá Spasitel na otázku, kterou položil sám Nikodém. Učil Nikodéma podle toho, co Nikodém potřeboval. Umožnil mu použít svobodu jednání, aby se mohl učit. Pomáhal Nikodémovi najít odpověď sám pro sebe.
2. Viz Jan 3:4; Joseph Smith–Životopis 1:18.
3. Viz „Teaching the Gospel in the Savior's Way“, lds.org/youth/learn/guidebook/teaching.
4. Viz Lukáš 18:18–22.
5. Viz 1. Janova 4:19.
6. Dallin H. Oaks, „Výzva stát se“, *Liahona*, leden 2001, 41; *vědět a oznamovat*. Evangelium nás vyzývá, abychom byli „obrácenými“, což od nás vyžaduje něco *činit* a někým se *stát*. Jestliže se kdokoli z nás spoléhá pouze na svou znalost evangelia a na své svědectví o něm, je ve stejném postavení jako požehnaní, ale dosud nedokonali apoštolové, které Ježíš vyzval, aby se obrátili. My všichni známe někoho, kdo má silné svědectví, ale nejedná podle něho do té míry, aby mohl být obrácen.“
7. Viz Abraham 2:11.
8. Viz Mosiáš 27:24–26; 2. Korintským 5:17.
9. Viz David A. Bednar, „Buďte bedliví se vší ustavičností“, *Liahona*, květen 2010, 43: „Pomáháme vy i já svým dětem, aby jednaly samy za sebe a usilovaly o vědomosti studiím a vírou, nebo jsme naučili své děti čekat, že je někdo bude učit a že na ně bude působit? Dáváme jako rodiče svým dětem především něco ve smyslu duchovních ryb k jídlu, anebo jim důsledně pomáháme jednat, samostatně se učit a být stále a neochvějně? Pomáháme svým dětem být horlivě zaměstnaný prošením, hledáním a klepáním?“
10. Viz Dennis B. Neuenschwander, „Žijící proroci, vidoucí a zjevovatelé“, *Liahona*, leden 2001, 49–51.
11. Viz 3. Nefi 17:3.

Starší Marcus B. Nash
Sedmdesátník

Všechny věci se naplňují vírou

[Víra nám] pomůže ... bezpečně stoupat po stezce evangelia, překonat všechny výzvy smrtelnosti a vrátit se do vznešené přítomnosti našeho Nebeského Otce.

Nedávno se několik členů naší rodiny vydalo na vrchol hory Huayna Picchu, vysokého štítu sousedícího se starodávnými inckými ruinami na Machu Picchu v peruánských horách. Je to velmi příkré stoupání s dech beroucími vyhlídkami i strmými srázy. Naneštěstí někteří turisté přišli o život, když se z této úzké a strmé stezky zřítili. Aby se takovým tragickým případům zabránilo, byla k pevné skále podél úbočí hory Huayna Picchu připevněna silná lana. Při stoupání jsme se těchto lan drželi, a díky nim jsme bezpečně vylezli až na vrchol, odkud jsme měli velkolepý výhled!

Podobně jako výstup na horu Huayna Picchu představuje i naše putování ve smrtelnosti strmé a obtížné stoupání vzhůru, a máme-li úspěšně dojít až do konce, potřebujeme pomoc Nebeského Otce. Právě proto Bůh stanovil zásady a obřady evangelia, aby nás přivedl ke Spasiteli a k Jeho spásné moci.¹ První z těchto zásad, víra v Pána Ježíše Krista,² je jako lano na hoře Huayna Picchu – pokud je víra silná a pevně zasazená na „skále Vykupitele našeho“,³ pomůže nám

bezpečně stoupat po stezce evangelia, překonat všechny výzvy smrtelnosti⁴ a vrátit se do vznešené přítomnosti našeho Nebeského Otce. Všechny věci se naplňují vírou.⁵

Víra je zásada činu i moci.⁶ „Víra neznamená míti dokonalou znalost věcí; tudíž [máme-li] víru, [doutáme] ve věci, které nejsou viděti, které jsou však pravdivé.“⁷ Je to ujištění⁸ od Ducha získané skrze vlastní poznání, které nás motivuje k činu,⁹ abychom následovali Spasitelův příklad a s modlitbou dodržovali Jeho přikázání i během období obětí a zkoušek.¹⁰ Víra nám přináší Pánovu moc, která se mimo jiné projevuje nadějí v to, že se stane něco dobrého,¹¹ přináší zázraky, které víru potvrzují¹² a božskou ochranu v záležitostech duchovních i časných.¹³

Příkladem toho, jak používání víry ovlivňuje náš život k dobrému, je život Ann Rowleyové, pionýrky z počátečních dnů Církve. Sestra Rowleyová byla vdova z Anglie a s vírou přijala prorokovu výzvu shromáždit se do Sionu. Byla členkou Willieho výpravy ručních vozíků, která se na podzim roku 1856 cestou potýkala

s hlubokými sněhovými závějem. Během cesty došlo k situaci, kdy jejich sedm dětí doslova umíralo hladu. Napsala: „Trpím, když vidím, jak mají mé děti hlad. ... Přiblížila se noc a k večeri jsme neměli co jíst. Požádala jsem Boha o pomoc, jak jsem to dělala vždy. Poklekla jsem a vzpomněla jsem si na dva lodní suchary, které ... nám zbyly z cesty po moři. Nebyly velké a byly tak tvrdé, že nešly ani rozlomit. To bezpochyby nestačilo na nasycení 8 lidí, ale 5 bochníků a 2 ryby také nestačily na nasycení 5 000 lidí, a přesto to Ježíš zázrakem dokázal. A tak s Boží pomocí není nic nemožné. Našla jsem suchary, dala je do kotlíku, zalila jsem je vodou a poprosila o Boží požehnání. Pak jsem na kotlík dala pokličku a postavila ho na uhlíky. Když jsem o chvíli později pokličku sundala, kotlík byl plný jídla. Poklekla jsem s rodinou a poděkovala Bohu za Jeho dobrotnost. Onoho večera měla rodina jídla dostatek.“¹⁴

Ann Rowleyová ve snaze žít podle evangelia přinášela velké osobní oběti. Potřebovala pomoc a požádala o ni v modlitbě. Díky své víře byla naplněna nadějí a zázrakem se jí dostalo jídla pro její hladovějící děti. Pán jí také požehnal schopností věčného významu – vytrvat „ve víře do konce“.¹⁵ Navzdory nejasné budoucnosti si nečinila nárok na to, aby se dozvěděla, jak své děti nakrmí další den; místo toho trpělivě čekala na Pána¹⁶ a kráčela kupředu s nadějí – jak je to vyjádřeno v této krásné náboženské písni:

*Ved' světlo dál, svou jasnost rozšiřuj,
ó, ved' mne dál;
noc tmavá jest, a vzdálen domov můj,
ó, ved' mne dál.
Ved' kroky mé, já nevím kudy jít,
v dáli můj cíl, kéž brzy smím
tam být.¹⁷*

I my můžeme projevovat takovou víru v Pána a můžeme věřit a důvěřovat tomu, že náš laskavý a neměnný Bůh¹⁸ nám požehná svou zázračnou mocí podle naší situace a podle svého načasování. Budeme-li tak činit, i my spatříme ruku Boží, která se projeví v našem životě.

Pán nám přikazuje, abychom si vzali „štít víry, jímž [budeme] schopni uhasiti *všechny* ohnivé šípy zlovolného“.¹⁹ Satan použije pochyby, obavy nebo hřích, aby nás pokoušel k tomu, abychom víru opustili a ztratili ochranu, kterou víra poskytuje. Pojdme se stručně a postupně podívat na tyto jednotlivé zkoušky víry, abychom je dokázali rozpoznat a nedbali na protivníkovu pokušení.²⁰

Zaprvé – nevíra v Pána nebo v Jeho evangelium způsobí, že budeme odporovat Duchu Božímu.²¹ Pánův protilek na pochyby je jednoduchý. Král Beniamin prohlásil: „Věřte v Boha; věřte, že on je a že stvořil všechny věci jak na nebi, tak na zemi; věřte, že má veškerou moudrost a veškerou moc jak na nebi, tak na zemi; věřte, že

člověk neobsáhne všechny věci, jež může obsáhnouti Pán.“²²

Pokud kvůli nevěře nebo pochybám zjistíte, že vaše víra kolísá, pamatujte na to, že i dávní apoštolové prosili Pána, aby prohloubil jejich víru.²³ Když vezmete v úvahu, že víra i rozum jsou nezbytní společníci, zamyslete se nad tímto přirovnáním: víra a rozum jsou jako dvě křídla letadla. Obě křídla jsou nutná k tomu, aby letadlo letělo. Pokud se vám z vašeho pohledu zdá, že rozum víře protiče, zadržte a uvědomte si, že náš pohled je v porovnání s tím Pánovým nesmírně omezený.²⁴ Nezavrhujte víru, stejně jako byste za letu neodtrhli křídlo letadla. Místo toho pěstujte částčku víry a umožněte naději, kterou tato víra přináší, aby se stala kotvou pro vaši duši – i pro váš rozum.²⁵ Právě proto nám je přikázáno, abychom usilovali „o vědomosti ... studiem a *také* vírou“.²⁶ Pamatujte na to, že víra předchází zázrakům a vyvolává je, a my ze své zkušenosti neznáme okamžité vysvětlení těchto zázraků, mezi něž patří litinový kotlík

plný jídla z dvou malých sucharů nebo zkrátka jen vytrvání ve víře navzdory nepřízní osudu.²⁷

Zadruhé – obavy nás odvádějí od víry ve Spasitele a podkopávají ji. Apoštol Petr se jedné bouřlivé noci díval na Pána a kráčel po vodě – dokud neodvrátil zrak a neviděl „vítr tuhý [a] bál se“ a pak začal tonout v rozbouřeném moři.²⁸ Kdyby se nebál, mohl jít dál! Než abychom se s obavami zaměřovali na prudký vítr a vlny ve svém životě, Pán nás vyzývá: „Hledte ke mně v každé myšlence; nepochybujte, nebojte se.“²⁹

Zatřetí – hřích oslabuje přítomnost Ducha v našem životě a bez Ducha Svatého nám bude chybět duchovní vitalita, které se můžeme držet a díky níž můžeme víru používat. Nejlepším způsobem, jak projevovat víru, je „[nedotýkat] se daru zlého, ani věci nečisté“³⁰ a být „pilní v zachovávaní všech přikázání ...“, aby ... víra [naše nás] neopustila a nepřátelé [naši] nad [námi] nezvítězili“.³¹ Pokud váš život poskrvnil hřích, vyzývám vás, abyste použili „víru ku pokání“,³² a Spasitel vás skrze Usmíření očistí a uzdraví.

Bratři a sestry, Pán podle naší víry naplní svá zaslíbení a bude s námi pracovat, abychom překonali každou těžkost.³³ Totéž udělal pro Ann Rowleyovou a dělá to pro svůj lid ve všech národech a v každé době a generaci. Vzhledem k tomu, že je „Bohem zázraků“ a že „se nemění“, bude stejným způsobem žehnat každému z nás nadějí, ochranou a mocí podle naší víry v Něj.³⁴ Neochvějná víra v Pána Ježíše Krista – podobně jako lano na cestě na horu Huayna Picchu – ukotví vás i vaše blízké ke „skále Vykupitele našeho“³⁵ a k Jeho nedostižné moci spasení.

President Thomas S. Monson řekl: „Budoucnost je tak jasná jako vaše víra.“³⁶ Svědčím o této vznešené a nadějeplné pravdě a vyzývám každého

z nás, aby neochvějně kráčel kupředu s vírou v Pána, „nic nepochybuje“.³⁷ Víím, že Spasitel žije, že je „původcem i dokonavatelem víry [naš]“³⁸ a že „těm, kteříž ho hledají, ... odplatu dává“.³⁹ O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Nauka a smlouvy 84:19–21.
2. Viz Články víry 1:4.
3. Helaman 5:12.
4. Viz Nauka a smlouvy 76:53.
5. Viz Eter 12:3.
6. Viz *Lectures on Faith* (1985), 3; viz také Jákob 4:6; Eter 12:7–22; Židům 11:4–40.
7. Alma 32:21.
8. Viz Překlad Josepha Smitha, Židům 11:1.
9. Viz 2. Nefi 25:23; Alma 34:15–17; Eter 12:6; Jakub 2:17–26.
10. Viz Eter 12:4–6; *Lectures on Faith*, 69.
11. Viz Moroni 7:40–42.
12. Viz Průvodce k písmům, heslo „Věřiti, víra“; viz také Mormon 9:8–21; Moroni 7:33–37.
13. Viz Nauka a smlouvy 27:17; Alma 57:19–27; 58:10–13.
14. Ann Rowley, v Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 113.
15. Nauka a smlouvy 20:25.
16. Viz Izaiáš 40:31.
17. „Veď světlo dál“, *ZNPPD* 2, č. 43.
18. Viz Jákob 4:10; Mormon 9:9.
19. Nauka a smlouvy 27:17; zvýraznění přidáno.
20. Viz 1. Nefi 8:33–34; Alma 37:33; Nauka a smlouvy 20:22.
21. Viz Alma 32:28.
22. Mosiáš 4:9.
23. Viz Lukáš 17:5.
24. Viz Mosiáš 4:9–10; Přísloví 3:5–7; Izaiáš 55:8–9.
25. Viz Eter 12:4.
26. Nauka a smlouvy 88:118; zvýraznění přidáno.
27. Viz Moroni 7:33–38; Eter 12:19.
28. Viz Matouš 14:25–31.
29. Nauka a smlouvy 6:36.
30. Moroni 10:30.
31. Nauka a smlouvy 136:42.
32. Viz Alma 34:15–17; viz také Eter 12:3.
33. Viz Eter 12:29; Alma 7:27.
34. Viz Mormon 9:18–21; viz také Moroni 7:33–38; Alma 37:16–17.
35. Helaman 5:12.
36. Thomas S. Monson, „Buďte dobré mysli“, *Liahona*, květen, 2009, 92.
37. Viz Jakub 1:6–8.
38. Moroni 6:4; viz také Židům 12:2.
39. Židům 11:6; viz také Eter 12:41.

Starší Daniel L. Johnson

Sedmdesátník

Jak se stát pravým učedníkem

Když dodržujeme Pánova přikázání a sloužíme bližním, stáváme se lepším učedníkem Ježíše Krista.

My, kteří jsme vstoupili do vod křtu a obdrželi dar Ducha Svatého, jsme uzavřeli smlouvu, že jsme ochotni vzít na sebe jméno Ježíše Krista neboli, jinými slovy, prohlašujeme se za učedníky Páně. Tuto smlouvu obnovujeme každý týden, když přijímáme svátost a toto učednictví projevujeme tím, jak žijeme. Takové učednictví se nádherně projevilo při nedávných událostech v Mexiku.

Obce, které se v severním Mexiku zaměřují na pěstování ovoce, měly nádherné jaro. Ovocné stromy byly v plném rozkvětu a očekávání bohaté sklizně byla vysoká. Lidé si již plánovali splacení půjček, obnovu potřebného vybavení a stárnoucích sadů a splacení osobních závazků, jako například školné pro členy rodiny. Začínali plánovat i rodinnou dovolenou. Nad všemi se vznášela optimistická nálada. Koncem března se pak jednoho pondělního odpoledne přihnala zimní bouře a začalo sněžit. Sněžilo až do tří hodin následujícího rána. Když se mračna protrhala, teplota prudce klesla. Po celou noc až do časných ranních hodin se lidé maximálně snažili zachránit alespoň část úrody.

Vše bylo ale marné. Byla zkrátka příliš velká zima a celá úroda úplně zmrzla. Tento rok se žádné ovoce sklízet ani prodávat nebude. Úterní rozbřesk zdrcujícím způsobem pohřbil všechny skvělé plány, očekávání a sny z předchozího dne.

O tomto nešťastném úterním ránu mě e-mailem informovala Sandra Hatchová, manželka Johna Hatche, který byl tehdy prvním rádcem v předsednictvu chrámu Colonia Juárez Chihuahua. Cituji část tohoto e-mailu: „John vstal brzy – asi v 6:30 – a zajel se do chrámu podívat, zda bychom neměli ranní zasedání zrušit. Když se vrátil, řekl, že parkoviště i silnice jsou průjezdné, a tak jsme se rozhodli zasedání nerušit. Napadlo nás, že možná přijdou někteří z těch chrámových pracovníků, kteří sady nemají, a že je na zasedání můžeme poslat všechny. ... Bylo velmi inspirující sledovat, jak přicházel jeden muž za druhým. Přišli po probdělé noci a s vědomím, že přišli o celou svou úrodu. ... Sledovala jsem je během přípravné schůzky a bylo pro ně těžké zůstat bdělými. Ale místo toho, aby si řekli, že mají dobrý důvod, proč nechodit, přišli. A na zasedání bylo 38 lidí (zasedání

bylo plné)! Ono ráno pro nás bylo povznášející a děkovali jsme Nebeskému Otci za tyto dobré členy, kteří konají svou povinnost bez ohledu na to, co se děje. Dnes ráno jsem pociťovala výjimečného ducha. Boha jistě potěšilo vědomí, že milujeme Jeho dům a že pro nás v tak krušné ráno byl chrám tím správným místem, kde jsme měli být.“

Tím ale tento příběh nekončí, a vlastně pokračuje stále dál.

Většina z těch, kteří o úrodu ovoce přišli, měli další pole, na kterých mohli přes léto pěstovat jiné plodiny, například chilli papričky nebo fazole. Tyto plodiny jim poskytl alespoň nějaký příjem, dost na to, aby přežili do příští úrody ovoce. Avšak jednomu dobrému bratrovi, který měl malé děti a neměl žádné další pole, hrozilo, že bude celý rok bez příjmu. Když lidé z obce viděli zoufalou situaci tohoto bratra, zajistili pro něj z vlastního popudu a na vlastní náklady kus pozemku, pomocí vlastního vybavení připravili půdu a opatřili mu sazenice chilli papriček, aby měl co zasadit.

Ty, o nichž jsem právě hovořil, znám. Díky tomu, že je znám, mě to, co udělali, nepřekvapilo. Avšak ti, kteří je neznají, si pravděpodobně budou klást dvě otázky začínající slovem *proč*. Proč šli do chrámu konat své povinnosti a sloužit poté, co byli po celou noc vzhůru jen proto, aby si tam uvědomili, že přišli o větší část svého celoročního příjmu? Proč vzali něco, čeho bylo nyní velmi málo, aby pomohli jinému člověku v zoufalé nouzi, když se oni sami nyní ocitli v tak tíživé finanční situaci?

Pokud rozumíte tomu, co to znamená být učedníkem Ježíše Krista, pak již na tyto dvě otázky znáte odpověď.

Uzavření smlouvy, že se staneme učedníky Krista, je začátek celoživotního procesu a tato cesta není vždy snadná. Když činíme pokání z hříchů a snažíme se dělat to, co by Pán chtěl, abychom dělali, a když sloužíme bližním tak, jak by jim sloužil On, pak se nevyhnutelně stáváme více takovými, jako je On. Stát se takovými, jako je On, a být s Ním v jednotě, je nejvyšším cílem a úkolem – a v podstatě i samotnou definicí pravého učednictví.

Když Spasitel navštívil americký kontinent, zeptal se svých učedníků: „Tudíž, jakými lidmi máte být?“ A poté na svou otázku odpověděl slovy: „Vpravdě pravím vám, dokonce jako já jsem.“ (3. Nefi 27:27.)

Stát se takovým, jako je Spasitel, není snadné, obzvlášť ve světě, ve kterém žijeme. Prakticky každý den svého života čelíme překážkám a protivenství. Existuje důvod, proč tomu tak je, a je to jeden z hlavních účelů smrtelnosti. V Abrahamovi 3:25 čteme: „A budeme je tím zkoušeti, abychom viděli, budou-li činiti všechny věci, jež jim Pán, jejich Bůh, přikáže.“

Tyto prověrky či zkoušky se svou podstatou a intenzitou liší. Avšak nikdo tuto smrtelnou existenci neopustí, aniž by jimi prošel. Většinou za zkoušky považujeme ztrátu úrody nebo zaměstnání, úmrtí blízkého člověka, nemoc, tělesné, psychické nebo duševní omezení, chudobu nebo ztrátu přátel. Avšak i dosažení zdánlivě hodnotných cílů s sebou může nést svá nebezpečí v podobě neochotné pýchy, kdy více usilujeme o pocty druhých než o uznání nebe. K těmto poctám může patřit světská popularita, veřejné uznání, tělesná zdatnost, umělecké nebo sportovní nadání, bláhobyt a bohatství. Ohledně posledně jmenovaných zkoušek mohou mít někteří z nás podobné přání jako Tovje z muzikálu *Šumař na střeše*: „[Je-li bohatství prokletím], kéž mě jím [Bůh] raní. A kéž se z něj nikdy nezotavím!“¹

Tyto posledně jmenované zkoušky však mohou být hrozivější a nebezpečnější než ty dříve jmenované a může být těžší je překonat. Naše učednictví se nebude rozvíjet ani prověřovat podle toho, jakému druhu zkoušek čelíme, ale podle toho, jak v nich obстоjíme. President Henry B. Eyring nás učil: „A tak touto velkou životní zkouškou je zjistit, zda

budeme naslouchat Božím příkázáním a budeme jich poslušni uprostřed bouří našeho života. Nejde o to bouře přestát, ale rozhodovat se správně, zatímco běsní kolem nás. A životní tragédií je, když v této zkoušce neuspějeme, a nebudeme tak hodni slavného návratu do našeho nebeského domova.“ („Duchovní příprava – začněte včas a buďte vytrvalí“, *Liahona*, listopad 2005, 37–38.)

Jsem hrdým dědečkem 23 vnoučat. Ta mě neustále překvapují tím, jak i v raném a útlém věku dokáží chápat věčné pravdy. Když jsem si připravoval tento proslov, požádal jsem je, aby mi poslala krátkou definici toho, co pro ně znamená být učedníkem neboli následovníkem Ježíše Krista. Od všech jsem dostal úžasné odpovědi. Rád bych se ale s vámi podělil o tuto odpověď od osmiletého Benjamina: „Být učedníkem Ježíše Krista znamená být příkladem. Znamená to být misionářem a připravovat se na misi. Znamená to sloužit druhým. Znamená to, že čteš písmo a modlíš se. Znamená to, že světiš den sabatu. Znamená to, že nasloucháš nabádáním Ducha Svatého. Znamená to, že chodíš na shromáždění a do chrámu.“

Souhlasím s Benjaminem. V učednictví jde o to, co děláme a kým se stáváme. Když dodržujeme Pánova příkázání a sloužíme bližním, stáváme se lepším učedníkem Ježíše Krista. Poslušnost a podrobení se Jeho vůli nám přinese společenství Ducha Svatého spolu s požehnáními pokoje, radosti a bezpečí, která třetího člena Božstva vždy doprovázejí. A nelze je získat žádným jiným způsobem. Právě naprosté podrobení se Jeho vůli je nakonec tím, co nám pomůže stát se takovými, jako je náš Spasitel. Znovu opakuji, stát se takovými, jako je On, a být s Ním v jednotě, je nejvyšším cílem a úkolem – a v podstatě i

samotnou definicí pravého učednictví.

A právě učednictví v praxi jsem pozoroval v chrámu Colonia Juárez a na okolních polích, když bratři a sestry v Církvi opětovně potvrzovali své závazky vůči Bohu a k sobě navzájem navzdory strastiplnému protivenství.

Svědčím o tom, že když budeme

dodržovat Pánova příkázání, sloužit druhým a svou vůli podřizovat vůli Jeho, staneme se vskutku Jeho pravými učedníky. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

NOTE

1. Viz Joseph Stein, Jerry Bock, Sheldon Harnick, *Fiddler on the Roof* (1964), 61.

Starší Don R. Clarke
Sedmdesátník

Požehnání svátosti

Budeme požehnáni, když budeme pocítovat vděčnost za Usmíření Ježíše Krista, když budeme obnovovat sliby dané při křtu, když budeme pocítovat odpuštění a když budeme přijímat inspiraci od Ducha Svatého.

Vyrůstal jsem v Rexburgu v Idahu, kde mě ovlivňovala a učila úžasná rodina, přátelé, učitelé a vedoucí. V životě každého z nás jsou zvláštní zážitky, které se dotýkají naší duše a ovlivňují nás na věky. Jeden takový zážitek jsem měl v mládí. Tento zážitek mi změnil život.

Vždy jsem byl v Církvi aktivní a postupoval jsem v Aronově kněžství. Když jsem dospíval, bratr Jacob, můj učitel, mě požádal, abych si na lístek papíru napsal to, na co jsem myslel během svátosti. Vzal jsem si svůj lístek a začal jsem psát. První na seznamu byl basketbalový zápas, který jsme vyhráli předchozího večera. Po něm následovalo rande, na které jsem šel po zápase, a seznam pokračoval v podobném duchu. Daleko vzadu, a určitě ne tučnými písmeny, bylo jméno Ježíše Krista.

Takto jsem si to psal každou neděli. Pro mladého nositele Aronova kněžství získávala svátost a shromáždění svátosti nový, hlubší a duchovní význam. Tak jak mě chápání Spasitelova Usmíření měnilo, netrpělivě jsem se těšil na neděle a na příležitost přijímat svátost. Každou neděli, až dodnes, když přijímám svátost, vidím svůj lístek a procházím si svůj seznam. Nyní

je vždy na mém seznamu jako první Spasitel lidstva.

V Novém zákoně čteme o době, kdy se Spasitel a Jeho apoštolové sešli v hořejší místnosti, aby slavili přesnice.

„A vzav chléb, a díky činiv, lámal a dal jim, řka: To jest tělo mé, kteréž se za vás dává. *To číňte na mou památku.*“

Takž i kalich, když bylo po večeři, řka: Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi, *kteráž se za vás vylévá.*“¹

Ježíš také ustanovil obřad svátosti během své návštěvy u Nefitů.² Poznal jsem důležitost těchto dvou událostí.

President David O. McKay řekl: „Jsem nabádán k tomu, abych zdůraznil, co Pán označil za nejdůležitější shromáždění v Církvi – a tím je shromáždění svátosti.“³ Když se na svátost připravujeme náležitě, můžeme svůj život změnit. Rád bych navrhl pět zásad, které mohou náš život požehnat, pokud přijímáme svátost způsobem.

I. Mějte pocit vděčnosti za Usmíření Ježíše Krista

První zásadou je pocítovat během svátosti vděčnost Nebeskému Otcovi za Usmíření vykonané Jeho Synem. Následující příběh je o roznášení svátosti:

„Svátost pro mne nikdy moc

neznamenala, až do neděle, kdy jsem byl vysvěcen jáhnem. Onoho odpoledne jsem svátost roznášel poprvé. Před shromážděním mě jeden jáhen upozornil: „Připrav se na bratra Schmidta. Možná ho budeš muset probudit!“ Konečně nastal čas, kdy jsem se mohl podílet na roznášení svátosti. Prvních šest řad jsem zvládl docela dobře. Děti i dospělí si bez potíží brali chléb, bez viditelných zaváhání. Pak jsem se dostal k sedmé řadě, kde vždy seděl bratr Schmidt. Překvapil mě. Místo toho, aby spal, byl naprosto bdělý. Na rozdíl od mnoha ostatních, kterým jsem svátost již podal, si bral svátost způsobem, který mi připadal velice soustředěný a aktivní.

O několik minut později jsem se přiblížil k sedmé řadě s vodou. Tentokrát měl můj přítel pravdu. Bratr Schmidt, původem Němec, seděl s hlavou skloněnou a měl své velké oči zavřené. Bylo zřejmé, že tvrdě spí. Co mám udělat nebo říct? Zahleděl jsem se na chvíli na jeho čelo, vráscitě a strhané léty dřiny a strádání. Vstoupil do Církve jako dospívající a v malém městě v Německu, kde bydlel, zažil mnoho útrap. Ten příběh jsem slyšel mnohokrát při svědeckém shromáždění. Konečně jsem se rozhodl, že se jemně dotknu jeho ramen s nadějí, že ho vzbudím. Jak jsem k němu natahoval ruku, pomalu zvedl hlavu. Po tvářích mu stékaly slzy, a když jsem se mu podíval do očí, uviděl jsem lásku a radost. Tíše zvedl ruku a vzal si vodu. I když mi tehdy bylo teprve dvanáct let, stále si živě vybavuji pocit, který jsem měl, když jsem se díval, jak si tento starý muž s vráscitou tváří bere svátost. Věděl jsem bez pochyby, že ve vztahu ke svátosti pocítuje něco, co jsem já nikdy nepocítil. Rozhodl jsem se, že chci pocítit totéž.“⁴

Bratr Schmidt rozmlouval s nebem a nebe rozmlouvalo s ním.

II. Pamatujte na to, že obnovujeme svou smlouvu křtu

Druhou zásadou je pamatovat na to, že když přijímáme svátost, obnovujeme svou smlouvu křtu. V písmech jsou zaznamenány například tyto sliby, které při křtu činíme:

„[Přijďte] do stáda Božího a [budte] nazýváni lidem jeho ... [neste] si navzájem břemena svá, ... [truchlete] s těmi, kteří truchlí; ... [stůjte] jako svědkové Boží.“⁵

„[Přijďte] se srdcem zlomeným a s duchem zkroušeným ... ochotni vzít na sebe jméno Ježíše Krista, maje odhodlání sloužit mu do konce“⁶ a zachovávejte Jeho přikázání a vždy na Něj pamatujte.⁷

Modlitby svátosti nám tuto naši smlouvu připomínají. Když přijímáme svátost, obnovujeme svůj závazek žít tak, jak jsme slíbili. Věřím, že je vhodné naučit se nazpaměť modlitby svátosti v mysli i v srdci. To nám pomůže soustředit se na obnovování naší smlouvy křtu. Bez ohledu na to, zda nám bylo 8 nebo 80, když jsme byli pokřtěni, doufám, že na ten den nikdy nezapomeneme, ani na to, co jsme slíbili.

III. Během svátosti můžeme pociťovat odpuštění hříchů

Za třetí – během svátosti můžeme pociťovat odpuštění hříchů. Jestliže jsme před shromážděním svátosti strávili určitý čas pokáním z hříchů, můžeme odcházet ze shromáždění svátosti s pocitem čistoty. President Boyd K. Packer řekl: „Svátost obnovuje proces odpuštění. Každou neděli, když je podávána svátost, je toto obřad, jímž obnovujeme proces odpuštění. ... Každou neděli se očisťujete, abyste tak, v příslušném čase, až zemřete, měli čistého ducha.“⁸ Přijímáme-li svátost způsobile, může nám to pomoci cítit se tak jako lidé krále Beniamina, kteří „byli *naplněni radostí*, obdrževše *odpuštění hříchů svých, majíce pokoj svědomí*“.⁹

IV. Můžeme obdržet inspiraci pro řešení svých problémů

Čtvrtou zásadou je to, že během shromáždění svátosti můžeme obdržet inspiraci pro řešení svých problémů. Když jsem byl prezidentem misie v Bolívii, s Mary Anne, mojí manželkou, jsme měli požehnání zúčastnit se semináře pro presidenty misí,

na kterém školil president Henry B. Eyring. Učil nás o třech důležitých způsobech přípravy pro získání co největšího prospěchu z nějakého shromáždění. Máme přijít se svými problémy, pokořit se jako děti připravené se učit a mít přání pomáhat Božím dětem.

Když pokorně přicházíme na shromáždění svátosti, můžeme být požehnáni tím, že pocítíme vnuknutí pro řešení svých každodenních problémů. Musíme přijít připraveni, být ochotni naslouchat a nebýt rozptylováni. V písmech čteme: „Ale, viz, pravím tobě, že ty to musíš *promyslet* v mysli své; potom se mne musíš *tázati, zda je to správné*, a jestliže je to správné, já způsobím, aby *nitro tvé v tobě hořelo*; tudíž, ty *pocítíš, že je to správné*.“¹⁰ Můžeme poznat, co máme dělat, abychom své problémy vyřešili.

V. Přijímáme-li svátost způsobile, napomůže to tomu, abychom byli naplněni Duchem Svatým

Pátá zásada – přijímat svátost způsobile – napomůže tomu, abychom byli naplněni Duchem Svatým. Ježíš, když zaváděl svátost během

své návštěvy u Nefitů, prohlásil: „Ten, kdo jí tento chléb, jí z těla mého pro duši svou; a ten, kdo pije z tohoto vína, pije z krve mé pro duši svou; a duše jeho nebude nikdy hladověti ani žízniti, ale bude naplněna.“¹¹ Bylo jim slíbeno, že když budou hladověti a žízniti po spravedlivosti, budou naplněni Duchem Svatým. Modlitba svátosti také slibuje, že budeme-li žít podle svých smluv, budeme vždy mít Jeho Ducha, aby byl s námi.¹²

Starší Melvin J. Ballard řekl: „Jsem svědkem toho, že obřad svátosti provází duch, který prohřívá duši od hlavy až k patě; cítíte, jak se uzdravují duchovní rány a břemeno je odňato. Útěcha a štěstí přicházejí k duši, která je způsobilá a opravdově touží po přijetí této duchovní potraviny.“¹³

Budeme požehnáni, když budeme pociťovat vděčnost za Usmíření Ježíše Krista, když budeme obnovovat sliby dané při křtu, když budeme pociťovat odpuštění a když budeme přijímat inspiraci od Ducha Svatého, zatímco přijímáme svátost každý týden. Vždy to bude úžasné shromáždění svátosti, jestliže svátost bude středem našeho uctívání. Vyjadřuji svou vděčnost za Usmíření Ježíše Krista. Já vím, že žije. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Lukáš 22:19–20; zvýraznění přidáno.
2. Viz 3. Nefi 18.
3. David O. McKay, Conference Report, Oct. 1929, 11.
4. *Book of Mormon Student Manual* (Church Educational System manual, 1979), 417.
5. Mosiáš 18:8–9.
6. Nauka a smlouvy 20:37.
7. Viz Nauka a smlouvy 20:77.
8. Boyd K. Packer, *Mine Errand from the Lord* (2008), 196.
9. Mosiáš 4:3; zvýraznění přidáno.
10. Nauka a smlouvy 9:8; zvýraznění přidáno.
11. 3. Nefi 20:8.
12. Viz Nauka a smlouvy 20:77.
13. Melvin J. Ballard, v knize Bryanta S. Hinckleyho, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), 149.

Starší David A. Bednar

Kvorum Dvanácti apoštolů

Obrácení k Pánu

Poznání, že evangelium je pravdivé, je podstatou svědectví. A důsledná věrnost evangeliu je podstatou obrácení.

Mé poselství se zaměřuje na vztah mezi získáním svědectví o tom, že Ježíš je Kristus, a obrácením se k Němu a k Jeho evangeliu. O pojmech svědectví a obrácení zpravidla mluvíme odděleně a nezávisle. Když ale uvažujeme o těchto dvou důležitých tématech současně, získáváme důležitý náhled a hlubší duchovní přesvědčení.

Modlím se o to, aby Duch Svatý poučil a povznosl každého z nás.

Vy pak kým mne býtí pravíte?

O svědectví a obrácení se toho můžeme hodně naučit ze služby apoštola Petra.

Když Ježíš přišel na pobřeží Cesa-ree Filipovy, položil svým učedníkům tuto pronikavou otázku: „Vy pak kým mne býtí pravíte?“

Petr odpověděl bez zaváhání:

„Ty jsi Kristus, ten Syn Boha živého.“

A odpovídaje Ježíš, řekl mu: Blahoslavený jsi Šimone, synu Jonášův; nebo tělo a krev nezjevilo tobě, ale Otec můj, kterýž jest v nebesích.“ (Matouš 16:15–17.)

Jak je zřejmé z Petrovy odpovědi a Spasitelových slov, svědectví je osobní znalost duchovní pravdy získaná zjevením. Svědectví je dar od Boha a je k dispozici všem Jeho dětem. Každý, kdo upřímně hledá

pravdu, může získat svědectví tím, že použije nezbytnou „trochu víry“ v Ježíše Krista, aby „vyzkoušel“ (Alma 32:27) „působivost slova“ (Alma 31:5) a poddal se „nutkáním Svatého Ducha“ (Mosiáš 3:19) a probudil se k Bohu (viz Alma 5:7). Svědectví přináší větší osobní zodpovědnost, dává našemu životu smysl a je zdrojem jistoty a radosti.

Usilovat o svědectví a získat ho vyžaduje, abychom prosili, hledali a klepali (viz Matouš 7:7; 3. Nefi 14:7) s upřímným srdcem, s opravdovým záměrem a s vírou ve Spasitele (viz Moroni 10:4). Základními prvky svědectví je znalost, že Nebeský Otec žije a že nás miluje, že Ježíš Kristus je náš Spasitel a že plnost evangelia byla znovuzřízena na zemi v těchto posledních dnech.

Až se obrátíš

Když Spasitel při Poslední večeři učil své učedníky, řekl Petrovi:

„Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil, aby vás tříbil jako pšenici.

Ale jáť jsem prosil za tebe, aby nezhynula víra tvá. A ty [až se obrátíš, posilu] bratří svých.“ (Lukáš 22:31–32.)

Je zajímavé, že tento mocný apoštol mluvil s Mistrem a kráčel s Ním, byl svědkem mnoha zázraků a měl silné

svědectví o Spasitelově božskosti. Avšak i Petr potřeboval, aby ho Ježíš dodatečně poučil o schopnosti Ducha Svatého přinášet obrácení a posvěcení a o tom, že má Petr zodpovědnost sloužit věrně.

Podstatou evangelia Ježíše Krista je zásadní a trvalá změna naší niterné podstaty, která je možná díky Spasitelově Usmíření. Pravé obrácení přináší změnu v přesvědčení, v srdci i v životě člověka tím, že dotyčný přijímá vůli Boží a podřizuje se jí (viz Skutkové 3:19; 3. Nefi 9:20), a zahrnuje vědomý závazek stát se učedníkem Krista.

Obrácení je upevnění, prohloubení a rozšíření základu svědectví. Je to výsledek zjevení od Boha doprovázený individuálním pokáním, poslušností a pílí. Každý, kdo upřímně hledá pravdu, se může stát obrácným tím, že zažije mocnou změnu srdce a je duchovně zrozen z Boha. (Viz Alma 5:12–14.) Přijímáme-li obřady a dodržujeme-li smlouvy spasení a oslavení (viz NaS 20:25), „[tlačíme-li se] kupředu se stálostí v Kristu“ (2. Nefi 31:20) a vytrváme-li ve víře

do konce (viz NaS 14:7), staneme se novými stvořeními v Kristu (viz 2. Korintským 5:17). Obrácení je obět našeho vlastního já, naší lásky a oddanosti, kterou věnujeme Bohu jako výraz vděčnosti za dar svědectví.

Příklady obrácení v Knize Mormonově

Knihy Mormonova je plná inspirujících záznamů o obrácení. Amaleki, potomek Jákobův, prohlásil: „Chtěl bych, abyste přišli ke Kristu, který je Svatým Izraelským, a podíleli se na jeho spasení a moci jeho vykoupení. Ano, pojďte k němu a oběťte mu celou duši svou jako oběť.“ (Omni 1:26.)

Vědět mocí Ducha Svatého, že Ježíš je Kristus, je důležité a nezbytné. Ale přijít upřímně k Němu a věnovat celou svou duši jako oběť vyžaduje mnohem víc než jenom vědět. Obrácení vyžaduje celé naše srdce, veškerou naši moc, celou naši mysl a sílu. (Viz NaS 4:2.)

Lid krále Beniamina odpověděl na jeho učení zvoláním: „Ano, věříme všem slovům, jež jsi k nám promlouval; a také víme o jistotě

jejich a o pravdivosti jejich díky Duchu Pána Všemocného, který v nás neboli v srdci našem způsobil mocnou změnu, takže již nemáme sklonu činit zlo, ale neustále činit dobro.“ (Mosiáš 5:2.) Díky tomu, že přijali pronesená slova, získali svědectví o jejich pravdivosti a použili víru v Krista, došlo u nich k mocné změně srdce a měli pevné odhodlání zdokonalovat se a stát se lepšími.

Obrácení Lamanitů v knize Helamanově jsou popisováni jako ti, kteří jsou „na cestě povinnosti své a kráčí před Bohem v obezřetnosti a hledí zachovávat přikázání jeho a ustanovení jeho a soudy jeho. ...

A s neúnavnou pílí [usilují] o to, aby mohli přivést zbytek bratří svých k poznání pravdy.“ (Helaman 15:5–6.)

Tyto příklady poukazují na to, že základními rysy obrácení je prožití mocné změny srdce, sklon neustále činit dobro, snaha jít vpřed po cestě povinnosti, kráčet rozvážně před Bohem, dodržovat přikázání a sloužit s neúnavnou pílí. Tito vírou naplnění lidé se nepochybně stali hluboce oddanými Pánu a Jeho učení.

Staňme se obráčenými

Pro mnohé z nás je obrácení pokračující proces, nikoli jednorázová událost, která je důsledkem nějakého mocného nebo dramatického zážitku. Řádku za řádkou a předpis za předpisem, postupně a téměř nepostřehnutelně se naše motivy, myšlenky, slova a skutky dostávají do souladu s Boží vůlí. Obrácení se k Pánu vyžaduje jak vytrvalost, tak trpělivost.

Samuel Lamanita popsal pět základních prvků, z nichž se proces obrácení se k Pánu skládá: 1) věřit v učení a proroctví svatých proroků, tak jak jsou zaznamenána v písmech, 2) používat víru v Pána Ježíše Krista, 3) činit pokání, 4) prožít mocnou změnu srdce a 5) stát se pevnými a stálými ve víře (viz Helaman 15:7–8). Toto je vzor, který vede k obrácení.

Svědectví a obrácení

Svědectví je počátkem a nutnou podmínkou v pokračujícím procesu obrácení. Svědectví je výchozím bodem, nikoli konečným cílem. Silné svědectví je základem, na němž je obrácení založeno.

Svědectví samotné není a nebude postačující k tomu, aby nás ochránilo v bouřích temnoty a zla těchto posledních dnů, v nichž žijeme. Svědectví je důležité a nezbytné, ale nestačí na to, aby nám poskytlo duchovní sílu a ochranu, kterou potřebujeme. Někteří členové Církve se svědectvím zakolísali a odpadli. Jejich duchovní poznání a oddanost nestačily na překážky, kterým čelili.

V misionářské práci synů Mošiasových je zjevné jedno důležité ponaučení týkající se vztahu mezi svědectvím a obrácením.

„Tolik, kolik uvěřilo, neboli tolik,

kolik bylo přivedeno k poznání pravdy kázáním Ammona a jeho bratří podle ducha zjevení a proroctví a moci Boží působící skrze ně zázraky – ano, ... jakože žije Pán, tolik Lamanitů, kolik uvěřilo v jejich kázání a bylo obráceno k Pánu, nikdy neodpadlo.

Neboť se stali spravedlivým lidem; složili zbraně své vzpoury, takže již nikdy více proti Bohu nebojovali. ...

Nyní, toto jsou ti, kteří byli obráceni k Pánu.“ (Alma 23:6–8.)

V těchto verších jsou popsány dva důležité prvky: 1) *poznání pravdy*, které může být interpretováno jako svědectví, a 2) *obrácení k Pánu*, které pokládám za obrácení se ke Spasiteli a k Jeho evangelium. A tak toto mocné spojení svědectví a obrácení se k Pánu mělo za následek pevnost a neochvějnost a zajistilo duchovní ochranu.

Nikdy neodpadli a odložili „zbraně své vzpoury, takže již nikdy více

proti Bohu nebojovali“. Odložit své opatrované „zbraně vzpoury“, jako je například sobectví, pýcha a neposlušnost, vyžaduje více než jen věřit a vědět. Tomu, abychom odložili zbraně vzpoury, předchází pevné přesvědčení, pokora, pokání a poddajnost. Vlastníme, vy i já, stále ještě zbraně vzpoury, které nám brání stát se obrácenými k Pánu? Pokud ano, pak musíme činit pokání právě teď.

Všimněte si, že Lamanité nebyli obrácení k misionářům, kteří je učili, ani k vynikajícím programům Církve. Nebyli obrácení k charakterovým vlastnostem svých vedoucích ani k tomu, aby uchovávali své kulturní dědictví či tradice svých otců. Byli obrácení k Pánu – k Němu jakožto Spasiteli a k Jeho božskosti a nauce – a nikdy neodpadli.

Svědectví je duchovní znalost pravdy získaná mocí Ducha Svatého. Pokračující obrácení je trvalá oddanost zjevené pravdě, kterou jsme přijali s ochotným srdcem a ze spravedlivých důvodů. Poznání, že evangelium je pravdivé, je podstatou svědectví. A důsledná věrnost evangeliu je podstatou obrácení. Máme vědět, že evangelium je pravdivé, a máme být evangeliu věrni.

Svědectví, obrácení a podobenství o deseti pannách

Nyní bych chtěl použít jeden z mnoha možných výkladů podobenství o deseti pannách, abych osvětlil vztah mezi svědectvím a obrácením. Deset panen, z nichž pět bylo moudrých a pět pošetilých, si vzalo lampy a šlo naproti ženichovi. Považujte prosím lampy, které tyto panny měly, za lampy svědectví. Pošetilé panny si vzaly lampy svědectví, ale nevzaly si olej. Pokládejte popisovaný olej za olej obrácení.

„[Moudré] pak vzaly olej [obrácení] v nádobkách svých [s] lampami [svědectví].

A když prodlíval ženich, zdřímaly všechny a [usnuly].

O půlnoci pak stal se křik: Aj, ženich jde, vyjděte proti němu.

Tedy vstaly všechny ty panny, a ozdobily lampy [svého svědectví].

Bláznivé pak [moudrým] řekly: Udělte nám oleje [obrácení] svého, nebo lampy [svědectví našeho] hasnou.

I odpověděly ty [moudré], řkouce: Aby se snad nám i vám nedostalo. Jděte raději k prodávacům, a kupte sobě.“ (Matouš 25:4–9.)

Bylo těch pět moudrých panen sobeckých a neochotných se podělit, nebo daly správně najevo, že olej obrácení si nelze vypůjčit? Lze duchovní sílu, která je výsledkem důsledné poslušnosti přikázání, věnovat někomu jinému? Lze poznání získané pilným studiem písem a přemítáním o nich předat tomu, kdo to potřebuje? Lze pokoj, který evangelium přináší věrnému Svatému posledních dnů, přenést na toho, kdo se potýká s protivenstvím nebo s velkými těžkostmi? Jasná odpověď na každou z těchto otázek zní nikoli.

Jak tyto moudré panny správně zdůraznily, každý z nás si olej musí koupit sám. Tyto inspirované ženy nepopisovaly obchodní transakci, ale zdůrazňovaly naši osobní zodpovědnost za to, aby naše lampa svědectví neustále hořela a abychom získali dostatečnou zásobu oleje obrácení. Tento drahocenný olej se získává kapku po kapce – „řádku za řádkou [a] předpis za předpisem“ (2. Nefi 28:30), trpělivě a soustavně. Žádná zkratka neexistuje; žádná uspěchaná příprava na poslední chvíli není možná.

„Pročež buďte věrni, vždy se modlíce, majíce lampy své připraveny a hořící, a olej při sobě, abyste mohli býti připraveni při příchodu Ženicha.“ (NaS 33:17.)

Svědectví

Slibuji vám, že když dojdeme k poznání pravdy a budeme obrácení k Pánu, zůstaneme pevnými a neochvějnými a nikdy neodpadneme. Dychtivě odložíme své zbraně vzpoury. Budeme požehnáni jasným světlem ze své lampy svědectví a dostatečnou zásobou oleje obrácení. A tím, že se každý z nás stane více obráceným, posílíme svou rodinu, své přátele i své blízké. O těchto pravdách svědčím v posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

President Thomas S. Monson

Bůh buď s vámi, než se sejdeme zas

*Když si poselství uplynulých dvou dnů vezmeme k srdci
a budeme je uplatňovat v životě, budeme požehnáni.*

Drazí bratři a sestry, dospěli jsme k závěru další inspirující generální konference. Já osobně jsem byl duchovně nasycen a povznesen a vím, že i vy jste pociťovali zvláštního ducha této konference.

Vyjadřujeme upřímnou vděčnost všem, kteří se na ní jakkoli podíleli. Byly nám nádherným způsobem předány a znovuzdůrazněny mnohé pravdy evangelia. Když si poselství uplynulých dvou dnů vezmeme k srdci a budeme je uplatňovat v životě, budeme požehnáni.

Proslovy této konference vyjdou, jako vždy, v následujícím čísle časopisů *Ensign* a *Liahona*. Povzbuzuji vás, abyste si tyto proslovy znovu přečetli a abyste přemítali o poselstvích, která obsahují. Z vlastní zkušenosti vím, že z těchto inspirovaných kázání získám ještě více, když je studuji více do hloubky.

Vysílání této konference mělo nebývalý rozsah a dosáhlo přes kontinenty a oceány k lidem po celém světě. Ačkoli jsme od mnohých z vás velmi daleko, pociťujeme vašeho ducha a posíláme vám pozdravy s láskou a vděčností.

Dovolte mi, abych našim bratřím, kteří byli na této konferenci uvolněni,

vyjádřil od nás všech vřelé poděkování za mnoho let jejich oddané služby. Těch, kteří byli díky jejich přínosu pro dílo Páně požehnáni, je nespočet.

Bratři a sestry, nedávno jsem oslavil své 85. narozeniny a jsem vděčný za každý rok, který mi Pán dopřává. Když přemítám o svých životních zážitcích, děkuji Pánu za

Jeho mnohá požehnání. Jak jsem se již zmínil ve svém dopoledním poselství, pociťuji, jak Jeho ruka řídí mé úsilí, zatímco se upřímně snažím sloužit Jemu i vám všem.

Úřad presidenta Církve je náročný. Jsem velmi vděčný za své dva věrné rádce, kteří slouží po mém boku a jsou vždy ochotní a mimořádně schopní pomáhat v práci, která Prvnímu předsednictvu přísluší. Vyjadřuji také vděčnost všem šlechtným mužům, kteří tvoří Kvorum Dvanácti apoštolů. Pracují neúnavně ve věci Mistra spolu se členy kvor Sedmdesáti, kteří jim poskytují inspirovanou pomoc.

Chci také pochválit vás, bratři a sestry, ať jste ve světě kdekoli, za všechno to, co děláte ve svém sboru, či odbočce a ve svém kůlu, či okrsku. Tím, že ochotně vykonáváte povolání, o která jste požádáni, pomáháte budovat království Boží na zemi.

Kéž o sebe navzájem pečujeme a pomáháme si v době potřeby. Nekritizujeme a nesoudíme, ale budme tolerantní a vždy napodobujeme Spasitelův

Linda K. Burtonová

Generální presidentka Pomocného sdružení

příklad milující laskavosti. Kéž bychom si tímto způsobem navzájem ochotně sloužili. Kéž bychom se modlili o inspiraci, abychom poznali potřeby těch, kteří jsou kolem nás, a pak jdeme a pomáháme.

Budme na své cestě životem dobré mysli. I když doba, v níž žijeme, je stále nebezpečnější, Pán nás miluje a pečuje o nás. Stojí vždy při nás, pokud děláme to, co je správné. V době potřeby nám bude pomáhat. Do života nám přicházejí těžkosti a problémy, které jsme neočekávali a které bychom si sami nikdy nevybrali. Nikdo z nás není imunní. Účelem smrtelnosti je učit se a růst, abychom byli více takovými, jako je Otec, a často se toho nejvíce naučíme právě v době těžkostí, i když tyto lekce bývají bolestivé. Náš život také může být naplněn radostí, pokud následujeme učení evangelia Ježíše Krista.

Pán nás nabádá: „[Budte dobré mysli], jáť jsem přemohl svět.“¹ Toto poznání nám má do života vnášet velké štěstí. Pán pro nás žil a také pro nás zemřel. Zaplatil za naše hříchy. Kéž vždy napodobujeme Jeho příklad. Kéž Mu vždy projevujeme velikou vděčnost tím, že přijmeme Jeho obět a budeme žít tak, abychom si zasloužili vrátit se jednoho dne k Němu a žít s Ním.

Tak jak jsem řekl již na předcházejících konferencích, děkuji vám za vaše modlitby v můj prospěch. Potřebuji je; pociťuji je. My, generální autority, pamatujeme také na vás a modlíme se o to, abyste získávali ta nejvybranější požehnání našeho Nebeského Otce.

Nyní se, milovaní bratři a sestry, na šest měsíců rozloučíme. Kéž je Bůh s vámi, než se pak opět sejdem. Ve jménu našeho Spasitele a Vykupitele, Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZ

1. Jan 16:33.

Máme víru v Usmíření Ježíše Krista vepsanou v srdci?

Když uzavřeme smlouvy, budeme je dodržovat a radovat se z nich, bude to důkazem toho, že Usmíření Ježíše Krista máme opravdu vepsáno v srdci.

Milované sestry, když jsem přemýšlela o této náročné zodpovědnosti, několik měsíců jsem na vás neustále myslela. I když mám pocit, že na zodpovědnost, jež na mě byla vložena, nestačím, vím, že toto povolání přišlo od Pána skrze Jeho vyvoleného proroka, a to mi prozatím stačí. Písma učí: „Ať [Pánovým] hlasem nebo hlasem služebníků mých, to je totéž.“¹

Jedním ze vzácných darů spojených s tímto povoláním je ujištění, že Nebeský Otec miluje všechny své dcery. A já pociťuji Jeho lásku ke každé z nás!

Podobně jako vy, i já mám moc ráda písma! V knize Jeremiášově nacházíme verš, který je mi velmi blízký. Jeremiáš žil v obtížné době a na obtížném místě, ale Pán mu dovolil předvídat „nadějnou dobu během shromažďování Izraele v posledních dnech“² – v naší době. Jeremiáš prorokoval:

„Po těchto dnech, dí Hospodin: Dám zákon svůj do vnitřnosti jejich, a na srdci jejich napíši jej; i budu Bohem jejich, a oni budou mým lidem. ...

Všickni ... znáti mne budou, od nejmenšího z nich až do největšího z nich, dí Hospodin; milostiv zajisté budu nepravosti jejich, a na hřích jejich nezpomenu více.“³

My jsme ti, které Jeremiáš viděl. Pozvali jsme Pána, aby nám vepsal onen zákon neboli nauku do srdce? Věříme, že odpuštění dostupné skrze Usmíření, o němž se Jeremiáš zmiňuje, se vztahuje i na nás osobně?

Před několika lety se starší Jeffrey R. Holland podělil o své dojmy ohledně hloubky víry pionýrů, kteří pokračovali v namáhavém putování do údolí Solného jezera dokonce i poté, co jim zemřely děti. Řekl: „Nedělali to kvůli žádnému programu, nedělali to kvůli žádné společenské

akci, dělali to proto, že víru v evangelium Ježíše Krista měli v duši; měli ji v morku kostí.“

S dojetím řekl:

„Jedině díky tomu mohly tyto matky pohrbit své miminko v dřevěné krabici od chleba a jít dál a říci: ‚Zaslíbená země je někde tímto směrem. Jdeme dál až do údolí.‘

Mohly to říci jen díky smlouvám, nauce, víře, zjevení a Duchu.“

Starší Holland zakončil slovy, jež nás vedou k zamyšlení: „Dokážeme-li toto vše uchovat ve své rodině a v Církvi, možná se mnohé další věci postarají samy o sebe. Možná mnohé další věci takřkajíc odpadnou z vozu. Na ony ruční vozíky se toho prý nedalo moc naložit. Tak jako si naši předci museli vybrat, co si vezmou, 21. století nás snad přinutí k volbě: ‚Co si my můžeme naložit na svůj vozík?‘ A to je podstata naší duše; to je to, co tvoří morek v našich kostech.“⁴ Neboli, jinými slovy, to je to, co máme *vepsáno v srdci*!

Jakožto členky nového předsednictva Pomocného sdružení jsme se usilovně dotazovaly Pána, které zásadní věci máme naložit na ruční vozík Pomocného sdružení, aby tak Jeho dílo šlo dál kupředu. Máme pocit, že Nebeský Otec si především přeje, abychom Jeho milovaným dcerám pomáhaly rozumět nauce o Usmíření Ježíše Krista. Když se o to budeme snažit, prohloubí se naše víra a také touha žít spravedlivě. Zadruhé – když

jsme uvažovaly o velmi důležité potřebě posilovat rodinu a domov, měly jsme pocit, že Pán si přeje, abychom povzbuzovaly Jeho milované dcery, aby radostně lpěly na svých smlouvách. Když smlouvy dodržujeme, rodiny to posiluje. A nakonec jsme měly pocit, že si Pán přeje, abychom v jednotě spolupracovaly s ostatními pomocnými organizacemi a vedoucími kněžství a snažily se vyhledávat potřebné a pomáhaly jim kráčet dál po této cestě. Upřímně se modlíme o to, aby každá z nás otevřela srdce a dovolila Pánovi, aby do něj vstúpil nauky o Usmíření, smlouvách a jednotě.

Jak můžeme chtít posilovat rodinu a pomáhat druhým, nemáme-li v srdci vepsanou hlubokou a trvalou víru v Ježíše Krista a v Jeho nekonečné Usmíření? Dnes večer bych se s vámi ráda podělila o tři zásady Usmíření, které, pokud si je zapíšeme do srdce, posílí naši víru v Ježíše Krista. Doufám, že porozumění těmto zásadám přinese požehnání každé z nás, ať už jsme v Církvi nové, nebo jsme v ní celý život.

1. zásada – „Vše, co je v životě nespravedlivé, může být prostřednictvím Usmíření Ježíše Krista dáno do pořádku.“⁵

My i vy společně vydáváme svědectví o Usmíření našeho Spasitele Ježíše Krista. Toto svědectví se nám, stejně jako vám, vepsalo do srdce, když jsme čelily obtížím a protivenstvím, jež prověřovaly naši

duši. Kdybychom nechápaly tento dokonalý plán štěstí, který připravil Nebeský Otec, a Spasitelovo Usmíření, které v tomto plánu hraje ústřední roli, mohly by se nám tyto obtíže zdát nespravedlivé. My všichni máme svůj přiděl životních zkoušek. Ve věrném srdci je však vepsáno, že „vše, co je v životě nespravedlivé, může být prostřednictvím Usmíření Ježíše Krista dáno do pořádku“.

Proč Pán dovoluje, abychom se v tomto životě setkávaly s utrpením a protivenstvím? Jednoduše řečeno je to součástí tohoto plánu pro náš růst a pokrok! Plesaly jsme radostí,⁶ když jsme se dozvěděly, že budeme mít příležitost přijít na zem a prožít smrtelnost. Starší Dallin H. Oaks učil: „Našeho potřebného obrácení může být často dosaženo snadněji skrze utrpení a protivenství než skrze pohodlí a poklid.“⁷

Tuto pravdu dokládá příklad jedné věrné sestry z pionýrských dob. Mary Lois Walkerová se v 17 letech provdala za Johna T. Morrise v St. Louis ve státě Missouri. Společně se Svatými přešli v roce 1853 pláně a krátce po svém prvním výročí sňatku dorazili do údolí Solného jezera. Během putování zažili strádání, tak jako ostatní Svatí. Jejich utrpení a protivenství však příchodem do údolí Solného jezera neskončila. Mary rok nato, když jí bylo 19 let, napsala: „Narodil se nám syn. ... Jednou večer, když mu byly asi dva nebo tři měsíce, ... mi něco našeptávalo: ‚O toto dětátko přijdeš.‘“

Během zimy se zdravotní stav miminka zhoršil. „Dělali jsme, co jsme mohli, ... ale dětátku bylo stále hůř a hůř. ... Druhého února zemřelo ..., a tak jsem vypila onen hořký kalich loučení s tím, kdo pocházel z mého vlastního těla a krve.“ Ani tím však její zkoušky neskončily. Onemocněl

i Maryin manžel a tři týdny po úmrtí miminka zemřel i on.

Mary napsala: „A tak jsem ještě jako mladá dívka přišla během krátkých 20 dnů o manžela i své jediné dítě – v cizí zemi, stovky mil od příbuzných a s horou těžkostí před sebou ..., a přála jsem si, abych mohla zemřít také a připojit se ke svým blízkým.“

Mary dále píše: „Jednou v neděli večer jsem se byla projít s přítelkyní. ... Uvědomila jsem si, jak mi chybí [manžel] a že jsem úplně osamělá, a jak jsem tak hořce plakala, jako bych v duchu uviděla onu strnou horu života, po níž mám vystoupat, a velmi silně jsem pocítila, že tomu tak je. Padla na mě těžká sklíčenost, protože nepřítel ví, kdy na nás zaútočit, *ale náš [Spasitel, Ježíš Kristus] má moc, aby nás spasil*. Díky ... pomoci, kterou jsem obdržela od Otce, jsem dokázala bojovat proti veškeré té síle, jež se v té chvíli proti mně postavila.“⁸

Mary v mladém věku 19 let poznala, že Usmíření nám poskytuje ujištění, že všechno, co je v tomto životě nespravedlivé, může být a bude napraveno – dokonce i ten nejhlubší zármutek.

2. zásada – v Usmíření je obsažena moc, jež nás uschopňuje překonat přirozeného člověka a stát se pravým učedníkem Ježíše Krista.⁹

Existuje způsob, jak můžeme poznat, zda nějakou nauku nebo zásadu evangelia opravdu známe. Je to tehdy, když této nauce nebo zásadě dokážeme učit tak, aby jí porozumělo i dítě. Cenným zdrojem, jenž nám pomáhá učit děti porozumět Usmíření, je podobenství, které se nachází v jedné lekci z Primárek. Možná nám může pomoci ve chvíli, až budeme učit vlastní děti, vnoučata nebo přátele jiného vyznání, kteří si

prející této zásadní nauce porozumět.

„Po silnici šla žena a spadla do jámy tak hluboké, že nemohla vylézt. Ať dělala co dělala, nemohla se z ní sama dostat. Žena volala o pomoc a zaradovala se, když ji uslyšel laskavý kolemjdoucí, který do jámy spustil žebřík. Díky tomu dokázala z jámy vylézt a znovu získat svobodu.“

My se oné ženě v jámě podobáme. Dopustit se hříchu je jako spadnout do jámy, z níž se sami nemůžeme dostat. Tak jako laskavý kolemjdoucí uslyšel volání ženy o pomoc, Nebeský Otec poslal svého jednorozeného Syna, aby opatřil

prostředek k úniku. Usmíření Ježíše Krista lze přirovnat ke spuštění žebříku do jámy; poskytuje nám prostředek k tomu, abychom vylezli ven.“¹⁰ Spasitel však nejen spustí žebřík, ale „sestupuje sám do jámy a umožňuje nám použít onen žebřík k tomu, abychom se z jámy dostali.“¹¹ „Tak jako ona žena v jámě musela vylézt po žebříku, i my musíme činit pokání z hříchů a dodržovat zásady a obřady evangelia, abychom ze své jámy mohli vylézt a aby Usmíření mohlo mít na náš život vliv. A tak, po tom všem, co můžeme učinit, nám Usmíření umožňuje stát se způsobilými

k návratu do přítomnosti Nebeského Otce.¹²

Nedávno jsem měla tu výsadu setkat se s jednou novodobou pionýrkou, milovanou dcerou Boží, která nedávno vstoupila do Církve v Chile. Je osamocenou matkou se dvěma malými syny. Skrze moc Usmíření byla schopna odložit minulost a nyní se upřímně snaží stát se pravou učednicí Ježíše Krista. Když na ni myslím, napadá mě zásada, které učil starší David A. Bednar: „Je jedna věc vědět, že Ježíš Kristus přišel na zem, aby za nás *zemřel* – toto je naprosto zásadní a základní součást nauky Kristovy. Je ale zapotřebí, abychom si také uvědomili, že Pán si přeje, aby v nás skrze své Usmíření a moc Ducha Svatého *žil* – aby nás nejen vedl, ale také aby nám dodával sílu a moc.“¹³

Když jsme si s touto sestrou z Chile povídaly o tom, jak zůstat na cestě vedoucí k věčnému životu, nadšeně mě ujišťovala, že je odhodlána po této cestě pokračovat. Většinu života kráčela mimo tuto cestu a prohlásila, že „tam venku“, mimo tuto cestu, není nic, o co by v životě znovu stála. V jejím nitru sídlí uschopňující moc Usmíření. Zapisuje si ho do srdce.

Tato moc nám nejen umožňuje

vylézt z jámy, ale také nám dává moc pokračovat po oné těsné a úzké cestě vedoucí zpět do přítomnosti našeho Nebeského Otce.

3. zásada – Usmíření je největším důkazem, který máme, o lásce, kterou Otec chová ke svým dětem.

Měli bychom se zamyslet nad touto dojemnou myšlenkou staršího Oakse: „Pomyslete na to, jak musel náš Nebeský Otec truchlit, když poslal svého Syna, aby vytrpěl nepředstavitelnou bolest za naše hříchy. Toto je největší důkaz Jeho lásky ke každému z nás!“¹⁴

Tento vrcholný projev lásky by měl přimět každou z nás k tomu, abychom poklekly a v pokorné modlitbě poděkovaly Nebeskému Otci za to, že nás natolik miloval, že poslal svého Jednorozeného a dokonalého Syna, aby trpěl za naše hříchy, za naše zármutky a za všechno, co se nám v životě zdá nespravedlivé.

Pamatujte si na ženu, o níž nedávno hovořil prezident Dieter F. Uchtdorf? Řekl: „Jedna žena, jež léta zažívala zkoušky a utrpení, se slzami v očích řekla: ‚Uvědomila jsem si, že jsem jako stará dvacetidolarová bankovka – zmačkaná, potrhaná,

ušpiněná, hrubě používaná a poškrábaná. Ale stále jsem dvacetidolarová bankovka. Mám určitou hodnotu. I když tak možná nevypadám, a i když jsem potrhaná a pomačkaná, mám stále hodnotu celých dvaceti dolarů.“¹⁵

Tato žena ví, že je milovaná dcera svého Nebeského Otce a že pro Něj byla natolik cenná, aby poslal svého Syna, aby za ni, přímo za ni, vykonal Usmíření. Každá sestra v Církvi si má být vědoma toho, co ví tato žena – že je milovaná dcera Boží. Jak naše znalost, že jsme pro Něj cenné, mění náš náhled na to, jak dodržujeme své smlouvy? Jak naše znalost, že jsme pro Něj cenné, ovlivňuje naši touhu sloužit druhým? Jak naše znalost, že jsme pro Něj cenné, prohlubuje naši touhu pomáhat těm, kteří potřebují porozumět Usmíření tak jako my – až do hloubky? Až bude každá z nás mít nauku o Usmíření vepsanou hluboko v srdci, pak se začneme stávat takovými, jakými nás Pán chce mít, až opět přijde. Pak nás uzná jako své pravé učednice.

Kéž Usmíření Ježíše Krista způsobí, aby v našem srdci proběhla „mocná změna“. ¹⁶ Když procitneme a poznáme tuto nauku, o níž anděl Boží prohlásil, že jsou to „radostné zvěsti veliké radosti“, ¹⁷ slibuji vám, že se budeme cítit tak, jak se cítil lid krále Beniamina. Poté, co se mocně modlili o to, aby v jejich životě zapůsobilo Usmíření, „byli naplněni radostí“ ¹⁸ a byli „ochotni vstoupiti do smlouvy s Bohem ..., že [budou] činiti vůli jeho a že [budou] poslušni přikázání jeho ve všech věcech“. ¹⁹ Když uzavřeme smlouvy, budeme je dodržovat a radovat se z nich, bude to důkazem toho, že Usmíření Ježíše Krista máme opravdu vepsáno v srdci. Sestry, pamatujte prosím na tyto tři zásady:

1. „Vše, co je v životě nespravedlivé, může být prostřednictvím Usmíření Ježíše Krista dáno do pořádku.“²⁰
2. V Usmíření je obsažena moc, jež nás uschopňuje překonat přirozeného člověka a stát se pravým učedníkem Ježíše Krista.²¹
3. Usmíření je největším důkazem, který máme, o lásce, kterou Otec chová ke svým dětem.²²

„Po těchto dnech, dí Hospodin: Dám zákon svůj do vnitřnosti jejich, a na srdci jejich napíši jej; i budu Bohem jejich, a oni budou mým lidem.“²³ Vyzývám nás, abychom Pána požádaly, aby nám tyto zásady Usmíření vepsal do srdce. Svědčím o tom, že jsou pravdivé. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 1:38.
2. *Starý zákon – příručka pro učitele nauk evangelia* (1998), 196.
3. Jeremiáš 31:33–34; zvýraznění přidáno.
4. Jeffrey R. Holland, „Roundtable Discussion“, *Worldwide Leadership Training Meeting*, Feb. 9, 2008, 28.
5. *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2005), 51.
6. Viz Job 38:7.
7. Dallin H. Oaks, „Výzva stát se“, *Liahona*, leden 2001, 41.
8. Životopis Mary Lois Walker Morrisové (výtvisek ve vlastnictví Lindy Kjar Burtonové).
9. Viz David A. Bednar, „Usmíření a putování smrtelností“, *Liahona*, duben 2012, 12–19.
10. *Primárky 7: Nový zákon* (1997), 104.
11. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:123.
12. *Primárky* 7, 104.
13. David A. Bednar, *Liahona*, duben 2012, 14.
14. Dallin H. Oaks, „Láska a zákon“, *Liahona*, listopad 2009, 26.
15. Dieter F. Uchtdorf, „Vy jste moje ruce“, *Liahona*, květen 2010, 69.
16. Viz Alma 5:12–14.
17. Mosiáš 3:3.
18. Viz Mosiáš 4:1–3.
19. Viz Mosiáš 5:2–5.
20. *Kažte evangelium mé*, 52.
21. Viz David A. Bednar, *Liahona*, duben 2012, 12–19.
22. Viz Dallin H. Oaks, *Liahona*, listopad 2009, 26.
23. Jeremiáš 31:33; zvýraznění přidáno.

Carole M. Stephensová

První rádkyně v generálním předsednictvu Pomocného sdružení

Plně se probudíme a chopme se svých povinností

Musíme se probudit a chopit se svých povinností, jít dál s vírou a přitom čerpat z utěšujících, posilujících, uschopňujících a uzdravujících mocí Usmíření.

Poté, co jsem byla povolána do generálního předsednictva Pomocného sdružení, pocítila jsem touhu dozvědět se více o ženách, které sloužily přede mnou. Zapůsobila na mě slova sestry Ziny D. Youngové, první rádkyně ve druhém generálním předsednictvu Pomocného sdružení. Řekla: „Sestry, musíme se plně probudit a chopit se svých povinností.“¹ Přemítala jsem o slovech *probudit se a povinnost* a zapátrala jsem v písmech.

V Novém zákoně Pavel učil Svaté ve své době:

„Jest ... již čas [se] ze sna probuditi. Nyníť zajisté blíže nás jest spasení. ...

Noc pominula, ale den se přiblížil. ... oblecme se v odění světla.“²

V Knize Mormonově Alma učil svůj lid o posvátných povinnostech těch, kteří uzavřeli smlouvu s Bohem:

„A nyní, jelikož si přejete přijíti do stáda Božího a býti nazýváni lidem jeho a jste ochotni nésti si navzájem břemena svá, aby byla lehká;

Ano, a jste ochotni truchliti s těmi,

kteří truchlí; ano, a utěšovati ty, kteří mají útechy zapotřebí, a státi jako svědkové Boží za všech dob a ve všech věcech a na všech místech. ...

Nyní, pravím vám, je-li toto přání srdce vašeho, co máte proti tomu, abyste byli pokřtěni ve jménu Páně na svědectví před ním, že jste vstoupili do smlouvy s ním, že mu budete sloužiti a že budete zachovávat přikázání jeho, aby na vás mohl hojněji vylévati Ducha svého?

A nyní, když lidé uslyšeli tato slova, radostí tleskali a zvolali: Toto je přání našeho srdce.“³

Slova sestry Youngové a tyto verše z písem mě přiměly zamyslet se nad „povinnostmi“, kterých se musíme v dnešní době chopit.

Když jsme pokřtěny, uzavíráme smlouvu. Starší Robert D. Hales učil: „Když uzavíráme smlouvy a dodržujeme je, vystupujeme ze světa a vstupujeme do království Božího.“⁴

Změní nás to. Vypadáme jinak a jednáme jinak. Posloucháme, čteme

a říkáme něco jiného a oblékáme se odlišně, protože se stáváme dcerami Božími, které jsou s Ním spojeny skrze smlouvu.

Když jsme potvrzovány, získáváme dar Ducha Svatého, právo na trvalý vliv člena Božstva, který nás vede, utěšuje a ochraňuje. Duch Svatý nás upozorňuje, když jsme pokoušeni odchýlit se od smluv a vrátit se do světa. President Boyd K. Packer učí, že nikdo z nás „nikdy neudělá vážnou chybu, aniž by ho nejprve nevarovalo nabádání Ducha Svatého“.⁵

Abychom obdržely tento dar a aby byl Duch vždy s námi, musíme být způsobilé a musíme pozorně zkoumat stav svého srdce. Je naše srdce laskavé? Máme srdce pokorné, srdce učenlivé a srdce jemné? Nebo se naše srdce postupně zatvrzuje, protože dopouštíme, aby nás až příliš světského lomozu odvádělo od jemného nabádání, které bezpochyby přichází od Ducha?

Když jsme byly pokřtěny, naše srdce se proměnilo a probudilo ve vztahu k Bohu. V průběhu našeho

putování ve smrtelnosti si musíme pravidelně klást otázku: „Jestliže [jsem zakusila] proměnu srdce, ... [cítím] se tak nyní?“⁶ A pokud ne, tak proč ne?

Mnozí první Svatí „prožili ... tuto mocnou změnu v srdci svém“.⁷ Probudilo je to a oni obdrželi chrámová požehnání, která je posilovala v jejich povinnostech. První Svatí v Nauvoo přicházeli „do chrámu celý den a dlouho do noci“,⁸ aby mohli obdržet obřady a uzavřít smlouvy, než se vydali na cestu směrem na západ.

Sarah Richová, sestra z Pomocného sdružení v Nauvoo, řekla: „Mnohá požehnání, která jsme získali v domě Páně, nám přinášela radost a útěchu uprostřed všeho našeho soužení a dodávala nám víru v Boha, neboť jsme věděli, že nás Bůh na neznámé cestě, která ležela před námi, povede a bude nás podporovat.“⁹

Se srdcem proměněným skrze víru ve Spasitele se spoléhali na moc plynoucí z Jeho Usmíření. Byli probuzeni k činu. Hluboko v srdci věděli, že existuje někdo – Spasitel –, kdo

rozumí jejich osobním těžkostem, protože On za ně trpěl v zahradě getsemanské a na kříži. Pociťoval jejich obavy, pochyby, bolest i osamělost. Trpěl za jejich trápení, pronásledování, hladovění, vyčerpanost a ztráty. A protože toto vše vytrpěl, mohl jim říci: „Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.“¹⁰

A oni šli. Důvěřovali prorokovi a následovali ho. Věděli, že putování bude dlouhé a jejich povinnosti obtížné. Věděli, že budou muset přinášet oběti, ale protože je posilovala víra a protože se drželi svých smluv, byli duchovně připraveni.

Než jedna skupina Svatých odešla z Nauvoo, nechala vzkaz v shromažďovacím sálu v chrámu, který byla přinucena opustit. Tento vzkaz zněl: „Pán spatřil naši oběť – následujte nás.“¹¹

Nedávno jsem se zúčastnila pionýrské výpravy s mladými muži a mladými ženami z našeho sboru. Každé ráno jsem si kladla otázku: „Jaká je má oběť? Jak je mohu následovat?“

Během druhého dne výpravy jsme tlačili ruční vozíky již téměř třináct kilometrů, když jsme dorazili na určité místo na trase, které mělo název „ženské tažení“. Muži a ženy se rozdělili a muži byli vysláni vpřed, aby vylezli na kopec. Když jsme začaly táhnout své vozíky, podívala jsem se nahoru a uviděla jsem naše bratry v kněžství, mladé i starší, jak stojí po obou stranách trasy a klobouky mají sundané na výraz úcty k ženám.

Cesta byla ze začátku snadná, ale zanedlouho jsme se ocitly v hlubokém písčitém terénu a kopec byl stále strmější. Se skloněnou hlavou jsem táhla vozík ze všech sil, když vtom jsem ucítila, jak ho někdo táhne také a uviděla jsem Lexi, jednu naši mladou ženu a mou sousedku. Vytáhla svůj vozík až na kopec, a

když viděla, že potřebujeme pomoc, přiběhla zpátky. Když jsme vystoupaly na vrchol, tak moc jsem si přála běžet na pomoc těm, které šly za mnou, ale byla jsem celá udýchaná a srdce mi bušilo tak, že mi na mysli mnohokrát vytanulo slovo *infarkt*! S vděčností jsem sledovala ostatní mladé ženy, které odložily svůj vozík a běžely ostatním na pomoc.

Když jsme všechny vylezly na kopec, na chvíli jsme se zastavily, abychom si zaznamenaly své dojmy do deníku. Napsala jsem si: „Nepřipravila jsem se dostatečně fyzicky, takže jsem neměla sílu pomáhat těm, které šly za mnou. Možná už nikdy nebudu muset tahat ruční vozík, ale nikdy nenechám své sestry bez pomoci z hlediska duchovního, nikdy!“

Byl to posvátný zážitek, který mne přiměl duchovně se probudit a chopit se svých povinností vůči své rodině a ostatním. Cestou jsem přemýšlela o tom, čemu jsem se naučila.

Nejprve jsem myslela na sestry – na ty, které své ruční vozíky táhly *kdysi*, a na ty, které je dál táhnou i *dnes*. Téměř 20 procent žen ve výpravách ručních vozíků v dřívějších dobách bylo alespoň po nějakou část cesty

osamocených. Jednalo se o ženy, které byly neprovdané, rozvedené nebo ovdovělé. Mnohé z nich byly svobodné matky.¹² Všechny ale táhly za jeden provaz – byly to dcery smlouvy, mladé i starší, v různých životních situacích, ale šly po stejné cestě a měly stejný cíl.

Ty, jež běžely na pomoc svým sestrám, které to potřebovaly, mi připomněly záchranáře, viditelné i neviditelné, kteří pozorně sledují naše potřeby a jednají.

Pomyslela jsem na tato Pánova slova: „Půjdu před tváří vaší. Já budu na pravici vaší a na levici vaší a Duch můj bude v srdci vašem a andělé moji kolem vás, aby vás podpírali.“¹³

Po obou stranách stezky stáli věrní a poslušní muži, kteří dodržovali své smlouvy. Jejich kněžská moc – moc, pomocí níž Bůh žehná všem svým dětem – nás pozvedala, posilovala a podpírala. Byli připomínkou toho, že nejsme nikdy samy. Když dodržujeme své smlouvy, může být tato moc vždy s námi.

Myslela jsem na muže, kteří byli během putování odloučení od rodiny, takže tyto rodiny musely táhnout ruční vozíky samy. Mnoho mužů na cestě zemřelo. Někteří synové zůstali, aby

sloužili na misi ve své rodné zemi. Jiní emigrovali dříve, aby vše připravili pro příjezd své rodiny do údolí Solného jezera. Někteří muži se sami rozhodli odejít, protože se rozhodli své smlouvy nedodržovat.

Podobně jako ti, kteří nás předešli, i dnes mnozí žijí v situacích, které nejsou ideální. Dál ale učíme o ideálu a snažíme se ho dosáhnout, protože víme, že díky tomuto neustálému úsilí zůstaneme na cestě a připravíme se na příležitosti obdržet všechna slíbená požehnání, zatímco čekáme na Pána.¹⁴

Každá z nás má a bude mít v životě protivenství. Tento smrtelný život je časem zkoušky a my budeme mít i nadále příležitosti rozhodovat se na základě svobody jednání, čemuž se díky protivenství, které bude bezpochyby přicházet, naučíme.

My, jako dcery Boží, jdeme dál po cestě víry, protože si uvědomujeme to, čemu učil president Thomas S. Monson: „Spásné obřady přijímané v chrámu, které nám umožňují se jednoho dne vrátit k Nebeskému Otci ve věčném rodinném svazku a být obdařeni požehnáními a mocí z výsosti, stojí za každou obět a za každou námahu.“¹⁵

Nestačí být jen na cestě; musíme se probudit a chopit se svých povinností, jít dál s vírou a přitom čerpat z utěšující, posilující, uschopňující a uzdravující moci Usmíření.

Sestry, mám vás ráda. Neznám mnoho z vás osobně, ale vím, *kdo* jste! Jsme dcery v Jeho království, které dodržují smlouvy, a protože jsme obdařeny mocí skrze své smlouvy, jsme připraveny konat svou povinnost.

Pomocné sdružení připravuje ženy na požehnání věčného života tím, že nás duchovně probouzí, abychom prohlubovaly svou víru a osobní spravedlivost. Začneme u sebe. Začneme tam, kde jsme. Začneme dnes. Když budeme duchovně probuzené, budeme lépe schopny posilovat rodiny a domovy a pomáhat druhým.

Toto je dílo spasení a toto vše umožňuje posilující a uschopňující moc Usmíření. Probudme se a budme tím, kým jsme. Probudme se a chopme se svých povinností. Jsme dcery Nebeského Otce, který nás miluje. O tom svědčí ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Zina D. Young, v *Woman's Exponent*, Oct. 15, 1877, 74.
2. Římanům 13:11–12.
3. Mosiáš 18:8–11.
4. Robert D. Hales, „Modesty: Reverence for the Lord“, *Liahona*, Aug. 2008, 21.
5. Boyd K. Packer, „Jak přežít na nepřátelském území“, *Liahona*, říjen 2012, 35.
6. Alma 5:26.
7. Alma 5:14.
8. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 29.
9. Sarah Rich, v *Daughters in My Kingdom*, 30.
10. Matouš 11:28.
11. V *Daughters in My Kingdom*, 30.
12. Průzkum, který provedla Jolene S. Allphinová na základě příběhů a soupisů členů jednotlivých výprav; viz *Tell My Story, Too*, 8th ed. (2012).
13. Nauka a smlouvy 84:88.
14. Viz Izaiáš 40:31.
15. Thomas S. Monson, „Svatý chrám – maják světa“, *Liahona*, květen 2011, 92.

Linda S. Reevesová

Druhá rádkyně v generálním předsednictvu Pomocného sdružení

Pán na vás nezapomněl

Náš Nebeský Otec a náš Spasitel, Ježíš Kristus, nás znají a milují nás. ... [Ve svém utrpení] můžeme pocítovat Jejich lásku a soucit.

Když se setkáváme se sestrami po celém světě, žasneme nad silou vašeho svědectví. Mnohé z vás představují první nebo druhou generaci členů Církve. Vidáme mnoho sester, které slouží v rozmanitých povoláních, cestují daleko na shromáždění a přinášejí oběti, aby mohly uzavřít a dodržovat posvátné chrámové smlouvy. Vážíme si vás. Jste Pánovými novodobými pionýrkami!

Nedávno jsme s Melem, mým manželem, potkali jednu průvodkyni, Mollie Lenthalovou, když jsme navštívili muzeum v Austrálii. Zjistili jsme, že Mollie, milá sedmdesátnice, nemá žádné děti a nikdy nebyla vdaná. Je jedináček a její rodiče jsou již mnoho let po smrti. Její nejbližší příbuzní jsou dvě sestřenice, které žijí na jiném světě. V její přítomnosti mě přemohl Duch, který mi dosvědčil následující pravdu, téměř jako by mi to říkal sám Nebeský Otec: „Mollie *není* sama! Mollie je *má* dcera! Já jsem její Otec! V *mé* rodině je velmi důležitou dcerou a *nikdy není sama!*“

Jeden z mých oblíbených příběhů ze Spasitelova života je příběh Lazara. V písmech se píše, že „miloval pak

Ježíš Martu i sestru její [Marii] i [bratra jejich] Lazara.“¹ K Ježíšovi se dostala zpráva, že Lazar je vážně nemocný, ale Ježíš nepřišel okamžitě; byl pryč ještě další dva dny, neboť řekl: „Nemoc ta [je] ... pro slávu Boží, aby oslaven byl Syn Boží skrze ni.“²

Když se Marta doslechla, že Ježíš přichází, „vyšla proti němu“³ a pověděla Mu, co se stalo. Lazar ležel „již čtyři dny v hrobě“.⁴ Truchlící Marta běžela zpět domů, aby Marii řekla, že přišel Pán.⁵ Maria, obtížena zármutkem, běžela k Ježíšovi, padla Mu k nohám a plakala.⁶

Dočítáme se, že „Ježíš pak jakž uzřel, [jak Maria] pláče, ... zastonal duchem, a zkormoutil se,“ a zeptal se, kam Lazara položili.

„Řkou jemu: Pane, pod a pohled.“⁷

Pak čteme jedny z nejsoucinnějších a nejláskyplnějších slov v písmech: „I zaplakal Ježíš.“⁸

Apoštol James E. Talmage napsal: „Když Ježíš viděl ony dvě ženy, jak jsou přemoženy zármutkem, ... truchlil [s nimi] také, takže zastonal duchem a byl hluboce zarmoucen.“⁹ Tento příběh je svědectvím o tom, jaký soucit, empatii a lásku ke každé

z nás chovají náš Spasitel a náš Nebeský Otec vždy, když jsme obtíženy úzkostí, hříchem, protivenstvím nebo bolestmi života.

Drahé sestry, náš Nebeský Otec a náš Spasitel, Ježíš Kristus, nás znají a milují nás. Vědí o všech našich bolestech a trápeních. Neříkají: „To je v pořádku, že vás to teď bolí, protože zanedlouho se to všechno vyřeší. Uzdravíte se nebo váš manžel najde práci nebo vaše bloudící dítě se vrátí.“ Oni pocítují hloubku našeho utrpení a my přitom můžeme pocítovat Jejich lásku a soucit.

Alma svědčil:

„A on půjde, trpě bolesti a strasti a pokušení všeho druhu; a to se stane, aby se naplnilo slovo, jež praví, že na sebe vezme bolesti a nemoci lidu svého.

A vezme na sebe ... slabosti jejich, aby nitro jeho mohlo být naplněno milosrdenstvím ..., aby poznal ..., jak pomoci lidu svému podle slabostí jeho.“¹⁰

Když si nejsme jisté, *zda* nás náš Spasitel a náš Otec v nebi znají, nebo *jak dobře* každou z nás znají, můžeme si vzpomenout na Spasitelova slova určená Oliveru Cowderymu:

„Přeješ-li si dalšího svědectví, obrať mysl svou k oné noci, kdy jsi volal ke mně v srdci mém, abys mohl znáti pravdu o těchto věcech.“¹¹

Předtím mu Spasitel řekl: „Není nikoho jiného kromě Boha, kdo zná myšlenky tvé a záměry srdce tvého.“¹²

Spasitel Oliverovi připomněl, že ví o každém detailu oné úpěnlivé modlitby – a připomněl mu onen přesný okamžik, onu noc.

Před mnoha lety můj manžel vážně onemocněl jednou vzácnou nemocí. Jak týdny plynuly a čím hůře mu bylo, tím víc jsem byla přesvědčená o tom, že umírá. O svých obavách jsem nikomu neřekla. Měli jsme velkou, mladou rodinu a láskyplné, věčné manželství, a představa toho, že bych přišla o manžela a vychovávala své děti sama, mne naplňovala

samotou, zoufalstvím a dokonce i strachem. S hanbou přiznávám, že jsem se odvrátila od Nebeského Otce. Několik dnů jsem se nemodlila; nic jsem neplánovala; plakala jsem. Nakonec jsem si uvědomila, že to sama nezvládnou.

Poprvé po mnoha dnech jsem poklekla a vylila jsem srdce Otci v nebi, úpěnlivě jsem Ho prosila o odpuštění za to, že jsem se od Něj odvrátila, řekla jsem Mu o všech svých nejniternějších pocitech a nakonec jsem zvolala, že pokud toto bylo to, co chtěl, abych udělala, byla jsem připravena to udělat. Věděla jsem, že pro náš život určitě má nějaký plán.

A jak jsem dál na kolenou vylévala srdce Pánu, naplnil mě ten nejsladší, nejpokojnější a nejláskyplnější pocit. Bylo to, jako by se na mě snesla příkrývka lásky. Jako bych slyšela Nebeského Otce, jak říká: „To bylo vše, co jsem potřeboval vědět.“ Rozhodla jsem se, že se od Něj už nikdy neodvrátím. Postupně a jako zázrakem

se stav manžela zlepšil, až se nakonec zcela uzdravil.

O několik let později jsme s manželem klečeli u lůžka své 17leté dcery a úpěnlivě jsme prosili za její život. Tentokrát zněla odpověď „ne“, avšak tentýž pocit lásky a pokoje, který nám Spasitel slibuje, byl právě tak mocný, a my jsme věděli, že ačkoli Nebeský Otec naši dceru povolává zpět k sobě domů, všechno bude v pořádku. Pochopili jsme, co to znamená vložit svá břemena na Pána, a uvědomili jsme si, že nás miluje a že s námi soucítí ve chvílích zármutku a bolesti.

Jeden z nejkrásnějších okamžiků vyjadřujících vztah mezi otcem a synem v Knize Mormonově je ten, když Alma mladší vydává svědectví svému synovi Helamanovi. Alma popsal „nevýslovnou [hrůzu]“, kterou pociťoval, když si představil, jak přichází do přítomnosti Boží, aby byl souzen za své mnohé přestupky. Poté, co tři dny

a tři noci pociťoval tíhu všech svých hříchů, činil pokání a naléhavě žádal Spasitele, aby k němu byl milosrdný. Helamanovi popsal „pronikavou a sladkou“ radost, kterou pociťoval díky tomu, že si „již více“ nemohl vzpomenout na své bolesti. Místo pocitů „nevýslovné hrůzy“ z představy, jak přichází před trůn Boží, měl Alma vidění „Boha sedícího na svém trůnu“, po čemž prohlásil: „Má duše tam *toužila* býti.“¹³

Nejsou to, drahé sestry, snad pocity, které máme i my, když činíme pokání a přemítáme o tom, jakou lásku, milosrdenství a vděčnost pociťujeme vůči našemu Nebeskému Otci a našemu Spasiteli – že i my „tam [toužíme] býti“, aby nás opět láskyplně přijali a objali?

Tak jako Pán dosvědčil mně, že nezapomněl na svou drahocennou dceru Mollie Lenthalovou, svědčím i já o tom, že *nezapomíná ani na vás!* Ať vás sužuje jakýkoli hřích, slabost,

bolest, nebo jakékoli zkoušky či těžkosti, On o každé takové chvíli ví a rozumí jí. Miluje vás! Přenesete vás přes všechny tyto chvíle, tak jako přenesl Marii a Martu. On zaplatil cenu za to, aby mohl vědět, jak vám pomoci. Vložte svá břemena na Něho. Řekněte svému Nebeskému Otci, jak se cítíte. Řekněte Mu o své bolesti a o svých strastech, a pak je přenechte Jemu. *Každý den* bádejte v písmech. I v nich najdete velikou útěchu a pomoc.

Náš Spasitel se zeptal:

„Neboť může žena zapomenouti na kojence svého, aby tak neměla soucit se synem lůna svého? Ano, ony mohou zapomenouti, já však na tebe nezapomenu. ...

... Vyryl jsem si tě na dlaně rukou svých.“¹⁴

„*Nikom*u [jsem] nepřikázal, aby odešel, ale naopak jsem přikázal, abyste přišli ke mně, abyste mohli pocítiti a viděti; právě tak budete vy činiti světu.“¹⁵

Toto je náš úkol. Každá musíme pocítit a vidět sama pro sebe a poté pomáhat všem dětem Nebeského Otce pocítit a vidět a poznat, že náš Spasitel na sebe vzal nejen všechny naše hříchy, ale také bolesti a trápení a strasti, tak aby mohl vědět, jak se cítíme a jak nás může utiшит. Vydávám o Něm svědectví ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Jan 11:5.
2. Jan 11:4.
3. Jan 11:20.
4. Jan 11:17.
5. Viz Jan 11:28.
6. Viz Jan 11:32.
7. Jan 11:33–34.
8. Jan 11:35.
9. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. (1916), 493.
10. Alma 7:11–12.
11. Nauka a smlouvy 6:22.
12. Nauka a smlouvy 6:16.
13. Viz Alma 36:14–22; zvýraznění přidáno.
14. 1. Nefi 21:15–16.
15. 3. Nefi 18:25; zvýraznění přidáno.

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

Pečovatelky

*Budete posíleny a inspirovány, abyste věděly,
v jakých mezích a do jaké míry jste schopny sloužit.*

Jsem vděčný za to, že mohu být dnes večer ve vaší přítomnosti. Ženy v Církvi Ježíše Krista pracují na tom, aby se staly společenstvím sester, které Lucy Mack Smithová, matka Proroka Josepha Smitha, popsala těmito slovy: „Musíme se o sebe vzájemně starat, bdít nad sebou, vzájemně se utěšovat a získávat ponaučení, abychom mohly všechny společně zasednout v nebi.“¹

Tento pozoruhodný popis požadavků pro to, abychom mohli přebývat s Bohem ve stavu štěstí, má tři části. První částí je vzájemně o sebe pečovat. Další je učit jeden druhého a být učen. A třetí částí je zasednout společně s Bohem.

Mým dnešním cílem je pomoci vám pocítit uznání od Boha a Jeho vděčnost za to, jak si již nyní vzájemně pomáháte onoho vznešeného cíle dosáhnout. A za druhé bych rád řekl něco o tom, co vás ve vaší sjednocené službě ještě čeká.

Podobně jako sestry v dřívější době jste i vy přijaly Pánovo povolání přinášet úlevu druhým. V roce 1856 požádal prorok Brigham Young Svaté, aby se vydali na pomoc pionýrům s ručními vozíky, kteří uvázli v horských sněhových závějích. V této naléhavé situaci řekl členům na generální konferenci: „Vaše víra, náboženství

a náboženské vyznání nikdy nespasí duši nikoho z vás v celestiálním království našeho Boha, nebudete-li jednat právě podle těch zásad, kterým vás nyní učím. Jděte a přiveďte ty, kteří jsou nyní na plánech, a dbejte striktně těch věcí, které nazýváme časnými, ... jinak vaše víra bude marná.“²

Stovky žen v Utahu přijaly tuto výzvu. I přes svou chudobu naplnily kryté vozy vším, co mohly postrádat a co dokázaly shromáždit od jiných, aby tak přinesly útěchu těm, kteří se ocitli v nesnázích. Jedna z těchto statečných sester napsala: „Nikdy mi to nepřineslo více potěšení a mohu říci, že ani více radosti z práce, kterou jsem kdy v životě vykonala – tak velký pocit svornosti všude převládal.“³

Když pak byli pionýři zachráněni a sních roztál, tatáž sestra si zapsala otázku, kterou chovala ve svém věrném srdci: „Co dalšího čeká na ochotné ruce?“⁴

V naší době skupinky statečných sester po celém světě na stovkách míst proměňují svou víru v činy. A v srdci a v modlitbách si kladou tutéž otázku ohledně svého budoucího života naplněného službou.

Každá z vás se nachází na různém místě své cesty k věčnému životu. Některé z vás mají za sebou léta zkušeností a jiné jsou teprve na začátku

svého učednictví ve smrtelnosti. Každá z vás má svůj jedinečný životní příběh i těžkosti. Všechny jste ale sestry a milované dcery našeho Nebeského Otce, který vás zná a bdí nad vámi.

To, co se vám tak pozoruhodně daří, je vzájemně se o sebe starat, bdít nad sebou a vzájemně se utěšovat. Před pouhým měsícem jsem byl svědkem trojího zázraku, když jste posloužily jedné sestře. Jako její otec vám děkuji a chtěl bych poděkovat i Bohu, který vedl jednu navštěvující učitelku.

Naše dcera Elizabeth, která žije v jiném státě a jiném časovém pásmu než my, byla doma se svou tříletou dcerkou. Další její dítě bylo první týden v mateřské školce. Elizabeth byla těhotná, v šestém měsíci, a těšila se na narození třetího dítěte, o kterém jí lékaři řekli, že to bude holčička. Její manžel Joshua byl v práci.

Když zpozorovala, že krvácí a že krvácí stále víc, zavolala manželovi. Ten jí řekl, aby zavolala sanitku a že se s ní setká v nemocnici, která byla vzdálena asi 20 minut jízdy od jejich domu. Než ale stihla vytočit číslo, uslyšela zaklepání na dveře.

Ke svému překvapení ve dveřích spatřila svou společnici pro navštěvující učení v Pomocném sdružení. Onoho rána neměly domluvenou žádnou schůzku. Její společnice jen měla pocit, že by se za Elizabeth měla zastavit.

Pomohla jí nastoupit do auta. Do nemocnice dorazily jen několik minut před tím, než tam z práce přijel Joshua. Lékaři za necelých 20 minut rozhodli, že provedou císařský řez, aby zachránili Elizabeth i miminko. A tak na svět přišlo 15 týdnů před termínem a s velkým křikem maličké děvčátko. Vážila jen něco málo přes tři čtvrtě kilogramu. Avšak obě, ona i Elizabeth, přežily.

Onoho dne se částečně naplnila slova Lucy Mack Smithové. Věrná členka Pomocného sdružení, kterou inspiroval Duch Svátý, bděla nad svou sestrou v Božím království, starala se o ni a poskytla jí útěchu. Ona i desítky tisíc dalších, které poskytují již po celé generace tuto inspirovanou službu, nesklízejí díky jen od těch, kterým pomohly, a od svých blízkých, ale i od Pána.

Jistě si pamatujete Jeho slova naplněná vděčností vůči těm, kteří za svou dobročinnost získávají jen málo uznání: „A odpovídaje Král, dí jim: Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“⁵

Avšak onen zázrak, kdy jedna sestra Pomocného sdružení přijela pomoci právě včas, se násobí díky moci sjednoceného sdružení sester. Cituji část vzkazu, který Elizabeth a Joshuovi poslal jejich biskup, když byli ještě v nemocnici, poté, co se děťátko narodilo: „Presidentka Pomocného sdružení má všechno zařízené. Už dáváme dohromady plán, jak vám budeme pomáhat s vašimi dcerami doma, aby Elizabeth mohla jezdit do nemocnice, dokud tam vaše krásné, dosud nepojmenované děťátko ještě bude. Dělali jsme to tak i v minulosti, dlouhodobě, a [naši] členové se toho velmi ochotně zhostí.“

Biskup pokračoval, přičemž mluvil za sebe i za celý sbor: „Dokonce jsme i chodili do nemocnice a hlídali jsme

děti v dětském koutku, když je maminky nechtěly nechat někde jinde.“

A pak dodal: „Samozřejmě nic nepodnikneme bez spolupráce s vámi a bez vašeho souhlasu. Jen jsem chtěl, abyste věděli, že si nemusíte dělat starosti s tím, co pro vás můžeme udělat [a co pro vás uděláme].“

Díky tomu, co pro mou dceru udělali, mohla ona prožít vzácné okamžiky, kdy poprvé v ruce držela svou maličkou dcerku.

Biskup pak zakončil svůj vzkaz Joshuovi a Elizabeth pozdravem, který si sestry po celém světě posílají prostřednictvím své oddanosti sloužit v Mistrově zastoupení druhým: „Uchovejte si víru.“

I když se vaše osobní situace a zkušenosti z minulosti velmi liší, dokáží vám říci něco o tom, co vás čeká v budoucnu. Uchováte-li si víru, zjistíte, že Pán vás bude často vyzývat, abyste poskytly službu někomu potřebnému, i když se vám to v onom okamžiku nebude hodit. Možná se bude zdát, že je to nepříjemný, či dokonce nemožný úkol. Když tato výzva přijde, možná budete mít dojem, že právě vás k tomu nepotřebují nebo že by potřebnou pomoc mohl snadno poskytnout někdo jiný.

Pamatujte na to, že když nám Pán umožní, abychom se setkali s někým v nouzi, vážíme si milosrdného Samaritána za to, co neudělal, i za to, co udělal. Nepřešel na druhou stranu,

i když onen zbitý poutník na cestě byl cizinec a možná i nepřítel. Pro zbitého muže udělal, co bylo v jeho silách, a pak podnikl konkrétní kroky, aby druzí mohli udělat něco dalšího. Učinil tak proto, že chápal, že pomáhání druhým může vyžadovat více než jednoho člověka.

Ponaučení z tohoto příběhu pro vás mohou být vodítkem v jakékoli budoucí situaci. Tatáž ponaučení jste mohly získat v dětství, i díky tomu, co jste prožily teprve nedávno.

Přinejmenším jednou, a možná častěji, vás překvapilo, když jste se setkaly s někým, kdo potřeboval vaši péči. Mohl to být rodič, prarodič, některá sestra nebo dítě, kteří byli nemocní nebo postižení. Váš soucit byl silnější než vaše lidská přání. A tak jste začaly nabízet pomoc.

Podobně jako v případě poutníka v příběhu z písem o milosrdném Samaritánovi se potřebná pomoc pravděpodobně změnila v péči dlouhodobější, než jakou jste byly samy schopny poskytnout. Samaritán musel poutníka předat do péče hostinskému. Součástí Pánova plánu pro službu potřebným je týmová práce.

Biskupové a presidentky Pomocného sdružení vždy vyzývají členy rodiny, aby si v případě sociální potřeby vzájemně pomáhali. Pro tuto zásadu existuje mnoho důvodů. Především jde o to poskytnout více lidem požehnání spočívající v hlubší lásce, která se dostavuje, když sloužíme jeden druhému.

I vy si všímáte tohoto požehnání a pociťujete ho. Kdykoli jste o někoho pečovaly, třeba jen krátkou dobu, pociťovaly jste lásku k tomu, komu jste sloužily. A jak se doba poskytované potřebné péče prodlužovala, pocity lásky se prohlubovaly.

Vzhledem k tomu, že jsme smrtelní, toto prohloubení lásky může být narušeno pocity frustrace a únavou. A to je

další důvod, proč nám Pán umožňuje získat při naší službě potřebným i pomoc ostatních. Právě proto Pán založil sdružení pečovatelek.

Před několika týdny jsem byl přítomen tomu, jak jedné mladé ženě byla na shromáždění svátosti vyjádřena podpora jako asistentce koordinátorky navštěvujícího učení – netušil jsem, že toto povolání vůbec existuje. Uvažoval jsem, zda věděla, jakou pocitu jí tím Pán vzdal. Její dítě začalo být neklidné, a tak musela odejít ze shromáždění dřív, než jsem jí mohl říci, jak moc ji Pán miluje a jak moc je vděčný za její pomoc s koordinováním úsilí svých učednic.

Péče o potřebné vyžaduje týmovou práci – láskyplné a sjednocené sdružení. Právě toto Pán buduje mezi vámi. A miluje vás za to, co v tomto úsilí děláte, ať je to cokoli.

Jedním z důkazů Jeho vděčnosti je to, že Bůh vám umožňuje pociťovat větší lásku k těm, kterým sloužíte. Právě z tohoto důvodu pláčete, když zemře někdo, komu jste dlouho sloužily. Nemožnost pečovat o ně se může zdát být dokonce ještě větší ztrátou než dočasné odloučení. Slyšel jsem nedávno jednu ženu – kterou jsem znal dlouho –, která v týdně, kdy jí zemřel manžel, vydávala svědectví o vděčnosti za možnost sloužit mu až do úplného konce jeho života. Nebylo vidět její slzy, ale radostný úsměv.

I když dlouhodobá a láskyplná služba lidem přináší bohaté odměny, již víte, že existují určitá fyzická, citová i finanční omezení týkající se toho, co můžete dělat. Ten, který až příliš dlouho poskytuje péči druhým, se může stát tím, kdo sám péči potřebuje.

Pán, který je Mistrem pečovatelem o potřebné, dal unaveným pečovatelům inspirovanou radu v těchto slovech pronesených králem Beniaminem a zaznamenaných v Knize Mormonově: „Abyste si udržovali odpuštění hříchů

svých, ... chtěl bych, abyste udíleli ze jmění svého chudým, každý člověk podle toho, co má, abyste sytili hladové, šatili nahé, navštěvovali nemocné a poskytovali jim úlevu jak duchovně, tak časně, podle potřeb jejich.“⁶

A pak pokračuje upozorněním pro ty z vás, které jste si třeba nevšimly toho, že ve své láskyplné službě toho děláte až příliš a až moc dlouho: „A hleďte, aby všechny tyto věci byly konány v moudrosti a pořádku; neboť není nutné, aby člověk [nebo kdokoli, kdo pečuje o druhé,] běžel rychleji, nežli má síl. A opět, je nezbytné, aby byl pilný, a tak aby získal cenu; tudíž všechny věci musejí býti konány v pořádku.“⁷

Může být těžké řídit se touto radou, když se zdá, že rozhodnutí spočívá v hledání rovnováhy mezi přáním

pomáhat ze všech sil druhým a moudrou obezřetností při zajišťování vlastních potřeb, abyste si uchovaly schopnost sloužit. Možná jste viděly druhé, jak zápolí s tímto těžkým rozhodováním. Příkladem může být rozhodnutí pečovat o člověka na sklonku jeho života doma nebo v pečovatelském ústavu, zatímco vy samy jste možná na pokraji vyčerpání.

Vodítkem při takovýchto náročných rozhodováních může být to, co víte o plánu spasení. To je jeden z důvodů, proč Lucy Mack Smithová moudře řekla, že sestry mají „získávat ponaučení“.

Pomáhá, když jste pevně přesvědčeny, že Pán má svůj záměr s každým dítětem Božím v tomto zatěžkávacím období smrtelnosti. Když se Prorok Joseph snažil s obtížemi chápat své zdánlivě nekonečné zkoušky, Pán ho

učil podstatě plánu spasení těmito slovy: „A potom, jestliže v tom vytrváš dobře, Bůh tě oslaví na výsosti.“⁸

Naše rozhodnutí pomáhat někomu zvládat těžké zkoušky pak lze formulovat takto: „Jakým směrem se mám vydat, abych nejlépe pomohl tomu, koho mám rád, aby ‚vytrval dobře?‘“ Naším cílem při poskytování služby je napomoci tomu, aby tento člověk s větší pravděpodobností projevoval víru v Krista, uchovával si jasnou naději na věčný život a projevoval pravou lásku, čistou lásku Kristovu, až do konce života.

Viděl jsem, jak se sestry v království soustřeďují na Spasitele a jeho účely. Vzpomeňte si na okamžiky, kdy jste vstoupily do místnosti, v níž měly předtím shromáždění sestry z Pomocného sdružení nebo z Primárek nebo z Mladých žen.

Možná neuvidíte obrázek Spasitele nebo Jeho slov, ale víte, že někdo během té hodiny pociťoval – podobně jako dnes večer – svědectví o tom, že Jeho Usmíření je skutečné a má nesmírnou cenu. Možná že tam nebude obrázek svatého chrámu nebo slova „Rodiny mohou být spolu navždy“, ale můžete vidět naději v jejich úsměvech.

A jistě jste viděly, podobně jako já,

moudrou navštěvující učitelku, která sestře, jež s něčím zápolí, dodává sebedůvěru, že její služba druhému, i když se jí to někdy nedaří, je přesto potřebná a cenná. Úspěšné presidentky Pomocného sdružení vědí, jak umožnit těm, které potřebují péči, aby pomáhaly pečovat o druhé. Dávají sestrám příležitosti k tomu, aby ve zkouškách vytrvaly dobře, zatímco o sebe vzájemně pečují s čistou láskou Kristovou. To může zahrnovat i jemné pobízení unavené pečovatelky, aby si odpočinula a přijala pomoc druhých.

Sestry toho dosahují tím, že nesoudí ty, kteří právě procházejí nějakými zkouškami. Většina lidí, kteří nesou těžké břímě, začíná pochybovat o sobě i o své vlastní hodnotě. Tím, že jsme trpělivi s jejich slabostmi a oslavujeme jakoukoli dobrotivost, kterou v nich nacházíme, jim jejich břímě ulehčujeme. Takto to dělá Pán. A my můžeme následovat Jeho příklad – největšího pečovatele ze všech.

Často mluvíme o síle plynoucí z kruhu sester v Církvi Ježíše Krista. Musíme se naučit mít na paměti, že Spasitel je vždy uvnitř tohoto kruhu, když Ho pozveme.

Čím dál častěji budeme svědky toho, jak dcery Boží budou zvat sestry,

aby se k nim do kruhu připojily.

Když sestry přijdou na shromáždění a budou hledat místo k sezení, uslyší jemně pronesená slova: „Pojď si prosím sednout sem, ke mně.“

Tato slova uslyšíme i v onom budoucím dni, který viděla Lucy Mack Smithová, kdy sestry „společně zasednou v nebi“. Na onen den se nepřipravujeme během jediného okamžiku. Přejde po dnech a letech vzájemné péče a vštěpování slov věčného života hluboko do našeho srdce.

Modlím se o to, aby se mnozí z nás společně setkali v oné slavné budoucnosti, která před námi leží. Vydávám vám svědectví, že vaše naděje týkající se oněch dnů bude oprávněná. Pán Ježíš Kristus toto umožnil pro každou z vás skrze své nekonečné Usmíření. Nebeský Otec slyší a zodpovídá vaše modlitby víry o vedení a o pomoc, abyste dokázaly vytrvat ve službě v Jeho zastoupení.

Duch Svatý je poslán vám i těm, o něž pečujete. Budete posíleny a inspirovány, abyste věděly, v jakých mezích a do jaké míry jste schopny sloužit. A když se možná budete samy sebe ptát: „Udělal jsem toho dost?“, Duch vám dodá útěchu.

Svědčím o tom, že Pán bude s vámi a že vám připraví a vyznačí cestu během vaší služby těm, kteří jsou potřební a procházejí zkouškami a které On miluje. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Lucy Mack Smithová, v *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 25.
2. Brigham Young, v *Daughters in My Kingdom*, 36.
3. Lucy Meserve Smithová, v *Daughters in My Kingdom*, 37.
4. Lucy Meserve Smithová, v *Daughters in My Kingdom*, 37.
5. Matouš 25:40.
6. Mosiáš 4:26.
7. Mosiáš 4:27.
8. Nauka a smlouvy 121:8.

Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech

Níže uvedený seznam vybraných zážitků a příběhů z konferenčních proslovů lze použít při osobním studiu, rodinném domácím večeru nebo při jiných příležitostech k výuce. Řečníci jsou uvedeni v abecedním pořádku a číslo odkazuje na první stranu příslušného proslovu.

ŘEČNÍK	PŘÍBĚH
Neil L. Andersen	(39) Víra rodiny neochabuje ani po smrti dcery.
Shayne M. Bowen	(15) Shayne M. Bowen a jeho misionářský společník učí rodinu, že malé děti nepotřebují křest.
Linda K. Burtonová	(78) Jedna žena pomáhá Lindě K. Burtonové, která je od svatby v chrámu teprve podruhé. (111) Pionýrka Mary Lois Walkerová ztrácí svého manžela a své dítě na cestě přes pláň.
Craig C. Christensen	(12) Šestiletý Ben Christensen pocítuje v chrámu během dne otevřených dveří Ducha Svatého.
D. Todd Christofferson	(47) Mladý muž v Indii těžce pracuje, aby pomohl své rodině a aby získal vzdělání.
Quentin L. Cook	(6) Britský olympionik Eric Liddell odmítá běžet závod v neděli.
Ann M. Dibbová	(10) Mladá žena bez obav nosí tričko s nápisem svědčícím o jejím členství v Církvi.
Larry Echo Hawk	(32) Instruktorka výcviku, kterého se účastní Larry Echo Hawk, objevuje jeho Knihu Mormonovu.
Henry B. Eyring	(60) Henry B. Eyring vyřezává desku pro každého svého syna, aby jim připomínala jejich zvláštní dary. (72) Vnučka Henryho B. Eyringa vyhlíží v chrámu při dnu otevřených dveří Ježíše. (72) Henry B. Eyring opouští Stanfordskou univerzitu, aby pracoval na Ricks College. (72) Snacha Henryho B. Eyringa se modlí na pláži a svůj čas zasvěcuje Pánovi.
Robert C. Gay	(34) Otec Roberta C. Gaye se Roberta ptá, zda by svou duši prodal za pětník. (34) Robert C. Gay uposlechně nabádání pomoci chlapci, který u cesty plakal.
Daniel L. Johnson	(101) Svatí posledních dnů jdou do chrámu poté, co bouře zničila jejich úrodu.
Thomas S. Monson	(68) N. Eldon Tanner je překvapený, když vidí čtyři muže postupovat v kněžství. (68) Thomas S. Monson získává inspiraci povolat presidenty odboček. (68) John H. Groberg vydává svědectví králi Tongy. (86) Thomas S. Monson se řídí nabádáním nabídnout rady ohledně misionářské práce. (86) Thomas S. Monson se řídí nabádáním navštívit známého v nemocnici. (86) Thomas S. Monson povzbuzuje mladého muže, aby sloužil na misii. (86) Modlitba mladých během kulturní akce spojené s oslavou chrámu je zodpovězena.
Russell M. Nelson	(18) Muž reaguje na nabádání „Zastav ty chlapce na kolech“.
Russell T. Osguthorpe	(96) Mladí během nedělní školy pomáhají svým dvěma spolužákům postiženým autismem podělit se o to, čemu se naučili.
Boyd K. Packer	(75) Loď Boyda K. Packera se ocitá v nebezpečné bouři u Západní Samoy.
Linda S. Reevesová	(118) Linda S. Reevesová se poté, co jí onemocněl manžel, obrací k Bohu.
Richard G. Scott	(93) Mladí v Rusku reagují na výzvu, aby každý z nich provedl indexování 2 000 jmen a připravil jméno jednoho vlastního předka pro chrámové obřady.
Carole M. Stephensová	(115) Mladé ženy si vzájemně pomáhají během akce připomínající putování pionýrů.
Gary E. Stevenson	(51) Vysokoškolský student v Japonsku odchází z večírku, na kterém odmítl marihuanové cigarety.
Scott D. Whiting	(37) Stavitel chrámu opravuje dva malé nedostatky v chrámu Laie na Havaji.

Snížení věkové hranice pro misionářskou službu

Heather Whittle Wrigleyová

Zprávy a události z Církve

V úvodu 182. pololetní generální konference president Thomas S. Monson oznámil, že s okamžitou platností mohou muži zahájit službu na misii již v 18 a ženy v 19 letech.

Později, na tiskové konferenci, starší Russell M. Nelson z Kvora Dvanácti apoštolů zdůraznil, že tato změna představuje možnost volby: „Mladí muži a mladé ženy nemají svou službu začínat dříve, než jsou duchovně a časně připraveni,“ řekl. Při načasování misionářské služby je i nadále zapotřebí pečlivě zvážit otázku

vzdělávání, rodinnou situaci a zdraví.

Starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů vysvětlil, že zájemci o misionářskou službu na plný úvazek mohou být svým biskupem a presidentem kůlu doporučováni 120 dní před svými 18. narozeninami nebo datem, kdy mohou nastoupit. Mladí muži mohou do misionářského výcvikového střediska (MTC – Missionary Training Center) nastoupit poté, co ukončí středoškolské nebo obdobné vzdělání a dosáhnou věku 18 let. Ženy mohou totéž učinit po dosažení věku 19 let.

Mladí muži mohou nyní nastoupit na misii ve věku 18 a mladé ženy ve věku 19 let, v závislosti na individuálních okolnostech a na rozhodnutí místních vedoucích kněžství.

Zájemci o misionářskou službu jsou žádáni, aby zvýšili úroveň své předmisijní přípravy ještě předtím, než vstoupí do MTC.

„Bůh urychluje své dílo,“ řekl starší Holland. „A potřebuje více a více ochotných a způsobilých misionářů, kteří budou šířit světlo, pravdu, naději a spasení evangelia Ježíše Krista v často temném a hrozivém světě.“

Starší Holland řekl, že pravděpodobně dojde k vytvoření dalších misíí.

Aby bylo možné vyjít vstříc očekávanému nárůstu misionářů v misiích po celém světě, čas strávený v MTC bude u všech misionářů zkrácen zhruba o třetinu. V další přípravě misionářů pomůže také 12týdenní kurz v misijním poli, který byl zaveden nedávno. ■

Více informací v angličtině najdete na news.lds.org, zadáte-li do vyhledávače „missionary age requirement“.

Učení pro naši dobu

Od října 2012 do března 2013 se mají lekce určené pro čtvrtou neděli v květech Melchisedechova kněžství a v Pomocném sdružení připravovat z jednoho nebo více proslovů pronesených na generální konferenci v říjnu 2012. V dubnu 2013 je proslovy možné vybírat z konference z října 2012 nebo z dubna 2013. O tom, které proslovy se použijí, má rozhodnout president kůlu nebo okrsku.

Více informací najdete v oddíle „Učení pro naši dobu“ v *Liahoně* z května 2012 (lds.org/liahona). ■

Nové nástroje, které členům pomohou s přípravou jmen z vlastní rodiny

Osnovy Come, Follow Me představují nové studijní osnovy, které pomohou učitelům učit tak, jak učil Spasitel, a které pomohou mládeži více se obrátit k evangeliu.

Církev oznámila zavedení nových studijních osnov pro mládež pro rok 2013

Církev oznámila, že v roce 2013 zavádí pro kvora Aronova kněžství, Mladé ženy a třídy Nedělní školy pro mládež nové studijní osnovy *Come, Follow Me: Learning Resources for Youth*.

Jedním z hlavních cílů nových osnov *Come, Follow Me* je pomoci učitelům – v Církvi i v rodině – učit tak, jak učil Spasitel, tedy snažit se o to, aby lekce vypadaly spíše jako rozhovory zaměřené na evangelium. Mládež dostane příležitost se do výuky a studia více zapojovat.

V dopise Prvního předsednictva z 12. září 2012 se uvádí: „Nové osnovy se zaměřují na posilování a budování víry, obrácení a svědectví a používají k tomu nejaktuálnější učení generálních autorit a generálních předsednictev pomocných organizací.“

Osnovy *Come, Follow Me* jsou rozděleny do částí, které se každý měsíc zaměřují na jedno naukové téma a jsou společné pro třídy Nedělní školy, Mladých žen a Aronova kněžství.

Každá část obsahuje více lekcí, než lze odučit za jeden měsíc, a proto jsou

učitelé a vedoucí žádáni, aby usilovali o inspiraci a společně rozhodli, které výukové osnovy se použijí.

Nová příručka *Teaching the Gospel in the Savior's Way* [Učme evangelium tak, jak mu učil Spasitel] pomůže vedoucím a učitelům lépe porozumět tomu, jak lekce upravit vzhledem k jedinečným potřebám mládeže v jejich jednotce a jak jim při studiu evangelia pomáhat.

Všechny lekce je možné vytisknout z internetu. Tištěné verze osnov *Come, Follow Me* budou k dispozici později. Do konce roku 2012 budou osnovy všech lekcí k dispozici na internetu ve 23 jazycích.

Členové, vedoucí a učitelé si mohou nové osnovy prohlédnout on-line na stránkách **lds.org/youth/learn**.

Územní a místní vedoucí zajistí školení vedoucích a učitelů do konce roku 2012. ■

Více informací najdete na stránkách **news.lds.org**. Viz také strana 96 tohoto čísla.

V dopise z 8. října 2012 První předsednictvo vyzvalo členy – a zvláště mládež a mladé svobodné dospělé – aby obdrželi veškerá požehnání chrámu tím, že připraví jména z vlastní rodiny, která pak mohou vzít do chrámu.

Dále jsou členové, kteří „mají rezervováno velké množství jmen z vlastní rodiny, [povzbuzováni], aby tato jména uvolňovali bez zbytečných odkladů, aby tak mohly být nezbytné obřady vykonávány“.

Církev, ve snaze pomoci členům přijmout tuto výzvu Prvního předsednictva, připravuje nové zdroje a materiály, které lze najít v 10 jazycích na stránkách **familysearch.org**.

Nová funkce na stránkách **new.familysearch.org** pod názvem Family Tree například poskytuje lepší přístup k osobní rodinné historii tím, že uživatelům umožňuje 1) připojit se k rodinným liniím sdíleným s druhými a pracovat na nich společně, 2) upravovat a mazat nesprávné údaje a 3) snadno předkládat jména předků k chrámovým obřadům. Uživatelé také mohou na stránkách **familysearch.org/treetraining** shlédnout video „Assigning Names to the Temple“ [Jak zadávat jména do chrámu] a další školicí materiály. ■

Starší Craig C. Christensen

Předsednictvo Sedmdesáti

Starší Craig C. Christensen začal sloužit jako člen Předsednictva Sedmdesáti 1. srpna 2012, přičemž do této funkce byl povolán v dubnu 2012.

Starší Christensen, který se narodil Sheronu a Colleen Christensenovým v Salt Lake City v Utahu v březnu 1956, vyrůstal v severní Kalifornii v „aktivní a láskyplné rodině Svatých posledních dnů“. Zdůraznil, že vždy věřil, že evangelium je pravdivé, ale jeho svědectví se posílilo během služby na misii v Chile.

„Jako misionář jsem získal touhu pociťovat Ducha Svatého neustále a mé svědectví o evangeliu se prohloubilo a stalo se pro mě mnohem hmatatelnější,“ řekl. Na misii si také zamiloval Knihu Mormonovu a o lásce k této knize dodnes mluví a učí.

Starší Christensen je členem Prvního a Druhého kvora Sedmdesáti od roku 2002. V poslední době sloužil jako výkonný ředitel Kněžského oddělení Církve. V minulosti byl také presidentem území Mexiko–jih, presidentem misie Mexico City–východ, biskupem, vysokým rádcem a presidentem misie kůlu.

Starší Christensen získal bakalářský diplom v oboru účetní evidence na Univerzitě Brighama Younga a magisterský diplom v podnikové administrativě na Washingtonské univerzitě. Vlastnil a řídil firmy zabývající se prodejem automobilů a nemovitostí a externě přednášel na několika univerzitách.

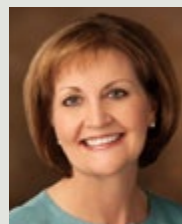
Starší Christensen se 28. března 1978 oženil s Deborah Jonesovou. Žijí v Holladay v Utahu a mají čtyři děti a pět vnoučat. ■

Generální předsednictva pomocných organizací

POMOCNÉ SDRUŽENÍ

Carole M. Stephensová
První rádkyně

Linda K. Burtonová
Presidentka

Linda S. Reevesová
Druhá rádkyně

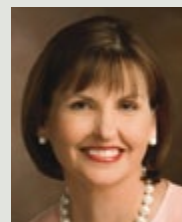
MLADÉ ŽENY

Mary N. Cooková
První rádkyně

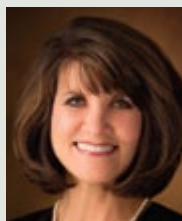

Elaine S. Daltonová
Presidentka

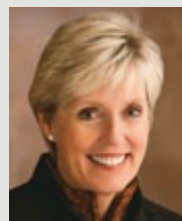

Ann M. Dibbová
Druhá rádkyně

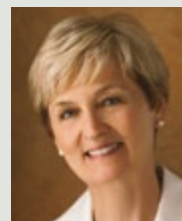
PRIMÁRKY

Jean A. Stevensová
První rádkyně

Rosemary M. Wixomová
Presidentka

Cheryl A. Esplinová
Druhá rádkyně

MLADÍ MUŽI

Larry M. Gibson
První rádc

David L. Beck
President

Adrián Ochoa
Druhý rádc

NEDĚLNÍ ŠKOLA

David M. McConkie
První rádc

Russell T. Osguthorpe
President

Matthew O. Richardson
Druhý rádc

**Krok víry,
Michael T. Malm**

*„A vidouce [Ježíše]
učedlníci po moři jdou-
cího, zlekali se. ...*

*Ale i hned Ježíš
promluvil k nim, řka:
[Budte dobré mysli,
já to] jsem, nebojte se.*

*I odpověděv jemu
Petr, řekl: Pane, jestliže
jsi ty, rozkaž mi k sobě
přijíti po vodě.*

*On pak řekl: Pod'.
A vystoupiv Petr z loď,
šel po vodě, aby přišel
k Ježíšovi.“ (Matouš
14:26–29.)*

*„S radostí oznamuji, že s okamžitou platností
všichni způsobilí a schopní mladí muži,
kteří dokončili studium na střední škole
nebo podobném zařízení, bez ohledu na to,
kde žijí, budou mít možnost být doporučení
k misionářské službě začínající v okamžiku,
kdy dosáhnou 18 let, namísto 19 let,“*

*oznánil prezident Thomas S. Monson v úvodu
182. pololetní generální konference Církve.*

*Také řekl: „Dnes s radostí oznamuji, že
všechny schopné a způsobilé mladé ženy, které
mají touhu sloužit, mohou být doporučeny
k misionářské službě začínající v okamžiku,
kdy dosáhnou 19 let, namísto 21 let.“*

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ